

Giới thiệu Đế Bá - Lý Bát Dạ

Thể loại: tiên hiệp, huyền huyền, xuyên không, sắc....

Một câu chuyện kể về thanh niên Lý Bát Dạ có thể nói không chuyện xấu nào không làm.

Tỷ như vào khoảng ngàn vạn năm trước, Lý Bát Dạ lừa gạt một con chim sâu...

Tám trăm vạn năm trước, Lý Bát Dạ xem trộm Cửu Thiên Huyền Nữ tắm....

Năm trăm vạn năm trước, Lý Bát Dạ thu dưỡng một cái tiểu cô nương, để lớn thật....

.....

Hôm nay, Lý Bát Dạ tỉnh lại sau bao nhiêu cố gắng, chim sâu hóa thành Phượng Hoàng, tiểu cô nương - Hồng Thiên trở thành Cửu Giới Nữ Đế. Mấy em bé lúc trước cũng đủ tuổi lấy chồng....

Đây là cố sự về một thanh niên vô sỉ suốt ngày chơi với kiến, tìm kiếm mỹ nữ,.....

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Âm Nha - Lý Bát Dạ

Trong Tiên Ma Động âm u, một thiếu niên 13 tuổi đang lẳng lặng nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt, phảng phất như đã ngóm, không còn một chút hơi thở.

Trong hôn mê, trong đầu Lý Bát Dạ quay về kinh nghiệm của hắn khi còn sống. Hắn sinh hoạt tại thế kỷ hai mươi mốt, cũng giống thanh niên khác, giấc mộng có nhiều tiền, có nhà, có xe, có vợ đẹp,...

Ước mơ của hắn là cùng người mình thầm yêu sống chung với nhau, yêu thương nhau, anh anh em em, ngọt ngào cùng một chỗ làm việc tất cả những người yêu nhau làm, hạnh phúc sống hết đời.

Nhưng mà sự thật vô tình đánh nát giấc mộng của hắn. Lý Bát Dạ như bao thanh niên bình thường khác, trong nhà không có tiền, lớn lên lại không đẹp trai, khoai không to, ngay cả nữ nhân xấu xí cũng không để ý tới hắn.

Hơn 40 mùa xuân, hắn vẫn là một xử nam thật đáng thương.

Lý Bát Dạ yêu đơn phương hơn ngàn em, tỏ tình hơn trăm lần đều tạch. Hắn tui thân cắt chim tự sát.

Linh hồn hắn xuyên không tới Tiên Ma Động, nhập vào người một thanh niên....

.....

- Tốt, tốt, tốt, quạ đen bắt từ cửa bản tọa rốt cục đã được luyện thành, chỉ còn thiếu hồn phách, hôm nay vừa vận mượn hồn phách của người dùng một lát!

Lão già bên trong Tiên Ma Động nói, lão kéo hồn phách của Lý Bát Dạ đánh vào con chim đen kia.

Một lúc sau....

- Ta dựa vào, đau vãi, chẳng lẽ ta không chết?

Lý Bát Dạ mở mắt hừ nhẹ nói.

- Haha, thành công.

Nhìn con quạ đen mở miệng nói tiếng người, lão già tóc bạc ở bên, cười haha.

-Quý a! Sao người ta toàn lông thế này?

Lý Bát Dạ vẫy vẫy đôi cánh rú lên. Rõ ràng mình vừa cắt cu tự sát cơ mà?

Lão già tóc bạc nhìn con quạ đen đang hoảng loạn, nói:

- Từ giờ gọi ngươi là Âm Nha.

- Âm Nha! Lý Bát Dạ thì thảo.

-Mẹ nó, ta cứ nhiên xuyên việt rồi! Xuyên vào bây đi mới ác chứ.

Lý Bát Dạ mới ý thức tới hắn đã không phải là ở địa cầu, mà là xuyên qua một cái thế giới, thế giới trong Đế Bá.

Phạch...phạch...phạch...!

Lý Bát Dạ vấy loạn hai cánh, hắn muốn ngửa mặt gào khóc một trận. Sao không cho hắn xuyên việt lúc bây đi mạnh mẽ, đi hành bọn sâu kiến ah?

Hắn tức giận chửi ầm lên:

-Lão tặc thiên..... ta hận...

Hắn xuyên không vào đúng lúc bây bò phé vật, quá nhỏ.

Mười phút sau, Lý Bát Dạ thở dài một tiếng, sau đó bắt đầu đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Xung quanh giống như tiên cảnh, có núi đá ngàn vạn trượng, có thác nước từ trên trời đổ xuống. Thân thể hắn đang nằm dưới một gốc cây vàng óng cao 10 mét, thân thảo, lá dẹt, hơi giống cây khoai ngứa. Thân cây toả ra hào quang nhu hoà, sinh cơ bừng bừng tràn ngập xung quanh. Cái cây kia chính là Trường Sinh Thảo.

Bên cạnh cái cây trừ một cái ghế đá lớn một mét rưỡi ra, còn có mấy cái ghế nhỏ và một bàn trà.

Chủ nhân Tiên Ma Động là lão già tóc bạc, dáng vẻ hào sảng, ước chừng tầm bảy mươi tuổi, góc cạnh rõ ràng, sống mũi cao thẳng, hai mắt hỗn độn quần quanh như có thể xem thấu mọi thứ trên thế gian. Lão mặc một bộ đạo bào màu đen, miệng niệm đạo kinh, trông có vẻ rất là trâu bò.

Lúc này, chủ nhân Tiên Ma động nghiêm túc niệm chú ngữ đánh vào người con quạ.

Sau khi đạo đạo phù văn chìm hết vào bên trong con quạ đen, lão vui vẻ ra lệnh:

- Bay đi, bay đi, bản tọa muốn mượn hồn phách của ngươi nhớ kỹ Táng Địa, bay qua tất cả những vùng đất còn lại, tìm ra căn nguyên thiên địa này, chỉ cần Cửu Giới không bị hủy, bản tọa nhất định sẽ tìm được ngươi!

Cảm giác trong đầu bị đánh vào vài đạo cấm chế, Lý Bát Dạ thở dài, bay ra ngoài Tiên Ma Động.

Phạch phạch phạch!

Từ đó về sau, ở giữa trời đất này, có một con quạ đen rong ruổi bay lượn, vào Táng Địa, đến Tiên thành, vượt qua Hung vực..., nó bay xuyên Cửu Giới, vượt qua vạn kiếp khó khăn, sống trăm ngàn vạn năm mà vẫn không chết. Thời gian trôi qua, thời đại theo đó mà biến chuyển, cứ một nhân vật trâu bò quật khởi thì một vị khác ngã xuống. Dần dần, không biết bắt đầu từ lúc nào, con quạ đen thần bí kia lại bắt đầu biết hết mọi thứ trong thiên địa. Một con quạ đen muốn thoát khỏi giam cầm tà ác, bắt đầu tìm cách nắm giữ con đường vận mệnh của chính mình.

Thời gian cứ mãi trôi, thiên địa này luôn có một con quạ đen bay loạn khắp nơi, xem trộm mỹ nữ tắm, trộm sịp, áo lót, của gái các kiểu...

Từ đó, Âm Nha dùng thời gian dài vô tận đi của gái, lưu tình vô số. Cửu Thiên Huyền Nữ, Hồng Thiên Nữ Đế, từ tiên nữ tới thánh nữ, thần nữ đều bị nó lừa gạt, gieo tình....

Vạn cổ đệ nhất nhân, vạn cổ đệ nhất dân tặc – Lý Bát Dạ....

.....

Ngàn vạn vạn năm sau....

“Xoạt” một tiếng, Lý Bát Dạ đang trôi nổi giữa dòng sông bỗng được người vớt lên.

-A!

Trong lúc bị kéo lên, Lý Bát Dạ đột nhiên tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của hắn chính là nhảy dựng lên. Do chưa kịp thích ứng lại với cơ thể của mình, hắn lao đảo suýt nữa ngã sấp mặt xuống.

- Haha, cuối cùng cũng đoạt được thân thể!

Lý Bát Dạ cúi đầu, nhìn thấy cơ thể của mình không thay đổi gì, hắn vừa mừng vừa sợ. Mặc dù đã trải qua muôn ngàn khó khăn, vượt qua bao nhiêu sóng gió mới lừa được tiêu tử Đạp Không tiên đế, thiêu đốt Thiên Mệnh giết vào Tiên Ma Động, Âm Nha - Lý Bát Dạ cũng đoạt được thân thể - hắn

không ngăn nổi sự kích động. Cuối cùng, hẳn lại cảm giác được mình có chim, mình là nam nhân chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tẩy Nhan Cổ Phái

Lý Bát Dạ hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn lên, thấy một ông lão đang đứng trước mặt.

- Hi, hi, hi, chính là lão già ta vớt người từ dưới sông lên.

Ông lão này cười cười lên tiếng. Khi ông ta mở miệng nói chuyện để lộ ra hàm răng chỉ còn ba chiếc vàng khè, khiến người ta cảm thấy nụ cười của ông ta đầy vẻ hèn mọn.

Lý Bát Dạ liếc nhìn về phía thượng nguồn, từ xa hẳn cũng có thể thấy được hình dáng mờ ảo của Tiên Ma Động. Nhìn thấy nó, ánh mắt của Lý Bát Dạ chợt trở nên nuối tiếc vô cùng. Thật con mẹ nó xui xẻo, đáng ra lúc được cứu phải ôm cây Trường Sinh Thảo theo chứ, hiện tại hết bắt từ, không cần thận liên bị làm thịt ngay!

Lý Bát Dạ biết lão già kia là Tam Quý Gia của Tây Nhan Cổ Phái, hẳn không kiên nhẫn hướng lão, nói:

-Lão quý bớt lải nhải, mau mau chỉ đường tới Tây Nhan Cổ Phái, ta muốn tới đó!

Quan sát Lý Bát Dạ một lượt, Tam Quý Gia tự dưng có cảm giác sợ hãi, lão hỏi:

- Người biết ta?

Về mặt Lý Bát Dạ thân nhiên, hẳn quay người rời đi, cũng mặc kệ Tam Quý Gia có bước theo hẳn hay không. Hẳn muốn đi tìm Sương Nhan muội muội ah.

.....

Trần Thiên Hải thành chính là truyền thừa cường đại nhất của một vị vô địch đương thời. Năm đó, khi Hắc Long Vương còn sống, nhìn khắp chín tầng trời mười tầng đất không ai có thể đánh lại. Ba đời đều được tôn kính như thế! Tuy Hắc Long Vương đã mất tích từ ba vạn năm nay, nhưng Trần Thiên Hải thành vẫn như một quái vật khổng lồ, ngạo nghễ đứng giữa trời đất.

Lúc này, một thiếu niên tầm mười ba tuổi và một ông lão có nụ cười hèn mọn lộ ra hàm răng với ba chiếc vàng chóc đang đứng ở phía ngoài Trần Thiên Hải thành. Lý Bát Dạ yên lặng đứng ở phía ngoài cửa thành, thì thầm:

- Tiểu Hắc, người cứ an tâm đi. Tiểu tử Đạp Không ngóm rồi.

Lý Bát Dạ ngẩng đầu nhìn Trần Thiên Hải thành khổng lồ phía trước, cảnh cũ mà người xưa đã không còn, hết thảy cũng trở nên lạ lẫm. Nhớ lại những năm tháng đó, hẳn và Tiểu Hắc đã cố gắng biết bao để xây dựng nên tòa hải thành hùng vĩ này. Đáng tiếc, qua ba vạn năm, mấy ai còn nhớ tới con quạ đen, con rồng đen từng quậy phá tung trời kia.

-Hi, chúng ta về Tây Nhan Cổ Phái thôi.

Vào lúc này, Tam Quý Gia liếc nhìn Lý Bát Dạ, lên tiếng, ba chiếc răng vàng lấp lánh.

- Chúng ta đi thôi.

Lý Bát Dạ bình tĩnh gật đầu đáp. Cho dù vị Tam Quý Gia này có bản lĩnh xuất quỷ nhập thần thế nào, lai lịch ra sao cũng không thể khiến Lý Bát Dạ giật mình. Hiện tại, hẳn là vô địch thiên hạ, không cần phải sợ bố con thằng nào cả.

....

Tây Nhan Cổ Phái nằm trong cương quốc của Bảo Thánh thượng quốc, vốn là một Tiên Môn Đế Thống, có truyền thừa từ rất xa xưa. Vào những năm đầu của thời đại Chư Đế, một đời Minh Nhân Tiên Đế kiêu ngạo đứng giữa chín tầng trời mười tầng đất sáng lập ra môn phái này và đặt tên nó là Tây Nhan Cổ Phái. Đáng tiếc, trải qua trăm ngàn vạn năm, thời đại thay đổi, Tây Nhan Cổ Phái đã không còn là tiên môn đế thống tung hoành Tứ hải Bát hoang của ngày xưa nữa. Năm tháng trôi qua, Tây Nhan Cổ Phái dần dần xuống dốc, tuy đã cố gắng hết sức để trùng hưng lại uy danh thưở nào nhưng vẫn không có cách để vẫn hồi xu hướng suy tàn này.

- Trưởng lão, không tốt, có một phạm nhân tới môn phái chúng ta nói hẳn muốn làm đại đệ tử thủ tịch.

Đại trưởng lão của Tây Nhan cổ phái vừa bước ra khỏi cửa đã thấy môn hạ đệ tử vội vàng đi tới bẩm báo.

- Vậy cũng hỏi, mau đánh nó một trận rồi đuổi đi.

Đại trưởng lão không thèm liếc một cái, nói luôn.

Chuyện nhỏ như thế này cũng cần phải bẩm báo nữa sao? Một phạm nhân muốn làm đại đệ tử thủ tịch của Tây Nhan Cổ Phái ư? Nói đùa à? Làm đại đệ tử thủ tịch ít ra cũng phải có chút tu vi chứ, cho dù không có tu vi gì cũng phải có ít lộ phí quà cáp gì đó mới được. Hiện tại, chừng môn không có mặt ở trong môn phái, thì Đại trưởng lão vẫn tranh thủ kiểm soát cho đầy túi ah.

- Nhưng mà, nhưng mà hần, hần là người Tam Quý Gia giới thiệu đến.

Vị đệ tử này giọng lắp bắp, vội vàng nói.

- Tam Quý Gia?

Đại trưởng lão nhún mày không vui nói:

- Thôi được rồi đưa nó vào bên trong đi, mặc kệ nó thích làm gì thì làm.

Lão nề mặt Tam Quý Gia mới nhận Lý Bát Dạ, nhưng chỉ nhận chơi, bỏ mặc tên đó, đệ tử thủ tịch chỉ có cái danh nghĩa thôi, thích thì cho luôn, có gì đâu.

Môn hạ đệ tử tên vàng dạ đi ngay.

.....

Lý Bát Dạ được tên đệ tử kia dẫn lên một ngọn núi đơn độc, ngọn núi này cũng không nhỏ, ở đỉnh núi có một tòa nhà dựng trên một mảnh đất rộng ba mươi mét vuông. Tòa nhà vừa bé, vừa cũ, xem ra bị bỏ hoang đã lâu, không có ai đến tu sửa, xung quanh cỏ dại mọc um tùm. Còn ngọn núi cũng ở một vị trí khá vắng vẻ cô độc, nhưng nói gì thì nói nó vẫn nằm trong lãnh thổ của Tây Nhan Cổ phái.

Kẹt!

Đẩy cánh cửa gỗ mục nát gần rơi xuống, người đệ tử này liền nói:

- Tiểu tử, à không, sư huynh, nơi này về sau là nơi ở của ngươi.

Hần vừa nói được hai từ đầu đã nhanh chóng sửa lại xưng hô. Nếu tính về tu vi thì Lý Bát Dạ không thể so được với hần, nhưng Lý Bát Dạ đã thành thủ tịch đại đệ tử, theo bối phận mà nói, tất cả các đệ tử đời thứ ba dù già hay trẻ đều phải gọi Lý Bát Dạ là sư huynh. Lý Bát Dạ thoáng liếc qua vị đệ tử nhanh nhẹn miệng này, tiện thể đưa mắt nhìn xung quanh, gật gù nói:

- Ngọn núi cô độc nằm phía xa này cũng là một nơi ở tốt.

Tuy bề ngoài nói vậy, nhưng trong lòng Lý Bát Dạ đang chửi ầm lên. “Mấy lão già mắc dịch, không biết xem hàng, đi xếp hần vào cái chuồng heo này!”. Nếu không phải vì muốn ăn Sương Nhan muối muện, hần liền bỏ đi rồi.

Vị đệ tử này nghe Lý Bát Dạ nói đây là nơi tốt, vừa cười vừa liếc nhìn Lý Bát Dạ vài lần, cuối cùng lên tiếng:

- Về sau sư huynh chính là chủ nhân của ngọn núi này.

Thực ra, theo quy định của Tây Nhan Cổ phái, người làm thủ tịch đại đệ tử hoàn toàn đủ tư cách để ở một trong những ngọn núi chính. Tây Nhan Cổ phái sở hữu không ít những ngọn núi tầm cỡ, thủ tịch đại đệ tử có thể tùy ý chọn lựa một ngọn cho riêng mình. Nhưng hầu hết các ngọn núi chính của Tây Nhan Cổ phái đã có người ở, hơn nữa Lý Bát Dạ chỉ là thủ tịch đệ tử bù nhìn, nên tất nhiên sẽ không bao giờ được ở một ngọn núi chính nào rồi. Được ở trong ngọn núi chính có rất nhiều điều tốt, điều tốt nhất chính là những nơi đó có thiên địa tinh khí cực kỳ nồng đậm, hơn xa các ngọn núi thông thường khác.

- Ở đây cũng được rồi.

Lý Bát Dạ nghiêng răng nói. Trong lòng hần rất tức giận.

- Ta cũng đã đưa các vật phẩm cần thiết cho sư huynh đến rồi.

Vị đệ tử này xử sự lão luyện, làm việc chu đáo. Sau khi thu xếp các đồ dùng cần thiết cho sinh hoạt hàng ngày của Lý Bát Dạ xong, hần nói:

- Nếu sư huynh còn cần thứ gì, cứ ra ngoài mua là được.

- Ngươi tên gì?

Trước khi vị đệ tử này rời đi, Lý Bát Dạ thuận miệng hỏi. Nếu hần nhớ không nhầm tên này tên Hoài Nam, Hoài Hoài gì đó.

Tên đệ tử cảm thấy kinh ngạc khi đột nhiên bị hỏi, hần vốn chẳng coi trọng gì Lý Bát Dạ. Người có tư chất như Lý Thất Dạ đừng nói là trở thành đại đệ tử, đến tư cách để bái nhập Tây Nhan Cổ Phái cũng không có. Nhưng hiện tại Lý Bát Dạ lại vô cùng bình tĩnh thản nhiên làm cho vị đệ tử này thấy kỳ quái trong lòng, không biết thần kinh của Lý Bát Dạ có vấn đề hay không mà vẫn cười được.

- Sư huynh, tiểu đệ tên là Nam Hoài Nhân, Hoài trong Hoài, Nhân trong Nhân.

Vị đệ tử này nhanh chóng khôi phục tinh thần, trả lời Lý Bát Dạ.

-Ta tên là Lý Bát Dạ. Vô Dịch Thiên Hạ, Anh Tuấn Tiếu Sái, Đẹp Trai Khoai To, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở,.....

Lý Bát Dạ tuôn ra.

Chìm nổi qua trăm ngàn vạn năm, số người biết đến lai lịch và tên tuổi của hần có thể đếm được vô số. Nhất là đám thiên nữ, thánh nữ,...

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Vị hôn thê

Nghe Lý Bát Dạ chém gió, Nam Hoài Nhân không nói lời nào, bỏ chạy luôn.

Lý Bát Dạ thờ dài, hần toàn nói sự thật thôi mà không ai tin hết vậy. Nhìn căn nhà hoang tàn, sắp sụp đổ, Lý Bát Dạ quyết định quét dọn, lau chùi, sửa sang luôn toàn bộ ngọn núi, tiện cho việc dẫn gái về.

Khi hần hoàn thành mọi việc một cách tương đối, tòa Cô Phong bị bỏ hoang này mới ở tạm được.

Lý Bát Dạ làm việc gì cũng đều cẩn thận, chậm mà chắc. Từ cái giường, cái bàn cái ghế đều được xếp cẩn thận, để sau này, các nàng tiện đu bám khi xếp hình.

Nhìn những ngọn núi bên trong Tây Nhan Cổ Phái phía xa, Lý Bát Dạ chợt chìm sâu vào trầm mặc.

Trải qua bao cố gắng, hần cuối cùng đã đoạt lại được thân thể của mình, hồn phách cũng thoát khỏi khống chế của lão già trong Tiên Ma Động. Thời gian trôi qua gấp gáp không một chút tiếc thương, bao nhiêu nữ nhân từng là người yêu, bạn chích của hần, như Băng Vũ muội muội, Hồng Thiên nha đầu, Minh Nhân tiên tử,... cuối cùng cũng xa rời hần.

Tại thời điểm xa xôi trong thế giới kia, hần chỉ là một công nhân làm thuê rất bình thường, vì tự sát mà tiến vào Tiên Ma Động, để rồi hồn phách bị giam cầm trong Âm Nha, cứ thế sống từ đời này qua đời khác. Lúc đó Lý Bát Dạ thật hoảng sợ, làm Âm Nha hần không phản kháng được, chỉ đành đi theo lộ tuyến mà Tiên Ma Động lập ra, giống như bầy bò từng đi. Hần bay không ngừng nghỉ giữa trời đất, vào Táng Địa, vượt Cựu Thổ, xuyên qua Cửu Giới... và cuối cùng vẫn bị bức quay trở lại Tiên Ma Động.

Ngàn vạn năm qua, gặp biết bao nhiêu mỹ nữ, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, Lý Bát Dạ rất thống khổ. Hần luôn cố gắng nhìn trước bao nhiêu dự hoặc, khiến chích tâm của hần được gột rửa đến mức vô cùng kiên định. Nhớ lại những ngày còn là con quạ, có những lần hần ngụy lặn trong vếu và bím. Những ngày đó, Lý Bát Dạ luôn bị dục hoả thiêu đốt. Có hôm, mấy bé thần nữ thánh nữ nghiền quạ, chuyên lời hần ra mà thủ dâm, khiến bộ lông đen mượt của Lý Bát Dạ lúc nào cũng ướt nhẹp, mỗi ngày phải rửa vài tiếng mới khô được.

Từ đó, Lý Bát Dạ tuyệt không cam lòng trở thành một con búp bê tình dục, nên đã vạch ra một kế hoạch vô cùng to lớn, muốn chặt đứt mọi cảm chế cũng như lộ tuyến bên trong hồn phách của hần. Vì muốn thoát khỏi Âm Nha, muốn đoạt lại thân thể của mình, vì có thể được xếp hình. Lý Bát Dạ lần lượt dẫn dắt chỉ bảo cho nhiều thiếu nữ có tiềm lực bước vào con đường tu đạo, thậm chí còn hỗ trợ những người ưu tú nhất tiến lên con đường vô địch gánh lấy thiên mệnh. Nhưng hôm nay khi Lý Bát Dạ đã trở lại thân thể cũ của mình, một lần nữa làm người, thì bao cố nhân xa xưa đã rời hần mà đi. Lý Bát Dạ khe khẽ thở dài rồi nhanh chóng hít thở thật sâu để ổn định lại tâm tình, một ngày nào đó hần sẽ đi tìm các nàng.

....

Tin tức Lý Bát Dạ trở thành thủ tịch đại đệ tử của Tây Nhan Cổ phái nhanh chóng truyền ra khắp nơi. Khiến đám đệ tử ăn mừng rầm rộ, ngay cả đám trưởng lão cũng tỏ ra vui vẻ.

Vài tháng trước, nội bộ Cửu Thánh Yêu Môn truyền ra tin tức bí mật: Chỉ cần vị hôn phu của công chúa bọn họ xuất hiện, liền bị làm thịt ngay. Cho tới hiện tại, mới hơn hai tháng, đã có năm thủ tịch đại đệ tử của Tây Nhan Cổ Phái bị ám sát, bốn tên không rõ tung tích,...

Nên không ai dám nhận chức thủ tịch đại đệ tử vào người. Có Lý Bát Dạ đi chết thay, tất nhiên họ vui mừng rồi.

.....

Lý Bát Dạ ở trên ngọn Cô Phong, chờ đợi từng ngày để gặp cô nàng Lý Sương Nhan.

Ba ngày sau, Nam Hoài Nhân tới thăm.

- Sư huynh, trưởng lão gọi người đến tổ điện.

Nam Hoài Nhân vội nói với Lý Bát Dạ.

- Chuyện gì?

Lý Bát Dạ nhìn thoáng qua thần thái của Nam Hoài Nhân, giả bộ hỏi.

Trong lòng Nam Hoài Nhân có quý, bị Lý Bát Dạ nhìn chăm chăm, hần hơi mất tự nhiên, nói ra:

- Không đối gạt sư huynh, Cửu Thánh Yêu Môn gửi tin tới.

Nói đến đây, hần khẽ liếc Lý Bát Dạ một cái rồi nói tiếp:

- Nghe nói, vị hôn thê của sư huynh muốn khảo hạch sư huynh.

- Cửu Thánh Yêu Môn!

Lý Bát Dạ chợt nhớ lại một ít ký ức xa xưa, khi nghe nhắc tới cái tên này.

Nam Hoài Nhân lại tưởng Lý Bát Dạ không biết Cửu Thánh Yêu Môn, sợ hần không đi, Nam Hoài Nhân vội vàng nói:

- Cửu Thánh Yêu Môn là một môn phái lớn có tiếng tăm lừng lẫy tại Trung Đại Vực, bọn họ chấp chương Cổ Ngưu cương quốc, phong hầu phong vương. Tây Nhan Cổ Phái chúng ta và Cửu Thánh Yêu Môn có quan hệ mật thiết từ xa xưa. Tổ sư của Cửu Thánh Yêu Môn là Cửu Thánh Đại Hiền từng là đệ nhất chiến tướng dưới trướng của Tổ sư Minh Nhân Tiên đế của chúng ta, vị này đã từng theo Tổ sư quét ngang Cửu Giới. Lúc Tây Nhan Cổ Phái đang chấp chương Cổ quốc, Cửu Thánh Yêu Môn còn phải đến triều bái chúng ta.

- Ta biết rồi.

Lý Bát Dạ ung dung cười khê. Hần biết rõ về Cửu Thánh Yêu Môn, cũng đã từng gặp Cửu Thánh Đại Hiền.

Vào thời gian đầu của thời đại Chư đế, hần đã chỉ dẫn cho thiếu nữ - Minh Nhân tu đạo, cũng vì Minh Nhân thích chơi chim, mà Lý Bát Dạ hao tổn không biết bao nhiêu mưu mô, tâm huyết, cuối cùng mới hàng phục được lão gà trống Cửu Thánh Đại Hiền này, bắt lão yêu làm người hộ đạo cho cô nàng Minh Nhân kia.

- Vị hôn thê ta là nữ?

Lý Bát Dạ hỏi Nam Hoài Nhân. Hần muốn biết vị hôn thê có phải Lý Sương Nhan hay không.

Nam Hoài Nhân trả lời:

- Nghe nói, đã lâu lắm rồi giữa Tây Nhan Cổ Phái và Cửu Thánh Yêu Môn không có quan hệ thông gia. Ở kiếp này, truyền nhân của bọn họ lại đúng là một nữ đệ tử.

Hần ngừng trong giây lát liếc nhìn thái độ của Lý Thất Dạ rồi nói tiếp:

- Đệ nghe nói, truyền nhân Lý Sương Nhan của Cửu Thánh Yêu Môn hiện nay chính là Hoàng thể trời sinh.

Nghe Nam Hoài Nhân kể chuyện, Lý Bát Dạ thờ phào một hơi, đúng là muối ầy rồi. Hần cũng giống bầy bò, không bỏ vì xuyên không mà bị thay đổi.

Khi còn là công nhân nghèo, Lý Bát Dạ rất thèm thường đám thị nữ của bầy đi. Nay có cơ hội liền ăn hết ah.

Lý Bát Dạ đâu biết, bởi vì xuyên không nên có một số thứ thay đổi, như trước hần, Cửu Thánh Yêu Môn từng khảo nghiệm bốn tên. Mà bốn tên đó, một đi không trở về, chắc chắn bị làm thịt ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Cửu Thánh Yêu Môn

- Hoài Nhân đã nói tình huống cụ thể với ngươi rồi chứ?

Khi Lý Bát Dạ tiến vào đại điện, Đại trưởng lão hỏi.

Thực ra mà nói, lần này Lý Bát Dạ đi khảo nghiệm, coi như là đi chết, vì để hấn yên tâm, sáu vị trưởng lão làm cho ra vẻ một tí. Bọn họ có thể tìm phạm nhân khác, nhưng họ không dám lừa Cửu Thánh Yêu Môn. Lý Bát Dạ do Tam Quý Gia giới thiệu, có chuyện gì cứ đổ cho lão là được.

-Ta đã biết rõ.

Lý Bát Dạ khẽ gật đầu trả lời.

- Tốt! Chỉ cần ngươi có thể thông qua khảo hạch của Cửu Thánh Yêu môn, chúng ta sẽ ban thưởng hậu hĩnh.

Đại trưởng lão cố gắng dụ dỗ.

Lý Bát Dạ cười mỉm, tự tin nói:

-Ta nguyện ý đi khảo hạch, còn mấy cái thưởng vớ vẩn gì đó bỏ đi.

-Làm càn!

Một vị trưởng lão đột nhiên quát lên:

-Đứng trước mặt các trưởng lão mà ngươi cũng dám ăn nói ngông cuồng như vậy

Nếu là đệ tử khác thấy trưởng lão gầm lên như vậy cũng sẽ nom nớp lo sợ, nhưng Lý Bát Dạ chỉ cười nhạt, hấn học tập bảy đi, chỉ đám trưởng lão, nói:

-Một đám sâu kiến, không đủ thành đạo.

Nghe Lý Bát Dạ nói như vậy, cả sáu vị trưởng lão đều biến sắc, sáu người trừng mắt nhìn nhau.

Nhận thấy tình hình có vẻ không ổn, đại trưởng lão truyền âm:

- Các trưởng lão đừng nóng, nể mặt Tam Quý huynh từng mời chúng ta chơi gái, chuyện này cho qua đi.

Sau trưởng lão hít sâu vài hơi, đè nén lửa giận, lão Tam Quý từng nhờ họ giúp đỡ Lý Bát Dạ, giờ để Lý Bát Dạ đi chết, họ đã thấy có lỗi rồi. Nể mặt lão, bọn họ cố nhịn.

Lý Bát Dạ làm bộ như không có chuyện gì, vẫn bình thản nói tiếp:

-Thôi ta về đây, hôm nào tới Cửu Thánh Yêu môn gọi ta.

-Vậy ngươi về chuẩn bị một chút, ba ngày sau lên đường. Sau khi ngươi quay lại sẽ bái tế Tổ sư!

Đại trưởng lão trầm giọng nói. Tất nhiên, muốn bái tế, phải còn sống trở về a.

.....

Trong vòng ba ngày, Lý Bát Dạ không hề bước chân ra khỏi nhà, hấn giam mình trong phòng chỉ để nghiên cứu 100 tư thế. Hấn phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng, bởi vì Lý Bát Dạ biết rõ, cô nàng Lý Suong Nhan sẽ phá trình hấn. Cứ nghĩ tới chuyện kết thúc cuộc đời xử nam ngàn vạn năm, Lý Bát Dạ lại hưng phấn bùng bùng.

Ba ngày nháy mắt đã qua, Lý Bát Dạ bắt đầu khởi hành đi Cửu Thánh Yêu môn. Nghe Nam Hoài Nhân nói, lần này có một mình hấn đi thôi.

Lý Bát Dạ hơi khó hiểu. Tẩy Nhan Cô Phái có tổng cộng sáu đại trưởng lão, mười hai hộ pháp, ba mươi sáu đường chủ. Ngày hôm nay, đi tới một đại môn phái tầm cỡ như Cửu Thánh Yêu Môn, chỉ có một mình Lý Bát Dạ, thật sự không còn lời gì để diễn tả.

- Chỉ có mình ta đi thôi à?

Trước lúc xuất phát, Lý Bát Dạ quay sang Nam Hoài Nhân, mở miệng hỏi.

Nam Hoài Nhân là một người tinh ranh láu lỉnh, vừa nghe Lý Bát Dạ hỏi, hấn cười khan một cái, mới mở miệng đáp lời:

- Lý huynh, các trưởng lão gần đây đều bận bịu quan tu luyện, không có thời gian đi cùng.

Lý Bát Dạ thoáng nhếch môi, nói:

- Thôi kệ bọn nó, ta đi một mình cũng được.

Nam Hoài Nhân lén lút quan sát xung quanh, sau đó lại gần Lý Bát Dạ nói nhỏ:

- Cửu Thánh Yêu Môn đối xử với chúng ta không thân mật lắm, lần này tới đó, mong sư huynh cẩn thận, đệ chỉ nói được nhiều đó thôi.

Lý Bát Dạ cười nhạt đáp lời:

- Cửu Thánh Yêu môn mà thôi, không đủ thành đạo, cho dù là đầm rồng hang hổ ta vẫn đi.

Thấy Lý Bát Dạ thả lời ngông cuồng, Nam Hoài Nhân sợ teo chim, sợ Lý Bát Dạ càng nói càng hung hăng, hấn vội vàng lái sang chuyện khác:

-Tới giờ rồi, mau đi thôi Lý huynh.

Nam Hoài Nhân vội mang Lý Bát Dạ đi đến đạo đài của Tây Nhan Cổ Phái.

Đạo đài cực kỳ lớn, ở đó có thể chứa đựng vạn người, vô cùng chấn động, phóng tầm mắt toàn bộ Đại Trung Vực, chỉ sợ không có mấy môn phái truyền thừa có đạo đài lớn như vậy. Màu xanh đạo đài cổ lão vô cùng, đó là do đạo đài dùng thần thạch quý giá để xây dựng, phía trên có khắc văn tự của Tiên Đế, khí thế hào hùng, sâu không lường được, mỗi một chương văn tự có thể làm phai mờ thời không. Từ đạo đài này liền có thể nhìn ra được căn cơ của Tây Nhan Cổ Phái.

Đạo đài này chính là lúc trước Minh Nhân Tiên Đế tự tay chế tạo, nó đã từng được Minh Nhân Tiên Đế dùng để mở đầu cuộc viễn chinh đến các nơi xa xôi, vất ngang Cửu giới. Loại đạo đài như thế này, phóng tầm mắt ra toàn bộ Đại Trung Vực cũng chỉ có Tiên Môn Đế Thống mới có thể có được.

"Gâu ——" một tiếng, vào thời điểm đạo đài bị Nam Hoài Nhân mở ra, bên trong dựng lên một cái Đạo môn cực lớn. Đạo môn được đánh bóng bằng Thần kim, bên trên có khắc Đế văn vô cùng thâm ảo. Trên Đạo môn có chứa một loạt kê hở, những kê hở này là dùng để lấy tinh bích lấp vào. Tinh bích là tinh thạch do thiên địa tinh khí ngưng tụ mà thành, nó có rất nhiều tác dụng, một cái trong đó là dùng để mở ra Đạo môn, vượt qua Không vực. Tinh bích càng nhiều, cấp bậc càng cao thì có thể vượt qua Không vực càng xa. Đáng tiếc là hiện tại tòa Đạo môn này chỉ vền vẹn lấp vài miếng tinh bích cho đủ số lượng, cấp bậc cũng có hạn. Thấy cảnh này, Lý Bát Dạ hơi thất vọng, Tây Nhan Cổ Phái thực sự đã xuống dốc rồi, năm đó tòa Đạo môn này không chỉ một lần lấp đầy tinh bích đến từ Tiên thổ mà nó đã từng có thể vượt qua Cửu giới, chỉ cần có tọa độ chính xác, người ta có thể đi bất cứ đâu.

-Lý huynh, mau bước vào bên trong

Nam Hoài Nhân hô to.

-Okk.

Lý Thất Dạ đáp, rồi tiến vào Đạo môn, trong nháy mắt liền bị truyền tống đi nơi khác.

.....

Đại Trung Vực rất rộng, rộng đến hàng tỉ dặm, môn phái tu sĩ ở Đại Trung Vực quá nhiều, thậm chí cương quốc cũng có mười mấy cái. Chỉ riêng mấy cái quái vật khổng lồ như cương quốc, thượng quốc, cổ quốc cũng đã rộng nghìn vạn dặm, thậm chí là hơn hàng tỉ dặm. Cho nên nếu muốn vượt qua cương quốc, trừ khi bản thân là Chân Nhân Thánh Hoàng, nếu không thì cho dù là Hào Hùng, Vương Hầu đều muốn bay một khoảng thời gian rất dài. Huống chi Đại Trung Vực chỉ là một bộ phận của Nhân Hoàng giới mà thôi. Nhân Hoàng giới còn được xưng là Đế giới hoặc Đế cương, tại nơi rộng lớn này, bắc có Ưông Dương, nam có Xích Địa, đông có Bách Thành, tây có Hoang Dã, ở giữa mới là Đại Trung Vực. Muốn vượt qua cương quốc hoặc là các vực, không thể dựa vào phi hành, phải mượn nhờ Đạo môn kéo dài qua Không vực, đương nhiên, môn phái sở hữu đạo đài có thể kéo dài qua các vực cũng không nhiều, các môn phái như thế, đa phần là chứa tể cương thổ thượng quốc.

Lại "Gâu ——" một tiếng, chỉ trong nháy mắt, Lý Bát Dạ được truyền tống đến Cửu Thánh Yêu Môn, từ bên trong Đạo môn của Cửu Thánh Yêu Môn đi ra.

Vừa ra khỏi Đạo môn, Lý Bát Dạ đều lập tức cảm nhận được thiên địa tinh khí nồng đậm khó tan, phóng mắt nhìn quanh, rõ ràng là cảnh tượng một phái tiên gia.

Tông thổ của Cửu Thánh Yêu Môn có thể nói là rộng vạn dặm, núi sông hùng tráng, có thác nước treo ngang, có Thần thụ chống trời, càng có điện ngọc cổ kính chìm nổi giữa những đám mây, tại chỗ sâu nhất, càng có từng đạo thần quang ngút trời, không đoán cũng biết, ở nơi đó chắc hẳn là cất giấu từng môn kinh thế Thiên Bảo.

Trong Cửu Thánh Yêu môn, có rồng đá khổng lồ, phun ra nuốt vào mây khói, có Thiên thú bay lượn trong chín tầng trời, khí tức hồng hoang cuộn cuộn vân vân.

Đây mới là quang cảnh của môn phái lớn, khí tượng như thế, trâu như thế chẳng trách có thể sinh ra Sương Nhan muội muội.

Nếu mà đem so với Tây Nhan Cổ Phái, thì Tây Nhan Cổ Phái càng giống như một người sống ở môi trường ô nhiễm, lấy đâu ra nhiều mỹ nữ.

Chương 5: Lý Sương Nhan

Đón chào bên đạo môn chính là một đệ tử cùi bắp của Cửu Thánh Yêu Môn, đệ tử này tên Mạc. Khuôn mặt hắc lạnh lùng, vẻ mặt như đưa đám, trên người hắc chấp chôn sắt khí, trong đôi mắt có hàn mang đang lấp lóe, mỗi một đạo hàn mang giống như thực chất, khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Mạc mặc dù chỉ là một phế vật, thế nhưng từ khí thế trên người, cũng có thể nhìn ra hắn có chút tu vi.

Mạc thấy Lý Bát Dạ chỉ là phạm nhân, nên tính ra tay làm thịt luôn, nhưng cuối cùng hắn không dám.

Mạc quan sát Lý Bát Dạ một lượt, lạnh nhạt nói:

- Ngươi là thủ tịch đại đệ tử của Tây Nhan Cổ Phái?

- Đúng vậy.

Lý Bát Dạ gật đầu.

Mạc lạnh lẽo nhìn Lý Bát Dạ, nói:

- Đi theo ta.

Mạc dẫn Lý Bát Dạ đi lòng vòng hơn năm phút, rồi tiến vào một gian phòng bé tẹo. Theo sắp xếp ở Cửu Thánh Yêu Môn mà nói, một nơi thế này chỉ để bọn hạ nhân ở.

- Ngươi ở yên đây đi, khi nào khảo hạch ta tới thông báo.

Nói xong, Mạc bỏ đi luôn.

Mạc đi khỏi, Lý Bát Dạ liền trở nên cô độc. Cửu Thánh Yêu môn rất lớn, hắn không biết nên đi đâu. Hắn biết Sương Nhan muội muội đang ở đây. Nghĩ tới nàng, Lý Bát Dạ cảm thấy nóng bừng. Hắn không nhịn được liền chạy loạn tìm nàng.

Trải qua vô số đời tiên đế gia cố, nên thức hải của Lý Bát Dạ rất khủng bố.

Hắn dùng thức hải che giấu hơi thở, đi qua đi lại mấy ngọn núi trong Cửu Thánh Yêu môn.

Nửa ngày sau, hắn đi qua một cái công hình tròn, trong đó có một cái vườn hoa rất lớn. Trong sân vườn này có một ngôi nhà một gian khá rộng. Xung quanh trồng đủ loại hoa màu trắng.

Không khí nơi đây thoang thoảng hương hoa, công thêm mùi hương thiếu nữ. Dựa vào chích tâm, Lý Bát Dạ biết đây là mùi của mỹ nữ. Hắn vội bước vào bên trong.

Bình thường rất ít người đến ngọn núi này, vì đây là nơi tu luyện của công chúa Cửu Thánh Yêu môn – Lý Sương Nhan.

Bước tới gần căn nhà trong vườn hoa, Lý Bát Dạ hoàn toàn không biết rằng hắn chính là nam nhân đầu tiên bước chân đến chỗ này trong bao năm nay.

Khẽ khoan một lỗ nhỏ bên ngoài cửa, Lý Bát Dạ ghé mắt nhòm trộm vào bên trong. Chỉ thấy một tuyệt thế mỹ nữ đang ngồi trên giường tu luyện.

Đây là một thiếu nữ tuổi khoảng mười tám, dung nhan như vẽ, lông mày kẻ đen, đôi mắt như trắng sáng, môi son đỏ thắm khiến cho người ta mê hồn, cực kỳ hấp dẫn, nhưng nữ tử có dung nhan nghiêng thành như vậy lại lạnh như băng, khí tức giữa hai lông mày có vài phần lãnh ngạo, một bộ áo trắng càng lộ ra sự ương ngạnh quật cường, khí thế bức người.

Nhìn nữ nhân mê người kia, tim Lý Bát Dạ đập bịch bịch. Hắn biết, nàng đúng là Sương Nhan rồi, khí chất, Hoàng thể, Thọ Luân giống y hệt lúc bảy đời gặp nàng.

- Xinh quá a! Lý Bát Dạ trợn mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng mịn, tuyệt nĩ bên trong.

Lý Sương Nhan ngồi xếp bằng tu luyện trong căn phòng, sắc đẹp của nàng làm nơi đây bừng sáng. Tuyệt thế mỹ nữ như nữ thần không ăn khói lửa nhân gian ngồi đó, khiến Lý Bát Dạ sắc tâm đại động.

Lý Bát Dạ thăm hô:

-Quá ngon rồi, vậy mà bây đi không ăn, phí của trời mà.

Lý Sương Nhan, tên cũng như người băng sương lạnh lẽo, dung nhan tuyệt thế. Nàng không chỉ là truyền nhân của Cửu Thánh Yêu Môn, đệ nhất mỹ nữ của Cổ Ngưu Cuồng Quốc, mà hơn nữa thiên phú và đạo hạnh cũng không hề thua kém vẻ đẹp của nàng.

Lý Sương Nhan sinh ra có Hoàng Thế, Thọ Luân là cấp Hoàng, càng khiến cho người khác kinh ngạc chính là Mệnh Cung cấp Thánh của nàng, còn gọi là Thánh Mệnh. Một người tu sĩ trẻ tuổi có Hoàng Thế, Hoàng Luân, Thánh Mệnh liền được xếp vào hàng ngũ những thiên tài tuyệt thế. Bát luận là gân cốt, thiên phú hay ngộ tính đều khó mà bắt bẻ.

Mi tâm Lý Bát Dạ phát sáng, từ thức thái tràn ra vài đạo cấm chế, bao bọc căn phòng kia lại.

Kẹt!

Xong xuôi, Lý Bát Dạ đẩy cửa vào, hần nhìn qua Lý Sương Nhan một cái, giả bộ ngưu bức nói:

- Cũng không tệ lắm.

- Ngươi là ai, tại sao đi vào phòng ta?

Lý Sương Nhan cảnh giác nhìn Lý Bát Dạ. Tên này tiến vào phòng mà nàng không hề hay biết. Chắc chắn là cao thủ.

Lý Bát Dạ mỉm cười mê người, bày ra bộ dáng mà hần nghĩ là đẹp trai nhất, hần hướng Lý Sương Nhan nói:

-Ta tên Lý Bát Dạ, là vị hôn phu của nàng.

Lý Sương Nhan đứng dậy, váy trắng tung bay, căn phòng như sáng hơn vài phần, nhật nguyệt lu mờ bỏ vẻ đẹp của nàng.

Mặc dù nghe Lý Bát Dạ nói vậy, nhưng khuôn mặt băng lãnh của Lý Sương Nhan không hề thay đổi, nàng lạnh nhạt nói:

-Ngươi là truyền nhân Tây Nhan Cổ Phái.

Thấy Lý Bát Dạ gật đầu, nàng nói tiếp:

-Theo ta biết, hôn sự này đã bị hủy.

Lý Bát Dạ lắc đầu, thông dong nói ra:

-Ngươi yên tâm, ta sẽ không bỏ hôn ước này. Muốn làm thê tử của ta, thì ngươi còn kém một ít. Thánh Mệnh cũng tạm chấp nhận được. Nhưng hiện giờ ta đang thiếu một cái nha đầu làm ấm giường, vậy liền chọn ngươi.

Nghe xong những lời của Lý Bát Dạ, khuôn mặt băng lãnh của Lý Sương Nhan biến sắc, nàng tức giận đến run rẩy toàn thân, nàng là con cưng của trời, được sủng ái vô cùng, nàng có vốn liếng để kiêu ngạo. Bằng dung nhan, thực lực của nàng, bát luận là đi đâu đều là chứng tinh cùng nguyệt, thanh niên tài tử muốn lấy nàng có thể xếp thành hàng từ đông sang tây của Cổ Ngưu Cuồng Quốc. Vậy mà bây giờ lại có một thằng nhóc, chưa mọc lông cũng dám ăn nói ngông cuồng, muốn nàng làm thê tử cho hần? Thằng nhóc này trông có vẻ dễ thương, nhưng mà trong mắt của Lý Sương Nhan lúc này lại cực kỳ đáng ghét.

Lý Bát Dạ ngáp ngáp vài cái, nói ra:

-Nha đầu, ta muốn đi ngủ, mau mau thực hiện chức trách thê tử.

“Thê tử, làm ấm giường”. Nghe vậy, khuôn mặt lạnh như băng của Lý Sương Nhan đỏ bừng vì tức giận, bộ ngực sữa nhấp nhô. Nàng đã gặp qua nhiều người thích ngông cuồng, nhưng giống như Lý Bát Dạ thì lại là lần đầu tiên. Càng đáng ghét hơn là Lý Bát Dạ chỉ mới mười ba tuổi mà thôi, nàng lớn hơn hần đến năm tuổi, một đứa nhóc như vậy lại dám ra vẻ trước mặt nàng. Thật là tức chết mà! Ai cũng nói con nít dễ thương nhưng Lý Bát Dạ ở trong mắt Lý Sương Nhan hiện giờ là một đứa nhóc cực kỳ đáng ghét.

Nàng quyết định đánh Lý Bát Dạ một trận rồi đuổi đi. Nhưng ngay lúc này, mi tâm Lý Bát Dạ toả sáng, đại đạo ảo nghĩa tràn vào thân thể Lý Sương Nhan.

-Ngươi... ngươi làm gì ta?

Cảm nhận cơ thể mềm yếu, Hoàng Thế, Mệnh Cung, Thọ Luân bị phong bế, Lý Sương Nhan lắp bắp nói.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hiếp dâm(18+)

- Ta muốn đi ngủ thôi mà.

Lý Bát Dạ cười nói, rồi đi tới bên giường ngọc mà Lý Sương Nhan ngồi tu luyện. Hắn say mê hít sâu mùi hương thanh thuần của thiếu nữ.

Lý Sương Nhan sắc mặt trở nên lạnh lẽo, quát:

-Dâm tặc, tránh xa ta ra.

Nhìn lại khuôn mặt non nớt của Lý Dạ, nàng không thể ngờ hắn còn nhỏ mà háo sắc như vậy.

Thấy hắn say mê nhìn mình, Lý Sương Nhan lại càng ác cảm, nàng bèn lạnh lùng nói:

-Tốt nhất là ngươi nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà này. Ta sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lý Bát Dạ cười nhè nhẹ, hai tay xòe ra, đi về hướng cửa:

-Nếu ta rời khỏi ngôi nhà này. Nàng sẽ làm thị nữ của ta?

Lý Sương Nhan tức tối, nói:

-Ngươi mơ đi, ta không bao giờ gả cho loại người háo sắc như ngươi.....A...mau thả ta ra.

Đúng vào lúc này, Lý Bát Dạ đi tới bên cạnh nàng, Lý Sương Nhan đột nhiên có cảm giác bị hắn ôm vào trong lòng. Nàng vội vàng vùng vẫy nhưng vô hiệu.

Hiện tại nàng không khác gì một nữ nhân yếu đuối, nàng chỉ biết chống cự trong vô vọng.

Cảm giác Lý Bát Dạ đang ôm mình tới giường. Lý Sương Nhan kinh hãi kêu lên:

-Ngươi muốn làm cái gì?

Lý Bát Dạ xoa nắn thân thể mềm mại của nàng, nói:

-Một nam nhân ôm nữ nhân của hắn. Nàng nói xem hắn muốn làm chuyện gì?

Lý Sương Nhan thử dùng bí pháp cầu cứu nhưng không thấy hồi âm, nàng hiểu rằng tình hình nghiêm trọng, e là thân thể thánh khiết không giữ được.

-Mau thả ta ra...

Lý Sương Nhan vùng vẫy, chống cự rất lợi hại nhưng không thoát ra được. Nàng không hò hét cầu cứu.

Lý Bát Dạ lấy làm kỳ lạ hỏi:

-Vì sao nàng không kêu cứu?

Phù!

Lý Sương Nhan thờ dốt nói:

-Ngươi bày cấm chế ngoài phòng?

Nàng biết bên ngoài thần thức căn bản không thể vào trong được.

-Sương Nhan bảo bối, Nàng thật thông minh.

Lý Bát Dạ đè chặt thân thể mềm nhũn của nàng lên trên giường, cười nói:

-Nói thật tình, ta muốn ăn nàng lâu rồi, hôm nay không nhịn được nữa.

Lý Sương Nhan rút cuộc cũng biết mình gặp phải dâm tặc. Nàng đột nhiên cảm thấy sợ hãi trong lòng. Nàng tự cho mình tu vi cao cường, thiên tài vô địch, tuy nhiên tu vi nàng lại không thể sử dụng được.

Thanh âm nàng nói cũng bắt đầu run run:

-Ngươi cũng rõ nơi đây là Cửu Thánh Yêu môn. Cho dù ngươi lợi hại, cũng không thoát được.

Tay Lý Bát Dạ đang vuốt ve mái tóc đẹp để đen mượt của nàng, nói:

-Chúng ta là vợ chồng, có gì phải sợ.

Lý Sương Nhan trầm mặc. Bị hấn đè bên dưới, khuôn mặt nàng đỏ bừng, nổi phần hận lại càng tăng.

Lúc này, váy áo trắng tuyết của Lý Sương Nhan bị Lý Bát Dạ lột ra, áo lót lộ ra, áo lót màu hồng nhạt che khuất phần lớn da thịt, thế nhưng da thịt trắng mịn như tuyết vẫn thoát ẩn thoát hiện, rất là gợi cảm. Bộ ngực mềm mại cao ngút của nàng rất căng đầy, áo lót hoàn toàn không thể giấu kín nó. Nhất là điểm hồng trên đôi gò lại càng cộm lên thành nốt, có thể mơ hồ nhìn thấy hai nốt đỏ hồng như hai viên ô mai nhỏ xíu, hết sức dụ người, khiến người ta muốn cắn một cái.

- Ngươi... ngươi.... ngươi dám...

Cảm giác cơ thể man mát, Lý Sương Nhan yếu đuối nói.

Lúc này, Lý Bát Dạ không hề khách khí, bàn tay thò vào bên trong áo lót, xoa nắn cái thứ tròn trịa mềm mại bên trong áo lót.

Lý Sương Nhan là hoàng hoa khuê nữ, chưa từng bị ai khinh bạc bao giờ, vì vậy cái thứ mềm mại tròn trịa của nàng rất tươi mới, rất săn chắc, rất dụ người.

- Không...

Lý Sương Nhan gào lên, nàng chưa bao giờ bị nam nhân khinh bạc như thế.

Tới khi tay Lý Bát Dạ thò vào váy nàng vuốt ve, Lý Sương Nhan sợ hãi run rẩy, nước mắt lạnh lẽo chảy xuôi. Lúc này, nàng cũng yếu đuối như những nữ nhân khác.

-Ô... ô...ô...

Tiếng khóc bị đứt đoạn giữ chừng, miệng nàng đã bị miệng Lý Bát Dạ bịt chặt. Nàng vội vàng cắn chặt răng, muốn quay đầu tránh, lại bị tay của hắn giữ chặt. Nàng chẳng còn cách nào, chỉ đành chọn con đường bảo vệ tính mạng bằng cách chấp nhận nụ hôn mà hắn cưỡng bách. Lý Sương Nhan cắn chặt hai hàm răng.

Lý Bát Dạ cười cười, vẻ nhẹ khe suối của nàng.

-Ừm.....

Lý Sương Nhan rên nhẹ, hai hàng răng trắng đều hé ra. Ngay lúc này, Lý Bát Dạ cuốn lấy cái lưỡi nhỏ của nàng mút liên tục.

Lý Sương Nhan cố gắng cắn lưỡi hắn nhưng không ăn thua. Trong lòng nàng, nỗi kinh sợ càng tăng lên bội phần. Tới khi miệng hai người tách ra, môi Lý Sương Nhan bị Lý Bát Dạ liếm mút tới sưng đỏ, nước bọt cũng bị hắn hút khô.

Nước mắt nàng trào ra, mở miệng mắng:

-Ngươi sẽ gặp báo ứng.

Lý Bát Dạ nói:

-Nữ nhân mà ta thích, trốn cũng không thoát.

-Nàng đừng mong có ai đến cứu, hắc hắc.

Nước mắt Lý Sương Nhan rơi mãi không ngừng, nuốt tiếng khóc xuống nói:

-Úc.... Đừng làm như vậy được không? Ta cầu xin ngươi. Ngoại trừ tên ngươi ra, căn bản ta không biết ngươi là ai. Ngươi hãy bỏ qua cho ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ân Lý Sương Nhan (18+)

Ôm chặt thân thể thơm ngào ngạt, nóng bỏng đầy đặn của Lý Sương Nhan, Lý Bát Dạ không nhịn được máu nóng tuôn trào, dâng lên kích thích mãnh liệt. Hắn vội vàng lột sạch váy áo, quần lót của nàng.

Lý Bát Dạ chăm chú nhìn thân thể tuyệt mỹ đang bày trước mắt. Da thịt trắng hồng sáng bóng, mềm mại như bông, ngực to, mông vênh, eo thon.... Tất cả mọi chi tiết hoàn mỹ tới cực điểm, như được điêu khắc mà ra....

Lý Sương Nhan loã thể nằm đó. Khí chất thánh khiết trên thân thể nàng nở rộ, khiến thiên địa âm đạm thất sắc..... Chỗ riêng tư của Lý Sương Nhan nhả nhụy, trong sáng như ngọc, không có một cọng lông, rất mê người.

Tay của Lý Bát Dạ đặt nhẹ nhẹ vào chỗ riêng tư của nàng.

Ừ...

Lý Sương Nhan bật lên tiếng rên rỉ nhẹ, hai mắt nàng căm tức nhìn hắn.

Ngửi mùi hương xừ nữ tử nơi đó của nàng, Lý Bát Dạ say mê, nói:

-Thật đẹp, ta yêu nàng chết mất thôi.

Lý Sương Nhan chẳng thèm để ý câu nói của hắn. Nàng có gắng uốn éo giãy dụa. Hai tay cố gắng đẩy hắn ra.

Lý Bát Dạ cười gian xảo, bắt đầu cởi hết quần áo trên người mình. Tuy hắn mới có 13 tuổi, nhưng nơi đó rất to, gân xanh cuộn cuộn. Trông rất dữ tợn, dọa người.

Lý Bát Dạ cầm lấy cái vật ở dưới háng, nhẹ nhàng ma sát khe suối của Lý Sương Nhan.

-Huhu.....Không muốn.... không muốn...

Cảm nhận cái thứ nóng hừng hực kia đang cọ sát nơi tư mật của mình, Lý Sương Nhan thất thanh kêu lên.

Cảm giác được cái vật thô trắng của hắn còn chực chờ nơi cửa mình, Lý Sương Nhan sợ khiếp nói:

-Không..... không được.....

Lý Bát Dạ thấy thân thể nàng có vẻ căng cứng, hắn cố gắng dùng tay và miệng kích thích các vị trí mẫn cảm trên người Lý Sương Nhan.

Ừm ừm....

Tuy Lý Sương Nhan cực lực phản kháng, nhưng khi ngón tay Lý Bát Dạ vôn về hai mép thịt hồng hồng, hắn đang cố gắng mở hai cánh hoa mềm mại đó ra.

Ừ ư.....

Sau những di động của ngón tay hắn trong khe suối, Lý Sương Nhan không tự chủ được bật lên tiếng rên rỉ mê người. Nàng cảm giác được hạ thể nàng đang từ từ ẩm ướt, nhiệt độ trong cơ thể từ từ tăng, hơi thở cũng biến thành gấp gáp. Mặt ngọc nóng rực.

Lý Sương Nhan muốn đẩy Lý Bát Dạ ra nhưng toàn thân bất lực. Rốt cuộc cố gắng kềm chế tiếng rên rỉ xấu hổ từ trong miệng mình phát ra, nàng cắn vào vai hắn.

Cảm nhận thân thể bên dưới mềm oặt, hai mắt mê ly, Lý Bát Dạ thúc hông, đâm thẳng vào cửa mình chật hẹp của Lý Sương Nhan.

Vật thể to dài đột nhiên đâm vào trong người. Đau đớn tê liệt khiến Lý Sương Nhan tỉnh táo dần. Nàng biết trinh trắng mình bị hủy, liền khóc nức lên:

-Ô... ô... ô... đều tại ngươi... tại ngươi....

Lý Bát Dạ từ từ rút ra rồi lại cắm vào, hắn nhìn xuống hạ thể của nàng, một dòng máu nhỏ từ trong đó rỉ ra.

Sau ngàn vạn năm, Lý Bát Dạ cũng đạt được tâm nguyện, hắn âu yếm nhìn Lý Sương Nhan nói:

-Từ giờ nàng chỉ thuộc về ta thôi.

Lý Sương Nhan vừa giận vừa uất ức nói:

-Ta hận ngươi...

Nói xong, nàng lại nhào tới, lại muốn cắn vào vai hắn.

Lý Bát Dạ cười cười, rồi đột nhiên thúc người tới. Cái ấy đâm sâu vào, nhanh chóng chọc vào tận cùng. Lý Bát Dạ thúc vào liên tục.....

-Ai... ai... Xin người...

Sau một hồi liên tục bị nháp, Lý Sương Nhan hô lên, nàng quay mặt, trừng mắt nhìn Lý Bát Dạ, khóc nói:

-Người không phải là người... ôh ôh... Ta không muốn. Trình trắng một đời của ta toàn bị tên tiểu tử đâm tặc nhà người hủy hoại. Người còn chưa đủ sao, vẫn còn muốn khi phụ người ta.

Lý Bát Dạ dừng lại, cự vật lưu lại sâu trong khe suối của nàng, cảm nhận nơi đó nóng ấm, mềm mại, có chút ướt át, hắn vô si nói:

-Bảo bối, lại đây, để ta âu yếm nào!

-Không....

Lý Sương Nhan cự tuyệt, quay đầu sang một bên.

Lý Bát Dạ không quan tâm việc nàng cự tuyệt, cương quyết hôn tới.

Hắn áp sát mặt nàng, thấy nàng đang cắn chặt răng, hắn liền chuyên động hạ thể.

-Ah....

Lý Sương Nhan rên lên một tiếng rồi nhà rã ra. Đầu lưỡi của hắn dễ dàng tiến nhập vào trong miệng nàng. Hồng hân cử động mềm mại ra vào nhiều lần, ôn nhu triền miên một trận.

Sau nửa giờ bị Lý Bát Dạ lấn qua lần lại. Lý Sương Nhan co giật một trận, nàng uốn eo thon lên nghênh hợp với hắn. Khiến Lý Bát Dạ hưng phấn thúc tới tận cùng.

-A...

Lý Sương Nhan hét lớn một tiếng, khe suối ẩm ướt giật giật, co rút liên tục, cuối cùng, phun ra một dòng nước ấm.

Lý Bát Dạ cũng giải phóng toàn bộ vào bên trong người nàng.

-Phù phù phù.....

Lý Sương Nhan thở hổn hển, bộ ngực sữa nháp nhô. Da thịt trắng nõn ửng đỏ...

Lý Bát Dạ âu yếm nằm bên, vuốt ve cơ thể trắng mềm của nàng, nói:

-Nàng có thích không?

Lý Sương Nhan không biết đôi tay mình từ khi nào đã ôm chặt eo Lý Bát Dạ. Nghe nói như thế, vội vàng rút hai tay trở lại, nói:

-Đừng hỏi ta.

Lý Bát Dạ vừa vuốt ve, vừa nói:

-Không hỏi nàng, ta hỏi ai?

Lý Sương Nhan giận dữ nói:

-Bỏ bàn tay ghê tởm của người ra!

Lý Bát Dạ cười:

-Nàng thật không muốn ta âu yếm hay sao?

Lý Sương Nhan cảm thấy khúc thịt ở bên trong người nàng lại bắt đầu to lên, tỏ vẻ uy hiếp chọc vào bụng nàng. Nhưng nàng vẫn kiên quyết nói:

-Không muốn.

Lý Bát Dạ lại hỏi:

-Vĩnh viễn không muốn sao?

- Vĩnh viễn không...

Lý Sương Nhan không chút phân vân đáp.

- Vậy hôm nay ta phải ăn no ah.

Lý Bát Dạ nói dứt lời, bên dưới nhắm chuẩn, lại dừng mãnh chuyển động. Bắt đầu một đợt chỉnh phạt mới...

.....

Sau khi Lý Sương Nhan lên đỉnh hơn mười lần, mềm oặt nằm ngủ. Lý Bát Dạ mới buông tha. Hắn lau sạch dịch nhờn trên cơ thể mịn màng của nàng, mặc quần áo lại giúp nàng, xoa bóp cầm chế rồi rời đi.

Tận đến hôm sau, Lý Bát Dạ mới về tới căn phòng nhỏ, đợi chờ khảo hạch sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đỗ Viễn Quang

Sau khi về phòng, Lý Bát Dạ lập tức lấy chiếc quần lót mà Lý Sương Nhan từng mặc ra. Hắn trùm cái quần lót màu trắng mỏng như cánh ve lên mặt, tham lam hít sâu.

- Hít hà... Phê vãi...

Lý Bát Dạ say mê hưởng thụ hương thơm thiếu nữ, rồi lăn ra ngủ.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi ăn Sương Nhan xong, Lý Bát Dạ muốn đi dạo quanh Cửu Thánh Yêu Môn, xem nơi này còn sót em nào không.

Lý Bát Dạ vừa đi không lâu đã bị một đám người bao vây, trong đó có Đỗ Viễn Quang, vốn được ca tụng là tiểu thiên tài trong đám đệ tử ngoại môn. Không chỉ mỗi Đỗ Viễn Quang, còn có thêm mười mấy đệ tử của Cửu Thánh Yêu Môn nữa. Những người này chuyên đi bắt nạt thủ tịch đại đệ tử của Tây Nhan Cổ Phái.

Đỗ Viễn Quang chặn Lý Bát Dạ lại, ánh mắt hắn lạnh lẽo, đầy sát ý.

Lý Bát Dạ biết bây giờ cũng từng gặp đám người này, hắn lườm Đỗ Viễn Quang một cái rồi bước lên, nhàn nhả nói:

- Chó khôn không cản đường, không muốn làm chó thì cút qua một bên!

Một tên đệ tử tức giận quát:

- Đồ không biết sống chết! Tây Nhan Cổ Phái các ngươi còn không có tư cách để thành một môn phái, lại còn dám nhảy nhót trước Cửu Thánh Yêu Môn chúng ta, xem ra là chán sống rồi. Làm con sâu cái kiến mà cũng dám vô lễ!

Mắt Đỗ Viễn Quang loé lên hàn mang. Gã không động thủ, chỉ lạnh lùng nói:

- Cửu Thánh Yêu Môn chúng ta đứng đầu vương quốc Cháp Cổ Nguru. Dù Tây Nhan Cổ Phái chỉ là một môn phái nhỏ nhưng cũng là khách mời, chúng ta sẽ không tiếp đón chậm trễ. Có điều gần đây huynh đệ chúng ta bị mất một món bảo vật.

Mặc dù Tây Nhan Cổ Phái chỉ là môn phái nhỏ, nhưng Đỗ Viễn Quang không dám công khai làm vậy, hắn cần chính là một cái cớ để làm thịt Lý Bát Dạ.

Đỗ Viễn Quang liếc mắt:

- Hai ngày nay, ngoài người đến đây làm khách thì không có kẻ lạ nào khác tới.

Đỗ Viễn Quang rõ ràng ám chỉ kẻ trộm chính là Lý Bát Dạ.

Lý Bát Dạ thực sự có trộm, nhưng không phải trộm đồ, mà trộm tình. Hắn bình tĩnh nhìn Đỗ Viễn Quang rồi giả bộ không biết gì, Lý Bát Dạ trợn mắt nói dối:

- Tiểu tử, đơn giản là ngươi yêu thích truyền nhân của Cửu Thánh Yêu Môn, hình như là nha đầu tên Lý Nhan Sương. Mặc dù ta chưa từng gặp qua tiểu tử trong lòng các ngươi, nhưng các ngươi cũng quá hẹp hòi rồi. Truyền nhân của Cửu Thánh Yêu Môn, Lý Nhan Sương, muốn gả cho ta cũng chỉ là chủ ý đơn phương mà thôi. Bằng vào chút địa vị của Cửu Thánh Yêu Môn, ta cũng sẽ cân nhắc cho nữ thân của các ngươi làm tỷ nữ bên cạnh ta...

- Còn cỡ như ngươi?

Lý Bát Dạ thầm cười trộm, nữ thân của bọn này bị hấn ăn sạch rồi, mấy tên này còn mơ mộng nữa.

Lý Bát Dạ nói tiếp:

- Một đám ngu ngốc, Sương Nhan sẽ không để thứ như ngươi vào mắt.

Lý Bát Dạ đã ăn sạch Lý Sương Nhan, nhưng đám này lại cứ ngu ngốc này không biết gì, cứ chạy theo giành giật nữ nhân.

- Thằng súc sinh, ngươi muốn chết, bản toạ sẽ cho ngươi chết!

Đỗ Viễn Quang bị Lý Bát Dạ chọc cho nổi điên quát lên, thần quang sau lưng lần bảo kiếm trong tay liền xuất hiện trong nháy mắt. Đỗ Viễn Quang giận đến mức hai mắt như phun lửa. Với hấn, Lý Nhan Sương là nữ thân không ai sánh được, Lý Bát Dạ lại muốn thu làm tỷ nữ.

Lý Bát Dạ lạnh nhạt, nói:

- Ta với ngươi quyết đấu sinh tử, thế nào?

- Tốt! Tốt! Tốt lắm!

Đỗ Viễn Quang nghe vậy, vui vẻ mà còn cười lớn, lại một tên bị hấn dụ, mấy tên trước gặp hấn đều run cầm cập, dụ mãi mới được. Lý Bát Dạ không hề sợ hãi, còn buông lời ngông cuồng, hiện tại nhảy vào khiêu chiến trước nữa. Đúng là ngu không thể tả!

Đỗ Viễn Quang làm ra vẻ, nói:

- Được lắm, bản toạ sẽ cho ngươi cơ hội quyết đấu!

- Ha ha.

Những đệ tử khác của Cửu Thánh Yêu Môn cười rộ lên. Cả bọn thấy tội nghiệp Lý Bát Dạ, còn có kẻ cười to, nói:

- Trước khi ngươi tới đây, từng có bốn tên đệ tử Tây Nhan Cổ Phái khiêu chiến sư huynh, tất cả bọn nó đều bị sư huynh một chiêu làm thịt.

- Bốn Tên! Lý Bát Dạ cũng lười quan tâm mấy chuyện này, hấn không nói nhiều liền bước về phía sân đấu phía trước.

Tin Lý Bát Dạ khiêu chiến Đỗ Viễn Quang được truyền ra ngoài, chẳng mấy chốc đã truyền tới tai đệ tử khắp Cửu Thánh Yêu Môn.

Ở Cửu Thánh Yêu Môn, Đỗ Viễn Quang cũng có chút tiếng tăm, mới nhập môn năm năm đã đạt tới cảnh giới Ích Cung nên được gọi là tiểu thiên tài. Tư chất như vậy nếu ở Tây Nhan Cổ Phái thì có thể coi là đại thiên tài. Nhưng mà đám sư huynh, sư tỷ nhập môn trước nghe được tin này đều không quan tâm. Trước Lý Bát Dạ từng có vài tên bị làm thịt rồi. Cao tăng Cửu Thánh Yêu môn cũng nhắm mắt cho qua, coi như không biết, ai bảo đệ tử Tây Nhan Cổ Phái đòi khiêu chiến chứ.

Tây Nhan Cổ Phái tuy xuống dốc nhưng nó chính là Tiên Môn Đế Thống. Tương truyền Tây Nhan Cổ Phái còn nắm giữ tiên pháp đế công, truyền thừa của Minh Nhân Tiên Đế, không biết có bao nhiêu người thèm thường nhìn chăm chăm như hổ đói. Cửu Thánh Yêu Môn hiện nay chỉ cần hộ pháp xuất thủ cũng đủ để đoạt đế thuật từ tay Tây Nhan Cổ Phái. Chỉ có điều Yêu Hoàng của Cửu Thánh Yêu Môn chưa bao giờ bày tỏ thái độ về chuyện này, trưởng lão trong môn cũng giữ im lặng. Nếu không, chỉ cần Yêu Hoàng ra lệnh, ngay lập tức sẽ có người động thủ cướp lấy đế thuật ngay.

Ngay lúc này, Lý Bát Dạ đã đứng trên Đấu trường. Có không ít đệ tử trẻ tuổi của Cửu Thánh Yêu Môn xúm lại hò hét góp vui.

Đối với đám đệ tử trẻ tuổi Cửu Thánh Yêu Môn mà nói thì việc giết tên phế vật Lý Bát Dạ là chuyện chẳng có gì hay ho. Chẳng qua bọn họ hiếu kì muốn biết Đỗ Viễn Quang sẽ hành hạ Lý Bát Dạ kiểu nào thôi.

Khi Đỗ Viễn Quang bước vào Đấu trường, có đệ tử Cửu Thánh Yêu Môn hét to:

- Đỗ sư huynh, đừng chém chết nó ngay. Mấy tên trước toàn một chiêu ngóm, chả thú vị gì cả.

Có tên đệ tử khác la lên:

-Đúng đúng, phải cắt chim rồi xẻo từng miếng thịt trên người hấn.

Một sư huynh khác hưng phấn mở miệng nói:

-Đỗ sư đệ, đừng vội giết, từ từ mà hành hạ mới kích thích...

Chỉ trong chốc lát, đệ tử của Cửu Thánh Yêu Môn kêu gào ầm ĩ, trong mắt bọn chúng, Lý Bát Dạ chẳng qua chỉ là cá nằm trên thớt, tùy ý mặc cho Đỗ Viễn Quang chém giết.

Giữa Đâu trường, Lý Bát Dạ thoáng nhìn xung quanh, lắc lắc đầu nói:

- Một đám phế vật...

- Súc sinh, ngươi nói cái gì?

Mặt Đỗ Viễn Quang đen lại, âm trầm nói. Hắn cảm thấy tên thủ tịch đệ tử lần này quá lão rồi.

Lý Thất Dạ cũng chẳng để ý, thân nhiên đáp lời:

- Muốn đánh thì nhanh lên, lãng phí thời gian quá!

Nói xong hắn tay chấp tay sau lưng, nhắm Đỗ Viễn Quang nói:

- Bỏn công tử đứng cho ngươi chém, ngươi cứ thoải mái mà thể hiện.

- Muốn chết..

Đỗ Viễn Quang nhìn Lý Bát Dạ ngông cuồng như vậy thực sự tức giận, hắn bị một con kiến phàm nhân khinh thường. Hắn quyết định chém chết Lý Bát Dạ luôn.

Trong con tức, Đỗ Viễn Quang rút kiếm, một kiếm phá không đánh tới. Kiếm nhanh như chớp, sắc bén bá đạo đâm thẳng vào tim Lý Bát Dạ.

-Mẹ..

-Lại một chiêu kết thúc...

-Méo có gì vui...

-....

Đám đệ tử Cửu Thánh Yêu Môn khi nhìn thấy kiếm của Đỗ Viễn Quang đâm tới Lý Bát Dạ thì thất vọng cầu nhau.

-Chết đi...

Đỗ Viễn Quang nhếch mép cười, ngay sau đó hắn kinh ngạc phát hiện khi kiếm của mình gần đâm tới Lý Bát Dạ thì Bùm! Một tiếng. Trong tích tắc Đỗ Viễn Quang như đập đầu vào đá cứng, thân thể hắn bị chấn vỡ máu, ngã ngửa ra sau. Đến khi Đỗ Viễn Quang rơi xuống đất, thì cả người hắn đã bị nổ thành năm khối, máu tươi lênh láng..

Đôi mắt Đỗ Viễn Quang trợn trừng, đến lúc chết hắn cũng không biết mình đã chết thế nào.

Trong phút chốc, toàn trường lặng ngắt như tờ, không còn bất cứ tiếng cười nói nào, tất cả vẫn đang sững sờ.

Lúc này, Lý Bát Dạ bước ra ngoài, thoáng nhìn mọi người, xoa tay, nói:

-Là hắn đập đầu tự sát, ta không biết gì hết.

Nhìn đám đệ tử vẫn còn thất thần, Lý Bát Dạ ung dung bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Rừng Loạn Tâm

Đúng lúc Lý Bát Dạ đang rời đi, có âm thanh vang lên.

-Tiểu tử, đứng lại.

Một đám đệ tử bao vây Lý Bát Dạ.

Cầm đầu đám người là một thanh niên mặc áo màu vàng kim, trên thân lập lòe huyết khí, sau đầu tỏa ra ánh sáng vàng mờ ảo, người này chỉ mới hai mươi tuổi nhưng khí tức kinh người.

- Tiểu tử! Ngươi cho là giết chết người của Cửu Thánh Yêu môn, còn có thể nghênh ngang rời đi như vậy ư?

Thanh niên kia âm trầm nói, đồng tử đã phát ra kim mang lập lòe, khí thế kinh người, giống như một thanh kiếm vừa tuốt khỏi vỏ, khí tức rất bạo ngược, như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

- Từ Huy sư huynh mau làm thịt nó!

Một gã thanh niên mắt tam giác nghiêng răng nói.

Từ Huy đương nhiên mạnh hơn Đỗ Viễn Quang rất nhiều, còn trẻ như vậy mà tu vi của hắn đã đạt tới Chân Mệnh, thật là khó lường. Cho dù hắn chưa được xem là thiên tài tuyệt thế nhưng trong Cửu Thánh Yêu Môn cũng là một đệ tử rất có thành tựu, đã có thể tự mình đảm đương sự vụ.

Lý Bát Dạ liếc mắt:

- Chuyện gì?

- Người tự sát đi.

Từ Huy nói lạnh băng, ánh mắt như một con hung thú, nhìn chăm chăm vào Lý Bát Dạ, tưởng như muốn xé nát Lý Bát Dạ thành nhiều mảnh.

Từ Huy lạnh giọng nói tiếp:

- Dám giết đệ tử của Cửu Thánh Yêu Môn, Tẩy Nhan cổ phái tự tìm đường chết, cẩn thận đưa tới họa diệt môn!

- Họa diệt môn...

Ngay lúc này, Lý Bát Dạ liếc Từ Huy một cái, cười nhạt, nói:

- Cửu Thánh Yêu môn quá tự đại rồi, nếu phải diệt môn, cũng là Cửu Thánh Yêu Môn các ngươi!

Lý Bát Dạ vừa nói xong, cả đám đệ tử và hộ pháp Cửu Thánh Yêu môn lập tức ghen tức.

Một người chỉ vừa mới tới Cửu Thánh Yêu Môn chưa được vài ngày đã mở miệng đòi diệt môn phái của người ta, đúng là điên rồi. Đám đệ tử tức giận, cảm thấy thấy Lý Bát Dạ thật cuồng vọng, vô tri.

Lý Bát Dạ bình tĩnh bước tới phía trước, tựa như đang đi dạo giữa chốn không người, nói:

- Không cần biết hiện tại ai là chủ nhân của Cửu Thánh Yêu Môn. Yêu Hoàng cũng được mà Chân Nhân cũng thế. Các ngươi muốn chơi kiểu gì ta đều tiếp hết. Hôm nay, ở đây, ta sẽ đồ sát Cửu Thánh Yêu Môn, tiễn các ngươi xuống gặp lão gà trống kia.

- Giỏi! Giỏi! Thật hay cho một thằng nhóc vô tri. Nay bốn tọa trước sẽ rút gân, sau sẽ lột da ngươi xem ngươi diệt Cửu Thánh Yêu Môn của ta bằng cách nào.

Từ Huy giận quá hóa cười, đây là chuyện buồn cười nhất trong đời hắn từng nghe. Loại người cuồng vọng và vô tri đến thế này cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lý Bát Dạ không quan tâm gì đến những lời Từ Huy nói, cũng chẳng thèm liếc nhìn hắn, cứ thế ung dung bước ra ngoài.

Từ Huy tức đến ói máu vì sự ngông cuồng của Lý Bát Dạ, phần nộ quát lên:

- Súc sinh! Chết đi!

Vừa dứt lời, kiếm của hắn cũng vừa chém về phía Lý Bát Dạ.

- Dừng tay!

Đúng lúc này, một giọng nói hùng hồn như tiếng sấm vang lên giữa trời không của Cửu Thánh Yêu Môn, uy nghiêm đến vô cùng. Tiếng sấm rền vang khiến cho lòng người không thể nào chống cự. Âm thanh ấy, dù là Từ Huy hay các đường chủ cũng không kim được lòng mình mà run lên, chân tay mềm nhũn.

- Đại trưởng lão.

Từ Huy nghe thấy tiếng nói, sợ run cả người. Không ngờ loại chuyện nhỏ nhặt này cũng có thể kinh động đến chỗ của trưởng lão.

- Quyết đầu công bằng, bị làm thịt, chỉ có thể tự trách bản thân học nghệ không thông.

Giọng nói của trưởng lão Cửu Thánh Yêu Môn âm vang trên bầu trời.

Sự việc này khiến rất nhiều đệ tử, thậm chí là hộ pháp, đường chủ thuộc cao tầng của Cửu Thánh Yêu Môn đều phải chấn động. Việc nhỏ như vậy, lại có thể kinh động trưởng lão, đúng là không bình thường.

- Quan hệ thông gia giữa Cửu Thánh Yêu Môn và Tây Nhan Cổ Phái chính là môn quy.

Đại trưởng lão không nhắc một lời tới chuyện của Đỗ Viễn Quang, âm thanh cuộn cuộn như sấm động ấy lại vang lên:

- Có điều, hôn nhân đại sự không phải là trò đùa. Tây Nhan Cổ Phái muốn lấy truyền nhân của Cửu Thánh Yêu Môn, cũng phải chứng tỏ bản thân đủ thực lực mới được!

Nghे xong lời của Đại trưởng lão, Lý Bát Dạ muốn ngửa mặt cười lớn, hấn làm cái bụng của Lý Sương Nhan muốn to lên rồi, mà lão còn đòi chứng tỏ.

Lý Bát Dạ cố nhịn cười, giả bộ bình thản nói:

- Khụ! Cửu Thánh Yêu Môn cũng có người dám ra mặt chịu trách nhiệm. Tất nhiên, nếu các ngươi tuân theo quy củ thì ta cũng sẽ làm theo quy củ. Không phải là muốn kiểm tra ta sao? Được, ta tiếp nhận. Chọn ngày không bằng gặp ngày, tiến hành hôm nay luôn đi. Có cưới truyền nhân của Cửu Thánh Yêu Môn hay không là việc của ta, nhưng ai dám khinh thường ta thì ta phải dạy dỗ hấn một chút mới được.

Nói xong, hấn liền đi tới.

- Vậy chọn hôm nay!

Sau khi Đại trưởng lão truyền xong lời vàng ý ngọc đó thì không còn bất kỳ âm thanh nào vang lên nữa.

Từ Huy giận run người. Lý Bát Dạ hống hách ngang ngược, kiêu căng ngạo mạn như vậy. Hấn hận không thể làm thịt Lý Bát Dạ. Dám khiêu khích, xem thường hấn, hấn hận không thể chặt tay chặt chân của Lý Bát Dạ khiến cho y sống không bằng chết. Nhưng hấn không dám kháng lại phân phó của Đại trưởng lão.

- Bỏ tọa chờ ngươi! Nhất định sẽ làm cho ngươi muốn chết không được, muốn sống cũng không xong.

Từ Huy căm giận nói rồi dẫn người rời đi.

Lý Bát Dạ cười cười. Nếu như Cửu Thánh Yêu Môn không tuân theo quy củ để làm việc, hấn sẽ nhân cơ hội này để khơi mào nội tình bên trong của Cửu Thánh Yêu Môn. Tuy rằng năm đó hấn đã đồng ý với Cửu Thánh Đại Hiền nhưng nếu đời sau của y lại không biết người biết ta, Lý Bát Dạ cũng sẽ vui lòng làm thịt vài tên. Cũng nhân đó mượn luôn nội tình của Cửu Thánh Yêu Môn luôn.

....

Lần khảo hạch này được cử hành ở một trong các tòa chủ phong. Bên phía Cửu Thánh Yêu Môn thậm chí không có lấy một vị trưởng lão, hai người chủ trì đều là hộ pháp. Một là Hứa hộ pháp, sư phụ của Từ Huy. Một là thủ tịch Đại hộ pháp Úc Hả, vị hộ pháp mạnh nhất của Cửu Thánh Yêu Môn. Từng vầng hào quang nhập vào xuất ra quanh người của Hứa hộ pháp, nhìn giống như bản thân hấn được tạo ra từ thần kim. Đại hộ pháp thì còn đáng sợ hơn, khí tức Vương Hầu toát ra mạnh mẽ, khí huyết cuộn cuộn. Đây tuyệt đối là một Vương Hầu vô cùng cường đại, đạt tới cấp bậc này, chỉ khề trở tay là có thể hô mưa gọi gió.

Lúc này, ở trên tòa chủ phong, có vô số đệ tử trẻ tuổi đến xem náo nhiệt, đứng vây thành ba vòng, chặt cứng như nêm, một con ruồi cũng khó mà bay lọt.

Hai phái kết thông gia, đương nhiên nhóm người phản đối nhiều nhất là các nam đệ tử trẻ tuổi, nên âm thanh của bọn họ cũng là lớn nhất. Lý Sương Nhan là nữ thần trong lòng bọn họ, là công chúa của Cửu Thánh Yêu Môn. Một môn phái nhỏ nhỏ như Tây Nhan vốn không có tư cách để làm thông gia với họ, càng không nói tới hạng phạm nhân có phạm thể, phạm luân, phạm mệnh như là Lý Bát Dạ. Loại người này, ngay cả xách dép cho công chúa của Cửu Thánh Yêu Môn cũng không xứng.

- Làm thịt hấn, dám đến Cửu Thánh Yêu Môn càn quấy! Đúng là cái đồ không biết sống chết!

Có đệ tử hét lớn.

Lại có đệ tử lạnh lùng nói:

- Chỉ giết thôi thì dễ dàng cho hấn quá, chặt tay chân của hấn, dùng đầu hấn để làm bóng đá! Làm nhục Cửu Thánh Yêu Môn, chết vạn lần cũng không đủ!

- Dùng đầu hấn làm bóng đá? Quá nhân từ rồi! Cửu Thánh Yêu Môn chúng ta cai quản Cổ Nguru cương quốc, oai chấn cả Trung Vực. Chỉ là một con kiến mà cũng dám to mồm khoác lác, làm nhục công chúa của chúng ta! Phải nhốt hấn ở trên Phóng Ưng nhai, để chim ưng mổ một trăm năm, để hấn

phải chịu trăm năm cực hình, dùng máu tươi của hân để nhuộm đỏ Phóng Ứng nhai!

Tiếp đó có đệ tử giận dữ hét.

- Không chỉ giết thẳng súc sanh này, chúng ta phải diệt luôn Tây Nhan Cổ Phái!

Lại có thêm đệ tử khác gào lên điên cuồng.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, mà tiếng hô giết vang trời, một đám người đầy phần nộ, thậm chí có đệ tử hận không thể xông lên xé nát Lý Bát Dạ. Hân mở miệng làm nhục công chúa của bọn họ, thậm chí tuyên bố muốn tiêu diệt Cửu Thánh Yêu Môn, điều này đã khiến họ đã coi hân như tử địch, hận không thể đem hân băm thành muôn mảnh. Họ muốn cho người trong thiên hạ hiểu, thân uy của Cửu Thánh Yêu Môn là không thể khinh nhờn.

- Yên lặng..

Thủ tịch đại hộ pháp Úc Hà hô lên. Tiếng nói của hân hết như thần lôi nổ tung, lập tức ép nhỏ tiếng hô chém giết ở phía dưới. Khí tức Vương Hầu cuộn cuộn đè xuống làm cho mọi người thấy cực kỳ khó thở. Thủ tịch hộ pháp lên tiếng, môn hạ đệ tử không dám chống đối, tất cả đều trở nên im lặng. Nhưng vẫn có vô số ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lý Bát Dạ. Nếu ánh mắt cũng có thể giết người thì Lý Bát Dạ đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Lúc này, đôi mắt Hứa hộ pháp tựa như đao kiếm sắc lạnh, nhìn chăm chăm vào Lý Bát Dạ, âm trầm nói:

- Nếu ngươi có thể thông qua lần khảo hạch này thì hai phái sẽ kết thành thông gia đúng như lời tổ huấn. Nếu như không thể thông qua, hoặc bị mất mạng, vậy chỉ có thể trách ngươi học nghệ không tinh.

Lý Bát Dạ lấy chiếc quần lót của Lý Sương Nhan ra đưa lên mũi say mê hít sâu. Sau đó chậm rãi quay sang nhìn Hứa hộ pháp, nói:

- Bớt nói nhảm, khảo hạch cái gì, ta đều cần hết.

Nhìn Lý Bát Dạ cứ dí cái quần lót vào mũi hít lấy hít để, Thủ tịch đại hộ pháp Úc Hà đen mặt. Lão không ngờ tên này không những cuồng ngạo, mà còn biến thái như vậy.

- Biến thái

- Dâm tặc....

- Chém nó....

-.....

Đám đệ tử càng không nhịn được chửi ầm lên, nếu không phải có hộ pháp ở đây, họ đã không nhịn nổi mà xông vào chém Lý Bát Dạ rồi. Họ không thể để nữ thân của mình bị tên biến thái này vui đập được.

Thủ tịch đại hộ pháp cố nén ghê tởm lên tiếng:

- Trận đầu thi văn, trận thứ hai thi võ. Còn trận thứ ba...

- Hai trận đủ rồi!

Lý Bát Dạ ngắt lời Úc Hà, nói:

- Thi văn thế nào, thi võ thế nào. Nói nghe thử xem.

- Làm cần.

Lý Bát Dạ lại hung hăng càn quấy như vậy. Hứa hộ pháp quát lớn, khí thế như sóng cả cuộn cuộn nghiền ép về phía Lý Bát Dạ.

- Thế nào, ngươi muốn đánh nhau với ta.

Đôi mắt Lý Bát Dạ híp lại, nhìn chăm chăm vào Hứa hộ pháp.

Đúng lúc này, thủ tịch đại hộ pháp Úc Hà kho khan một tiếng, cắt đứt khí tức của Hứa hộ pháp. Điều này làm cho Hứa hộ pháp càng Lý Thất Dạ một cách hân học. Hân chỉ cần một ngón tay cũng có thể dí chết cái thằng nhãi “ếch ngồi đáy giếng” này, từ trước đến nay, chưa từng có lũ “sâu bọ” nào dám làm trò trước mặt hân như thế.

- Thi văn rất đơn giản, đi vào rừng Loạn Tâm, người đi xa nhất là kẻ chiến thắng. Còn thi võ thì còn đơn giản hơn nữa, đơn đấu quyết thắng thua. Có ba trận khảo hạch, chỉ cần người thắng hai là hai phái có thể kết thành thông gia.

Ánh mắt Úc Hà lóe sáng kinh người, chậm rãi lên tiếng.

Thấy khảo hạch bắt đầu, mọi người không khỏi di chuyển tới rừng Loạn Tâm. Chỉ trong một khắc, vô số đệ tử của Cửu Thánh Yêu Môn đã vây kín ngoài rừng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kỳ tích trong tay ta

Lúc này, hầu hết các đệ tử Cửu Thánh Yêu Môn đang tụ tập bên ngoài rừng Loạn Tâm và bàn luận về chuyện này. Trong mắt họ, Lý Bát Dạ chắc chắn ngấm bên trong.

- Một kẻ tu võ kỹ ngay cả tu vi cũng không có, lấy gì đi vào rừng Loạn Tâm.

Có người tỏ ra khinh thường nói.

Rừng Loạn Tâm là nơi Cửu Thánh Yêu Môn kiểm tra thiên phú, tuệ căn, chích tâm của môn hạ đệ tử. Ở nơi này, điều quan trọng nhất là chích tâm. Nơi này rất rộng lớn, có tổng cộng mười bốn tầng, bề ngoài chẳng khác rừng cây thông thường là mấy. Có điều rừng Loạn Tâm này là do Cửu Thánh Đại Hiện, thủy tổ của Cửu Thánh Yêu Môn tự tay tạo ra. Nếu có người xâm nhập, rừng Loạn Tâm sẽ sinh ra ảo cảnh giống y như thật. Ngay cả tuệ nhãn cũng không phá được ảo cảnh, trừ phi người hùng mạnh hơn cả Cửu Thánh Đại Hiện năm xưa, bằng không thì huyền cảnh ở nơi này chính là sự thực. Ví dụ, khi đi vào rừng Loạn Tâm, người có thể sinh ra ảo giác đang ở trong biển mỹ nữ. Ngoài ra, người còn cảm thấy bản thân như thực sự bị các nàng cưỡng gian toàn thân, có thể cảm nhận sung sướng rất rõ ràng, càng đi vào sâu, loại sung sướng này càng mãnh liệt. Cho tới khi không chịu được tình tấn người vong. Có điều, nếu người dừng lại kịp thời có thể thoát ra được.

Có cao tăng từng ảo tưởng chích tâm kiên định, chui vào bên trong, cuối cùng bị sướng chết trong đó.....

.....

Bên ngoài rừng Loạn Tâm, Từ Huy cười nhạt, nói:

- Nhãi con ngu ngốc, mau vào đi!

Lý Bát Dạ nhìn rừng Loạn Tâm, khẽ mỉm cười. Năm xưa lão đầu gà tự tay tạo ra rừng Loạn Tâm, đúng là địa phương khảo nghiệm chích tâm của mọi người.

- Ta hả?

Lý Bát Dạ chậm rãi nói:

- Rừng Loạn Tâm không có ý nghĩa gì với ta. Nếu ta đi vào thì e rằng ngay cả cơ hội thi đấu người cũng không có. Người đi trước đi, để tránh sau này nói ta không cho người cơ hội.

Lý Bát Dạ lại xuất khẩu cuồng ngôn, làm cho đám đệ tử hận run cả người, chỉ hận không thể khóa cái miệng hán lại.

- Đồ ngu!

Hứa hộ pháp lạnh lùng nói:

- Loại phế vật ngay cả lông chim cũng chưa mọc đi vào đó chắc chắn ngấm.

Từ Huy giận đến run rẩy, một phế vật phạm thể mà dám khinh thường hán như vậy. Hán giận quá hóa cười, nói:

- Được, được, khẩu khí lớn lắm! Ta phải xem xem con họa mi của người chịu được mấy tầng!

- Mấy tầng? Thật vô nghĩa, xuyên qua mười bốn tầng cũng không phải chuyện gì to tát.

Lý Bát Dạ chậm rãi nói.

"Hừ!"

Lý Bát Dạ ngạo mạn như vậy làm cho rất nhiều đệ tử Cửu Thánh Yêu Môn không thể chịu nổi, có đệ tử lạnh lùng nói:

- Người của Tây Nhan Cổ Phái đều không biết xấu hổ như vậy sao? Nói khoác mà không đo mặt!

Thủ tịch đại hộ pháp Úc Hà không khoi lắc lắc đầu, sao Tây Nhan Cổ Phái lại thu loại cực phẩm này làm thủ tịch đại đệ tử. Xuyên qua mười bốn tầng rừng Loạn Tâm? Dễ như vậy sao? Ngay cả hắn cũng không làm được.

- Mười bốn tầng?

Từ Huy không nhịn được cười phá lên, cười nhạo Lý Bát Dạ:

- Ngươi có thể xuyên qua mười bốn tầng, ta gọi ngươi một tiếng ông nội!

- Ta không có thằng cháu phế vật như ngươi!

Lý Bát Dạ nhìn Từ Huy rồi ung dung nói.

Từ Huy lờ lờ, bị Lý Bát Dạ chiếm tiện nghi, lập tức nổi khùng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Bát Dạ, nói:

- Tốt, ngươi đã xuất khẩu cuồng ngôn như vậy, có dám đánh cuộc với ta một ván hay không?

- Đánh cuộc? Đánh cuộc cái gì? Lý Bát Dạ cười cười, hỏi lại.

Từ Huy cười lạnh, âm hiểm nói:

- Nếu ngươi có thể xuyên qua mười bốn tầng, ta tự động nhận thua! Nếu ngươi không làm được thì quỳ xuống chui qua háng ta!

- Nếu ta xuyên qua mười bốn tầng thì sao? Ngươi sẽ bò qua háng ta phải không?

Lý Bát Dạ thoáng nhìn rồi bình thản cười nói.

“Ngươi!!!”

Từ Huy bị Lý Bát Dạ khích tướng như vậy, sắc mặt đỏ lên giận dữ.

- Nếu ngươi có thể xuyên qua mười bốn tầng! Hắn sẽ quỳ xuống bò qua háng ngươi. Ngươi làm không được thì chui qua háng hắn!

Lúc này, Hứa hộ pháp lạnh lùng lên tiếng. Lý Bát Dạ giết chết Đỗ Viễn Quang, hắn hận không thể tự tay bóp chết Lý Bát Dạ. Lúc này không giết được Lý Bát Dạ thì làm nhục hắn một phen cũng được.

Lý Bát Dạ quay ra nhìn Hứa hộ pháp, sau đó nghiêm túc gật đầu, nói:

- Được, các ngươi muốn đánh cuộc như vậy, ta đồng ý là được!

Lý Bát Dạ chẳng buồn để ý bọn chúng, chậm rãi vừa bước vào rừng Loạn Tâm, trước mắt hắn liền xuất hiện vô số mỹ nữ. Trong nháy mắt các nàng nhào tới cuồng hiếp hắn, roạt roạt, roẹt roẹt... tiếng xé áo, xé váy vang lên. Ở trong ảo cảnh, con chim của Lý Bát Dạ tung hoành ngang dọc, bay lên chín tầng mây, nhưng hắn chẳng rên rỉ một câu. Sau khi đại chiến hơn vạn mỹ nữ tầng một, Lý Bát Dạ tiếp tục đi về phía trước.

Lý Bát Dạ hoàn toàn không đặt rừng Loạn Tâm trong lòng. Ngàn vạn năm đã qua, hắn từng xếp hình trong Táng Địa, từng tự sướng trên Tiên Thổ, ra vào Ma Địa Quỷ Vực, đó là nơi hung hiểm nhất trần gian. So sánh với những địa phương đó, nơi dùng để ma luyện chích tâm như rừng Loạn Tâm này đã là cái gì. Rừng Loạn Tâm hoàn toàn không thể dao động chích tâm của Lý Bát Dạ.

Lý Bát Dạ đã xuyên qua tầng thứ nhất. Trong ảo cảnh, biển mỹ nữ tăng gấp đôi. Lý Bát Dạ tiếp tục xông lên đại chiến.

Rừng loạn tâm tầng hai, tiếng rên rỉ vang vọng thiên không, vô số thân thể trắng nõn của nữ nhân nằm ngổn ngang nhưng vẫn không hạ được Lý Bát Dạ,..... Một mình hắn đại chiến cả triệu em mà không nhíu mày... Chim không mệt, tâm không loạn.....

Bên ngoài rừng Loạn Tâm, vô số đệ tử Cửu Thánh Yêu Môn đang chờ Lý Bát Dạ bị ngóm, nhưng cảnh tượng tiếp theo lại làm cho tất cả há hốc miệng.

- Tầng, tầng, tầng thứ tám... Lúc này, có đệ tử sợ run cả người, thì thảo lắm bầm.

- Tầng thứ nhất, tầng thứ hai, tầng thứ ba...

Có đệ tử ngẩn ra, ánh mắt dõi theo các tầng, chậm rãi đếm lại trong đầu.

- Tầng thứ chín, tầng thứ mười, tầng thứ mười một...

- Tầng, tầng, tầng, tầng thứ mười bốn...

Sau cùng, Lý Bát Dạ bình tĩnh tự tin bước xuyên qua rừng Loạn Tâm, nhẹ nhõm khoan thai đi ra từ tầng cuối cùng.

Lúc này, tất cả mọi người ở đây đều ngây ra, xuyên qua mười bốn tầng rừng Loạn Tâm. Đây, đây là chuyện không thể xảy ra. Từ vạn cổ tới nay, chưa

có một đệ tử trẻ tuổi nào Cửu Thánh Yêu Môn có thể xuyên qua mười bốn tầng rừng Loạn Tâm. Ngay cả Lý Sư Long Nhan là nữ, cũng loại với ảo cảnh trong đó, cũng bị mấy con less trong đó khuấy đảo không chịu nổi.

- Không thể nào, không thể nào, tuyệt đối không thể!!!

Từ Huy hoàn toàn rơi vào hỗn loạn, đó căn bản là chuyện không có khả năng, nhưng lại thực sự xảy ra trước mắt.

Hứa hộ pháp, sư phụ của Từ Huy cũng há hốc miệng, không thể ngậm lại được. Ngay cả chương môn Luân Nhật Yêu Hoàng của bọn hắn cũng không thể xuyên qua mười bốn tầng rừng Loạn Tâm.

- Thường thôi, chỉ là món khai vị ấy mà.

Lý Bát Dạ quay trở về, thong dong tự tại nói. Hình như vừa rồi không phải hắn xuyên qua rừng Loạn Tâm, mà là dạo bước trong vườn hoa mà thôi.

- Thế nào, quý xuống bò qua đi!

Lý Bát Dạ liếc nhìn Từ Huy, bình thản nói.

- Không, không, đây tuyệt đối là chuyện không thể!

Từ Huy quát to một tiếng. Lúc này, không chỉ Từ Huy mà tất cả mọi người ở đây đều không tin được.

- Sao lại thế... chẳng lẽ tên này không có chim, nhưng nữ nhân vào đó cũng bị ảnh hưởng à.

Ngay cả Hứa hộ pháp cũng không tin được, thốt lên:

- Chẳng lẽ rừng Loạn Tâm xảy ra vấn đề?

- Chắc chắn, chắc chắn là như vậy, có lẽ cấm chế của rừng Loạn Tâm mất hiệu lực rồi!

Từ Huy như bắt được cây cỏ cứu mạng, gấp gáp nói:

- Lần này không tính, nhất định là rừng Loạn Tâm mất hiệu lực rồi!

- Không có khả năng.

Rất lâu sau, thủ tịch đại hộ pháp Úc Hà mới lấy lại tinh thần, lắc đầu nói:

- Từ ngày khai tông lập phái tới nay, rừng Loạn Tâm chưa bao giờ có vấn đề cả. Để ta thử xem!

Nói xong, hắn tự mình đi vào Rừng Loạn Tâm.

Úc Hà đúng là rất mạnh, không hổ là thủ tịch đại hộ pháp. Hắn dễ dàng vượt qua chín tầng đầu. Khi tới tầng mười, tốc độ của hắn mới chậm lại.

Àm một tiếng, Úc Hà không cách nào xuyên qua toàn bộ rừng Loạn Tâm. Hắn vội lao ra bên ngoài. Lúc này, tóc tai Úc Hà tán loạn, chim dựng đứng, hai chân hắn run lẩy bẩy như muốn nhũn ra. Chọc tâm của hắn cũng không chịu nổi sự quấy nhiễu của rừng Loạn Tâm.

- Rừng Loạn Tâm không mất hiệu lực.

Cuối cùng, Úc Hà thờ phỉ phò khẳng định. Lúc này, hắn quay ra nhìn Lý Bát Dạ bằng vẻ vô cùng kỳ quái, căn bản không tin được chuyện này là sự thật. Lý Bát Dạ chỉ là thiếu niên mười ba tuổi lại có thể xuyên qua mười bốn tầng Rừng Loạn Tâm, quá trâu rồi.

- Bò qua đi.

Lý Bát Dạ đứng dạng hai chân, liếc Từ Huy rồi nhàn nhạt nói.

- Ngươi!

Từ Huy trong nhất thời toàn thân đều run rẩy, sắc mặt hết sức tái nhợt, nếu bò qua háng Lý Bát Dạ ngay trước mắt vô số người thì sau này mặt của hắn để ở đâu.

- Cửu Thánh Yêu môn chúng ta thua được. Nếu đã đánh bạc thì có chơi có chịu.

Úc Hạ gật nhẹ, nói ra:

- Từ Huy, ngay từ đầu chính ngươi đòi đặt cược, bây giờ liền thực hiện lời hứa của ngươi đi!

Từ Huy thiếu chút nữa liền hôn mê bất tỉnh, hiện giờ ngay cả Úc hộ pháp đều đã mở miệng, thì sư phụ của hắn cũng không cứu được hắn nữa rồi. Mặt

hắn lúc đỏ lúc xanh, cuối cùng thì khẽ cắn răng quỹ xuống trước mặt của Bát Dạ, thân thể cứng ngắc một hồi lâu, lúc này là quãng thời gian si nhục nhất trong cuộc đời hắn.

Rốt cuộc Từ Huy cũng phải bò qua háng của Lý Bát Dạ. Ngay lúc Từ Huy vừa bò qua, Lý Bát Dạ nhắc chân dẫm lên người Từ Huy, từ trên cao nhìn hắn, nói:

- Người kính ta một tấc, ta kính người một xích, còn nếu như người đắc tội ta một tấc thì ta liền đắc tội người một xích. Đệ tử thiên tài chẳng là gì trong mắt của ta, ngay cả Cửu Thánh Yêu môn cũng chẳng là gì!

Sau khi nói xong, Lý Bát Dạ xoay người, nghênh ngang rồi đi.

- Phụt!

Từ Huy toàn thân đều run run, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, thoáng cái đã ngã trên mặt đất, hắn bị chọc tức đến bất tỉnh.

- Huy nhi!

Hứa hộ pháp vội vàng ôm lấy Từ Huy rồi xoa bóp giúp hắn. Mọi người có mặt ở đây lúc này đều ngây dại, một tên phế vật phàm thể cực kỳ hung hăng càn quấy, chuyện này thật khó mà tưởng tượng nổi, không có khả năng xảy ra. Nhưng mà Lý Bát Dạ chỉ có Phàm thể, ngay cả đạo pháp đều chưa tu luyện, lại dám ngông cuồng, còn thêm không thèm đem Cửu Thánh Yêu môn để ở trong mắt.

- Thi văn đã thông qua, vậy tranh thủ thi võ đi.

Lý Bát Dạ cầm lấy chiếc quần lót của Lý Sương Nhan vừa vắn về, vừa nhún nhật nở nụ cười.

Lý Bát Dạ quá kiêu ngạo, quá biến thái, nếu không phải có biểu hiện vừa rồi chỉ sợ nước miếng của đệ tử Cửu Thánh Yêu Môn cũng đủ dìm chết hắn. Nhưng mà hiện tại, đệ tử của Cửu Thánh Yêu Môn ai cũng trầm mặc, biểu hiện vừa mới xảy ra của Lý Bát Dạ không chỉ nhục nhã Từ Huy mà còn tát mạnh vào mặt Cửu Thánh Yêu Môn.

Úc Hà kì quái nhìn Lý Bát Dạ, hắn là cường giả có tư cách được phong Vương Hầu, là đại nhân vật quát tháo phong vân một phương, có loại sóng gió nào mà hắn chưa có trải qua. Trước đó, hắn cảm thấy Lý Bát Dạ vô cùng ngu ngốc, hắn cuồng vọng đến nỗi người khác nghĩ hắn bị bệnh tâm thần, nhưng mà bây giờ nghĩ kĩ lại, hắn hình như thật sự có vốn liếng. Một phàm nhân chưa tu luyện đạo pháp, hắn dựa vào đâu để khiêu khích Cửu Thánh Yêu Môn, chẳng lẽ Tây Nhan Cổ Phái còn có đòn sát thủ nào khác?

Thêm nữa là tính huống Lý Bát Dạ bái nhập Tây Nhan Cổ Phái, Cửu Thánh Yêu Môn đã có tin tức chuẩn xác, Lý Bát Dạ chẳng qua là tên đệ tử bù nhìn mà thôi, ngay cả sáu đại trưởng lão của Tây Nhan Cổ Phái cũng không nhớ rõ tên hắn.

Úc Hà hoàn toàn không nghĩ ra một người không có chỗ dựa, không có hậu trường thì sẽ có thứ gì để dùng? Sau khi phục hồi lại tinh thần, Úc Hà chậm rãi nói:

- Hiện tại thân thể của Từ sư đệ không tốt, nếu người muốn thi võ thì chúng ta sẽ đổi lại một đối thủ khác cho người.

- Thừa hộ pháp, ta không sao!

Ngay lúc này, Từ Huy lại đứng dậy, hắn đứng thẳng, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn ngẩng cao đầu, lúc hắn chuyển mắt nhìn Lý Bát Dạ, trong mắt chứa đầy oán độc, hắn hận không thể xé nát Lý Bát Dạ, thậm chí là hận không thể cắn chết Lý Bát Dạ.

Hắn bị Lý Bát Dạ dẫm dưới chân, hắn thề phải tự tay giết Lý Bát Dạ, hắn muốn Lý Bát Dạ sống không bằng chết, hắn muốn dùng máu của Lý Bát Dạ để tắm gội.

Từ Huy đứng thẳng tắp để duy trì một tia tự tin cuối cùng của mình, kiên định ngẩng cao đầu nói với Úc Hà:

- Hộ pháp, ta vẫn có thể tái chiến!

Úc Hà nhíu nhẹ lông mày, hắn biết rõ Từ Huy đang nghĩ cái gì, hắn từ từ nói:

- Từ sư đệ, tình trạng bây giờ của người không thích hợp xuất chiến. Chuyện này rất quan trọng đối với Cửu Thánh Yêu môn, bây giờ Lý Bát Dạ đã thắng một trận rồi.

- Úc huynh, đứa trẻ này tâm tính kiên định, cho dù hắn nhận đả kích cũng sẽ không cam chịu, gặp khó khăn sẽ không chùn bước, cho hắn thêm cơ hội nữa đi.

Hứa hộ pháp lập tức tranh thủ cơ hội cho đệ tử của mình.

Từ Huy cắn răng, trong giọng nói vô cùng chắc chắn:

- Hộ pháp, nếu ta có sơ xuất gì thì sẽ dùng cái chết để tạ tội!

Vì báo thù, hắn lập quân lệnh trạng.

Úc Hà trầm ngâm một hồi, trong đám đệ tử trẻ tuổi, Từ Huy đạt đến cảnh giới Chân Mệnh bước về phía Hoa Cái, có thể nói, với độ tuổi này trong Cửu Thánh Yêu môn thì hắn đã rất là ưu tú rồi. Trong đám đệ tử trẻ tuổi, đệ tử mạnh hơn hắn cũng không nhiều, huống chi hắn còn tu luyện mệnh công "Liệt Dương Quyết" cấp bậc Đại Hiền.

Úc Hà rất tin tưởng uy lực của bộ pháp quyết này, nếu như Từ Huy thật sự liều mạng, đừng nói đến Tẩy Nhan Cổ Phái, cho dù trong Cửu Thánh Yêu Môn cũng không có mấy người đệ tử có thể đánh bại hắn, chỉ có dạng thiên tài chính thức như Lãnh Thừa Phong mới có thực lực như vậy.

-Úc huynh, đứa nhỏ này từ trước tới nay đều rất mạnh, hắn tuyệt đối sẽ không có sơ xuất, cho hắn một cơ hội đi.

Hứa hộ pháp vội vàng nói.

Úc Hà cẩn thận suy nghĩ lại, nếu ngay cả Từ Huy dốc sức liều mạng đều không được thì chỉ có dạng thiên tài như Lãnh Thừa Phong ra tay, hoặc là công chúa Lý Nhan Suong tự mình ra tay mới có một trăm phần trăm nắm chắc. Huống chi Lý Bát Dạ chưa từng tu luyện đạo pháp, Úc Hà không tin Lý Bát Dạ chỉ bằng võ kỹ cũng có thể đánh bại cao thủ cảnh giới Chân Mệnh còn tu luyện thêm công pháp cấp bậc Đại Hiền.

- Tốt, người bắt đầu ngênh chiến đi!

Úc Hà nghĩ đi nghĩ lại, đồng ý với Từ Huy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Luân Nhật Yêu Hoàng

Trong đấu trường, Từ Huy nhìn chăm chăm vào Lý Bát Dạ một cách đầy độc ác, lúc này hắn hận không thể rút gân lột da, làm nát cái móng của Lý Bát Dạ.

Trận đấu này rất quan trọng nên đám người Úc Hà đều đến, ai nấy hầu như ngừng thở, nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ.

- Hắn có thể ăn được Từ sư huynh sao?

Vì Lý Bát Dạ một hơi xuyên thẳng qua mười bốn tầng rừng Loạn Tâm khiến cho đệ tử Cửu Thánh Yêu môn có chút không tự tin cho lắm.

Một vị sư ti lắc đầu trả lời:

- Điều đó không có khả năng xảy ra! Người thường chiến thắng tu sĩ, từ xưa đến nay, chuyện như thế chưa bao giờ xuất hiện. Trừ khi hắn có được Tiên Đế chân khí, nhưng mà chuyện đó cũng không thực tế, cho dù hắn đề thúc dục nó.

- Đúng vậy, một kẻ còn chưa tu luyện qua bất cứ đạo pháp nào làm gì có khả năng thúc dục Tiên Đế Chân Khí, thế nên cho dù hắn có Tiên Đế Chân Khí đi chăng nữa cũng chẳng sao cả.

Một sư muội kiến thức uyên bác nói.

Có sư huynh Cửu Thánh Yêu Môn từng luận bàn với Từ Huy, nói ra:

-Năm đó ta từng luận bàn với Từ Huy sư đệ, tới hiện tại cục vẫn còn nở hoa. Liệt Dương Quyết của Từ sư đệ cực kỳ đáng sợ, huyền ảo vô cùng, bá đạo hung mãnh. Nếu hắn bắt đầu liều mạng, thì trừ phi là heo cái hoặc khủng long, nếu không thì chẳng có đệ tử nào trong Cửu Thánh Yêu Môn có thể chịu được hắn bạo đâm.

Nghe vậy, đám đệ tử co rút, nhưng có tên không tin Lý Bát Dạ có thể chiến thắng, liền lên tiếng:

- Liệt Dương Thể của Từ sư huynh mặc dù chỉ là Hậu Thiên Thể nhưng nó lại có tốc độ nhanh vô cùng. Nếu chỉ đem hai khía cạnh tốc độ, công kích ra để so sánh thì tên tuổi Từ sư huynh có thể nói tiếng tăm rất lẫy lừng trong đám đệ tử cùng lứa.

Tu sĩ cực kỳ coi trọng thể chất, thể chất có Tiên Thiên, Hậu Thiên, có tốt xấu, phân thành từ thấp đến cao: Phàm Thể, Hậu Thiên Thể, Tiên Thiên Thể, Hoàng Thể, Thánh Thể, Tiên Thể.

Thể gian có nhiều nhất là Phàm Thể, phần lớn phàm nhân có Phàm Thể giống như Lý Bát Dạ, đều là yếu nhất về mặt huyết khí hay thể chất.

Lúc này, Từ Huy thét dài, xung quanh thân thể hắn từng đạo kiếm quang nhanh chóng vọt lên. Chúng hóa thành một màn kiếm khổng lồ, mỗi đạo kiếm quang giống như từng thanh thân kiếm lưu chuyển xung quanh hắn. Phía trước mặt thì giống như một tòa thành lũy vô cùng dày đặc khiến người khác

không cách nào công phá.

- Mô!

Từ Huy hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy, hấn dùng hai tay tụt quần xuống, lôi thanh cự kiếm trong quần ra.

Từ Huy chỉ kiếm thật vào Lý Bát Dạ, điên cuồng hét lên:

- Ngày hôm nay ta muốn đem người băm thây vạn đoạn!

- Phì, phì!

Lý Bát Dạ nhổ nước miếng về phía mặt Từ Huy, động tác cực kỳ thô tục này khác hoàn toàn với dáng vẻ khoan thai bình thản như thường lệ của hấn.

- Súc vật, chim mà nguoi cũng lấy ra làm kiếm?

Lý Bát Dạ ghé tòm nói.

- Muốn chết!

Từ Huy điên cuồng hét lên, chém tới Bát Dạ.

"Gâu", một tiếng, tiếng kiếm vang trời, một kiếm chém xuống, mang theo vô số ngọn lửa, như muốn đem đấu trường rộng lớn này thiêu thành tro bụi.

Lý Bát Dạ lười biếng nhấc chân lên đạp về phía trước.

- Phanh! Từ Huy phun máu bay đi.

Lý Bát Dạ dễ dàng đạp bay Từ Huy.

- Ta giết nguoi!

Tuy bị đạp bay nhưng Từ Huy vẫn hung hăng bật dậy, điên cuồng hét lên, kiếm quang quanh thân hấn nháy mắt biến thành biển kiếm, giết về phía Lý Bát Dạ, hấn không tin chuyện lạ này.

"Àm", nhưng mà mặc cho hấn dùng Liệt Dương Quyết cấp Đại Hiền cũng không có tác dụng, Lý Bát Dạ chỉ cần đạp ra, liền trúng chỗ sơ hở của Liệt Dương Thể, đá mạnh vào mặt của Từ Huy, chỉ vài đá liền đạp cho Từ Huy máu tươi bắn tung tóe, choáng đầu ù tai, mắt nổ đom đóm.

- Àm àm àm àm

Trong nháy mắt Lý Bát Dạ liền dẫm Từ Huy dưới chân. Từ Huy hoàn toàn không có sức phản kháng, hấn giống như con kiến vậy, huyết khí không thông, công pháp tán loạn, xương cốt mềm yếu. Từ Huy co quắp nằm dưới đất, máu mũi lênh láng.

Một màn này khiến cho mọi người choáng váng.

- Đủ rồi!

Vào lúc này, Hứa hộ pháp cũng không nhịn được nữa, vội nhảy vào đấu trường, quát to.

Lý Bát Dạ liếc hấn một cái, bình tĩnh lên tiếng:

- Thế nào? Lão già, nguoi muốn tự mình ra trận?

- Tiểu bối, đừng có ngông cuồng!

Ánh mắt của Hứa hộ pháp chứa đầy căm ghét thù hấn, hấn âm trầm nói:

- Thả hấn ra, bằng không hôm tay bốn tọa sẽ tự tay chém nguoi.

Nghe xong lời này, Lý Bát Dạ đưa ánh mắt chậm rãi nhìn Hứa hộ pháp, bình thản đáp lời:

- Vừa rồi ta còn có thể tha cho hấn một mạng, nhưng giờ nguoi lại uy hiếp ta thì ta sẽ giết hấn!

Rắc...

Vừa nói xong chân của Lý Bát Dạ đạp mạnh xuống.

- Aaaaaaa...!

Từ Huy hét lên thảm thiết, chân tay hắn bị dẫm nát, đầu vỡ ra, cả thân thể cũng bị dẫm bẹp, máu tươi chảy nhuộm hồng mặt đất.

- Huy nhi!

Hứa hộ pháp hét lên, hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng Lý Bát Dạ nói giết liền giết, không hề kiêng kỵ sát hại đồ đệ của hắn.

- Súc sinh, chết đi!

Hứa hộ pháp phẫn uất rống to, huyết khí xông thẳng lên trời, trong chớp mắt, một thanh thần kiếm dài vạn trượng xuất hiện chém thẳng vào đầu Lý Bát Dạ.

- Oanh!

Ngay tại lúc một kiếm phá trời này xuất hiện, đột nhiên có một bàn chân khổng lồ đập thẳng xuống, uy lực không ai có thể đỡ nổi, cho dù người đó có là Hào Hùng hay Vương Hầu, mà ngay cả Chân Nhân hoặc Thánh Hoàng cũng chỉ là một con kiến hôi dưới bàn chân đó mà thôi.

- Không!

Hứa hộ pháp chỉ kịp kêu thảm một tiếng, thân thể hắn bị bàn chân khổng lồ kia dẫm thành một bãi thịt vụn, chết ngay tại chỗ.

Tất cả mọi người đều ngây dại nhìn tràng cảnh này, bởi vì bàn chân đập xuống kia không phải của Lý Bát Dạ mà của một trong bốn pho tượng đá to lớn vô cùng ở đầu trường này. Không ngờ một tu sĩ có thực lực thuộc tầm cảnh giới Hào Hùng, Vương Hầu như Hứa hộ pháp vẫn bị một dẫm giết chết.

- Không thể...

Diễn biến xảy ra quá nhanh, thủ tịch hộ pháp Úc Hà kinh hãi, huyết khí của hắn bộc phát chém thẳng vào tượng đá hồng vót vát cứu Hứa hộ pháp.

Nhưng một chân dẫm chết Hứa hộ pháp kia như không thèm để ý, nhấc lên đập thẳng một cái.

Phanh! Một tiếng vang lên, một Vương Hầu cường đại như Úc Hà bị đập bắn thẳng vào ngọn núi chính, máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ cả mảng trời.

- Trần cho lão phu!

Cùng lúc này, một âm thanh tựa như sấm sét gầm lên, tưởng như mang theo tất cả pháp tắc của trời đất, thần quang tràn ngập vòm trời. Một người nháy mắt xuất hiện tại giữa không trung, sau đầu hắn tỏa ra thần quang sáng chói như có thể nấu biến lật sóng.

-Đại trưởng lão!

Toàn bộ đệ tử Cửu Thánh Yêu Môn kinh hoàng thét lên. Vị Đại trưởng lão kia lập tức úp tay đập xuống, chuông ấn mang theo vô thượng thần uy trấn áp Bát Hoang nhào tới tượng đá.

Lại “Phanh!” một tiếng vang lên, tượng đá này nhấc tay quật thẳng vào chuông ấn, đánh cho nó nát bét, máu vị Đại trưởng lão Cửu Thánh Yêu Môn phun như mưa, ngay tại chỗ bị đánh bay, thực lực cường đại dọa người như ông ta cũng không đỡ nổi một cái vuốt ve của tượng đá.

Một màn này làm rung động tất cả mọi người ở đây, bất luận là hộ pháp, trưởng lão hay đệ tử các đời đều sợ ngây người. Đại trưởng lão thoáng một cái bị đánh bay, thật không tưởng tượng nổi!

Tượng đá ở đầu trường của Cửu Thánh Yêu Môn lại đột nhiên ra tay, một chân dẫm chết Hứa hộ pháp, một cước đá bay Úc Hà, một chuông đập bay Đại trưởng lão, thực quá dọa người rồi!

Mà tượng đá đó sau khi đập bay Đại trưởng lão xong lại đứng yên tại chỗ cũ, tựa như chưa có bất kỳ sự tình gì phát sinh vậy.

Lý Bát Dạ bình thân đứng ở giữa đầu trường, ung dung lên tiếng:

- Ta đã nói rồi, nếu như Cửu Thánh Yêu Môn các ngươi hành động không theo quy củ, ta chẳng ngại ngần gì mà không lật tung Cửu Thánh Yêu Môn của các ngươi lên một phen.

“Oanh!” Đại trưởng lão tuy bị thương nhưng huyết khí vẫn mạnh mẽ, lập tức bay lên trên trời, bộ dạng muốn liều cái mạng già với pho tượng đá kia. Thực ra mà nói, ngay cả chính Đại trưởng lão cũng bị dọa sợ, ai đời pho tượng đá của Cửu Thánh Yêu Môn bọn họ lại trực tiếp ra tay đánh đệ tử của môn phái bọn họ.

- Trưởng lão, đừng làm rộn, bốn pho tượng đá kia chính là Thủ Hộ Thần của Cửu Thánh Yêu Môn chúng ta!

Ngay tại lúc này, một âm thanh đầy uy quyền vang lên từ chỗ sâu nhất của Cửu Thánh Yêu Môn.

-Chưởng môn!

Nghe thấy thanh âm này, tất cả mọi người của Cửu Thánh Yêu Môn đều biết là ai. Đó chính là giọng nói của chưởng môn Luân Nhật Yêu Hoàng, người đứng đầu một thế hệ đệ tử thiên tài kiệt xuất.

Đại trưởng lão vội vàng dừng tay, ông ta nhìn chăm chăm vào bốn pho tượng đá, trong lòng đầy nghi hoặc. Mà toàn bộ đệ tử của Cửu Thánh Yêu Môn sau khi nghe được lời của chưởng môn cũng đều thấy nghi hoặc khôn cùng, chứ đừng nói đến các trưởng lão cao tăng. Bởi vì bọn họ chưa từng nghe ai nói qua việc Cửu Thánh Yêu Môn có Thủ Hộ Thần, mà khiến cho ai nấy đều hoang mang chính là việc Thủ Hộ Thần lại đánh đệ tử của môn phái mình.

- Trưởng lão, Úc hộ pháp, xin hãy mời Bát công tử vào Thiên Điện nói chuyện vài câu. Không biết ý của Bát công tử ra sao?

Thanh âm đầy uy nghiêm và cường đại kia lại vang lên một lần nữa.

Lý Bát Dạ lắc lắc đầu, cắt lời:

-Ta không thích nói chuyện với loại người giấu đầu lòi đuôi.

Không đợi các vị trưởng lão Cửu Thánh Yêu Môn và đệ tử nổi giận, Lý Bát Dạ chậm rãi nói tiếp:

- Hôn nhân này ta không ép buộc, các ngươi nên suy nghĩ thật kỹ, nếu như Sương Nhan đồng ý thì đến Tây Nhan Cổ Phái tìm ta.

- Ngươi quá can rở rồi!

Đại trưởng lão của Cửu Thánh Yêu môn không nhịn được trầm giọng quát.

- Cơ hội thì phải do tự mình tranh thủ, cơ duyên thì ta đã trao cho các ngươi, còn có thể nắm lấy nó hay không vẫn phải xem vận may của chính các ngươi.

Lý Bát Dạ không hề đặt đại trưởng lão vào trong mắt, Lý Sương Nhan bị hấn ăn sạch rồi. Lý Sương Nhan mà không tới, hấn lại lên vào, làm cho cái bụng Lý Sương Nhan lớn lên luôn, xem nàng có chịu theo hấn hay không.

Ông! một tiếng, chỉ trong nháy mắt, Lý Bát Dạ được tượng đá truyền tống rời khỏi Cửu Thánh Yêu Môn. Về lại Tây Nhan cổ phái.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hứa Bội

Tây Nhan Cổ Phái từng sở hữu hơn một ngàn ngọn núi chính, nhưng hiện tại chỉ còn bay mười ba ngọn, mà bảy mươi ba ngọn núi chính này cũng bắt đầu suy sụp, thiên địa tinh khí trong đó dần dần khô cạn.

Về tới Tây Nhan Cổ Phái, Lý Bát Dạ trầm mặc đứng thật lâu phía trên ngọn Cô Phong, đưa ánh mắt nhìn toàn bộ tông thổ của Tây Nhan Cổ Phái.

Hắn nhớ lại năm đó khi mà Minh Nhân Tiên Đế còn sống, tông thổ của Tây Nhan Cổ Phái rộng trăm vạn dặm, thiên địa tinh khí dày đặc mệnh mông như biển cát. Mỹ nữ nhiều như mây.

Đáng tiếc, Tây Nhan Cổ Phái của ngày nay đã suy sụp rồi, không còn đủ thực lực cai quản cả một vùng đất rộng lớn nữa mà dần dần co rút lại. Hơn thế nữa, thiên địa tinh khí của Tây Nhan Cổ Phái cũng chậm rãi khô kiệt. Ai đó đứng ở vùng đất này đều cảm thụ được thiên địa tinh khí nơi đây đã trở nên vô cùng mỏng manh.

Tây Nhan Cổ Phái lúc này giống như một người già cả đang hấp hối hoặc như một ngọn đèn mà bắc tàn dầu cạn cháy le lói trong gió có thể tắt bất cứ lúc nào. Nếu không phải Tô muội muội ở đây, Lý Bát Dạ rời khỏi Tây Nhan Cổ Phái rồi.

Nhìn về phương xa, Lý Bát Dạ thở dài trong lòng, ánh mắt hắn trở lên kiên định.

Trải qua vô số năm tháng, Lý Bát Dạ hiểu rằng, nếu như muốn tu luyện thành một cao thủ, chỉ cần có đầy đủ thiên phú, đầy đủ tài nguyên là đủ. Nhưng mà, nếu như muốn đi càng xa, muốn trở thành tồn tại chích thương thiên. Con người nhất định phải có một khoả chích tâm kiên định, một khoả chích tâm sáng nhất thiên địa. Càng đi xa, càng bước lên đỉnh cao, chích tâm phải càng phải kiên định. Nếu không, hết thấy cố gắng, có khả năng sẽ tan thành mây khói, như trăng trong nước, hoa trong kính, chim trong quần.

Từng chìm nổi trong sông dài thời gian, từng trải qua bao nhiêu thánh nữ, thần nữ, ma nữ trui rèn. Chích tâm của Lý Bát Dạ dần trở nên cứng rắn nhất thiên địa.

Vinh hằng vạn cổ tích lũy, lắng đọng. Chịch tâm của Lý Bát Dạ gần như bất diệt, không gì có thể lay động.

.....

Trầm mặc hơn nửa ngày, Lý Bát Dạ đi về phía trước. Đa số đệ tử chưa từng gặp qua hắn nên không nhận ra.

Nửa giờ sau, hắn tiến nhập Tây Thạch Cốc.

Lúc này, bên trong có mấy trăm nội môn đệ tử đang ngồi, mỗi người thần sắc chuyên chú lắng nghe một vị đường chủ trên đài cao giảng giải tâm đắc tu đạo.

Vị đường chủ này họ Chu, chừng bốn mươi tuổi, một bộ võ phục màu đen, thần sắc nghiêm nghị, khí chất bất phàm, một thân thực lực đã đạt Hoa Cái cảnh, quả thực bất phàm.

- Tu luyện trọng yếu nhất là thiên phú, rồi tới cơ duyên. Cuối cùng là tài nguyên tu luyện, công pháp, võ kỹ,....

Chu đường chủ nghiêm túc nói. Thanh âm của hắn không lớn, tuy nhiên lại khiến đám đệ tử trẻ tuổi trong tràng đều nghe rõ.

Nghe vậy, Lý Bát Dạ thờ dãi, hắn không đồng ý với những gì Chu đường chủ nói. Tu luyện không cần thiên phú tài nguyên gì cả, mà quan trọng nhất là phải có một khoả chịch tâm kiên định. Chịch phá hết thấy...

Ngay khi Lý Bát Dạ muốn quay người rời đi thì Chu đường chủ trên đài cao quãng đến hai đạo ánh mắt lẫm liệt, hắn đang giảng đạo tự dừng nghe được tiếng thờ dãi.

- Tiểu tử, ngươi không đồng ý với lời giảng của lão phu?

Chu đường chủ kia hướng Lý Bát Dạ nói.

Ba trăm vị nam nữ đệ tử, đều tụ tập ở trên giáo trường thụ võ đường, lúc này, ba trăm ánh mắt đều nhìn qua Lý Bát Dạ.

Lý Bát Dạ lười dề ý tới hắn, lẫm lẫm bước đi.

Chu đường chủ nhìn một tên phạm nhân không thèm dề ý tới mình, nội tâm nhảy lên một cái, một cỗ lửa giận bốc lên.

Chu đường chủ từ trên đài cao tung người nhảy lên, liền chắn trước Lý Bát Dạ. Hắn lạnh lẽo nói:

- Hừ, một phế vật phạm thể cũng dám tới đây.

Mấy từ "Phế vật phạm thể" kéo ra rất nặng, trong ánh mắt hắn tràn đầy ý khinh thường.

Lý Bát Dạ cũng không tức giận, hắn mỉm cười nhắc chân lên đạp tới Chu đường chủ.

Oành!

Chu đường chủ chưa kịp phản ứng lại, đã bị đạp bay lên trời, hoá thành chám đen nhỏ.

Nhìn thấy chám đen dần biến mất, các đệ tử bên trong Tây Thạch Cốc rung động. Chu đường chủ là một trong ba mươi sáu vị đường chủ của Tây Nhan Cổ Phái, Chu đường chủ làm đệ tử đời thứ hai, là sư trưởng của đệ tử đời thứ ba! Hơn nữa, Chu đường chủ đã là Hoa Cái cảnh giới cường giả, nhưng vẫn bị một phạm nhân đạp bay, hoàn toàn là không có sức phản kháng.

Đám đệ tử thì thảo:

-Cái này quá không chân thực rồi...

-Hắn chỉ mới mười ba mười bốn tuổi thôi à.

-...

Lý Bát Dạ coi như không có chuyện gì, phong đạm khinh đi lên ngồi ở trên cao, rõ ràng hắn chỉ có mười ba tuổi, bộ dáng lại như một đời tông sư. Lúc này, toàn bộ võ đường hoàn toàn yên tĩnh, không ít đệ tử bị Lý Bát Dạ dọa sợ. Ngay cả đường chủ còn bị đạp bay, họ tính là thứ gì.

-Ta tên Lý Bát Dạ.

Lý Bát Dạ mỉm cười nói.

Ánh mắt hắn quét qua, không ít đệ tử đều trong nội tâm bồn chồn, không dám cùng hắn đối mặt. Bọn họ cũng nghe nói thủ tịch đại đệ tử mới tên là Lý Bát Dạ, chỉ là chưa từng gặp thôi.

Lúc này, Lý Bát Dạ đứng dậy, nhặt một cây côn gỗ, tùy tiện chỉ một đệ tử, nói ra:

- Ngươi, đi ra, có bản lĩnh gì, dùng hết ra đi.

- Sư..... sư huynh, ngươi ngươi muốn làm gì?

Người đệ tử này bị Lý Bát Dạ điểm danh, sắc mặt sợ hãi, nói ra.

Lý Bát Dạ muốn dạy dỗ bọn họ một phen, hấn nghiêm túc nhẹ gật đầu, nói:

- Ta xem các ngươi tu luyện được cái gì?

Lý Bát Dạ nói xong, liền một côn quát tới đệ tử.

Người đệ tử này hết cách rồi, đành phải nghênh chiến.

Phanh... phanh... phanh... người đệ tử này không thể ở trong tay Lý Bát Dạ chống nổi hai chiêu, liền bị đoan côn quát té trên mặt đất, Lý Bát Dạ tùy ý quát hấn một trận, đánh hấn tới đau nhức không chịu nổi.

Mấy đệ tử còn này thấy vậy sợ hãi bỏ chạy, tên này nổi điên đánh đường chủ, hiện tại còn đánh cả sư huynh đệ....

- Muốn trốn..

Lý Bát Dạ lao nhanh quát tới những tên bỏ chạy.

- Aaaaaa, tiếng hét thảm vang vọng.

Phanh... phanh... phanh... một châu công phu xuống, toàn bộ những tên bỏ chạy bị Lý Bát Dạ quát ngã xuống đất, một hồi thống khổ tru lên, mặc kệ thật giả, ít nhất, cái loại đau đớn này là thẳng vào cốt tủy.

Coi như hôm nay Lý Bát Dạ không có ác ý đánh bọn hấn, nhưng mà, bị đánh nặng như vậy, vẫn là một loại dày vò.

- Trẻ con không thể dạy!

Lý Bát Dạ lắc đầu, than nhẹ một tiếng.

- Biết ta tại sao phải đánh các ngươi không?

Lý Bát Dạ nhìn lấy đám đệ tử này, vừa cười vừa nói.

Lúc này, tiểu dung của Lý Bát Dạ ở trong mắt các đệ tử này so với tiểu dung của ác ma còn muốn đáng sợ, cả đám run rẩy, toàn thân ứa ra hàn khí, nói chuyện cũng không lưu loát, lắp bắp nói ra:

- Vâng, vâng, là chúng ta đắc tội sư huynh...

- Sai...

Lý Bát Dạ cười nói ra:

- Phản kháng đi...

Nói xong, Lý Bát Dạ lại hung ác quát tới.

Phanh... phanh... phanh...

Trong lúc nhất thời, thanh âm kêu rên trong cốc là pháp phòng không ngừng, đám đệ tử bị đánh đập thê thảm.

- Nói, biết tại sao ta muốn đánh các ngươi không?

Lý Bát Dạ đem một đệ tử đánh cho không chỗ có thể trốn, người đệ tử này chỉ có nhận mệnh, bị Lý Bát Dạ quát đến mũi sung, cuối cùng, hấn dứt khoát từ bỏ chống lại, hai tay ôm đầu, mặc kệ Lý Bát Dạ quát.

- Không, không, không biết...

Người đệ tử này cũng chỉ có thể tự nhận không may, hấn trả lời mười cái đáp án, cũng không có một cái để Lý Bát Dạ ngừng tay.

- Đại, đại sư huynh mỗi một côn đều, đều đánh trúng ta, chúng ta sợ hãi, hoặc, hoặc là đại... đại sư huynh đang, đang đang khảo nghiệm ta, công pháp của chúng ta, bên trong công pháp có thiếu hụt.

Ở thời điểm này, một âm thanh sợ hãi vang lên. Vừa nghe đến thanh âm này, Lý Bát Dạ thoáng cái ngừng lại, trong nháy mắt xoay người lại, dọc theo âm thanh nhìn lại, nói ra lời này chính là một vị nữ đệ tử, Lý Bát Dạ có chút ấn tượng, một đôi mắt thật to, thần thái có chút khiếp ý.

Khuôn mặt nữ đệ tử này trắng mịn, rất thanh tú, nhìn thần thái nàng liền biết nàng không phải một người to gan, lúc này, con mắt Lý Bát Dạ như "hung ác" kia trông lại, nữ đệ tử này vô ý thức lui về sau một bước, lòng bàn tay đỏ mồ hôi, sự tỷ bên người nàng cũng không khỏi vì nàng lo lắng, nhẹ nhàng kéo nàng một cái.

- Ngươi, lại đây.

Lý Bát Dạ chỉ vào nữ đệ tử con mắt thật to, thần thái sợ hãi này, vừa cười vừa nói.

Nữ đệ tử kia bị dọa đến không nhẹ, bản thân đi ra.

Cảnh tượng như vậy có chút buồn cười, Lý Bát Dạ chẳng qua là thiếu niên mười ba mười bốn tuổi mà thôi, mà thiếu nữ trước mắt niên kỷ rõ ràng so với Lý Bát Dạ lớn hơn.

Ở trước mặt Lý Bát Dạ, nữ đệ tử kia lại bản thân lấy đi tới, tựa như là một con dê nhỏ đối mặt một đầu lão sói xám.

-Nói, tại sao ta muốn đánh các ngươi.

Lý Bát Dạ cười mỉm nhìn lấy nữ đệ tử này, mà nữ đệ tử này sắc mặt trắng bệch, không dám tới gần. Nữ đệ tử này thật đúng là sợ Lý Bát Dạ, không khỏi lui về sau một bước. Cái cảnh tượng này, hình như Lý Bát Dạ là một ác thiếu chuyên môn khi dễ nữ hài thiện lương.

Nữ đệ tử này cuối cùng cắn răng, tiếng như chuông bạc, thấp giọng nói ra:

-Ta, ta cảm thấy, Đại sư huynh mỗi, mỗi nhát kích, đều, đều là đánh trúng ta, chiêu thức của chúng ta sơ hở, đại, đại sư huynh có, có thể là muốn khảo nghiệm công pháp chúng ta, chúng ta thiếu hụt.

Nói đến đây, nữ đệ tử này cũng không phải vô cùng tự tin nhìn Lý Bát Dạ, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống, thật đúng là sợ Lý Bát Dạ.

Ở thời điểm người nữ đệ tử này cho rằng Lý Bát Dạ muốn bão nổi, nhưng mà, Lý Bát Dạ thông thả ung dung nói ra:

- Ngươi tên là gì?

-Hứa, Hứa Bội.

Nữ đệ tử này bị Lý Bát Dạ nhìn đến tê cả da đầu, tuổi của nàng so với Lý Bát Dạ còn muốn lớn hơn, nhưng mà, thời điểm Lý Bát Dạ nhìn thấy nàng, nàng cảm giác như mình bị một đầu Hồng Hoang hung thú nhìn chăm chăm vào.

- Hứa Bội, Hứa sư muội.

Lý Bát Dạ cười tủm tỉm nói ra:

- Ta cho ngươi biết một tin tức tốt, rất may mắn, ngươi đoán đúng rồi.

Lý Bát Dạ lời này vừa ra, tất cả nhiều đệ tử ở đây đều ngờ ngác một chút, mà trong lòng Hứa Bội không khỏi vì đó cuồng hỉ, rốt cục đã tránh được một kiếp.

Lý Bát Dạ chậm rãi ung dung nói:

- Có điều, hiện tại đến phiên ngươi xuất thủ.

Lý Bát Dạ đột muốn xuất thủ, để các đệ tử đều ngây ngốc một chút, Hứa Bội cũng ngây ngốc một chút, nàng không ngờ mình biết rõ mà vẫn bị đánh.

- Đại, đại sư huynh, ta, ta đã đoán đúng ngươi, ngươi đặt câu hỏi, ta, ta không phải có thể miễn đánh sao?

Hứa Bội thật vất vả lấy dũng khí, vẫn là khiếp khiếp nói ra. Thân thể mềm mại hơi run lên.

Lý Bát Dạ hí hai mắt, quan sát nàng, cười tủm tỉm nói:

- Ngươi là đã đoán đúng không sai, nhưng, ta chưa nói muốn bỏ qua ngươi. Con người của ta làm người rất công bình, luôn luôn đều là đối xử như nhau.

Lúc này, tiểu dung cười tủm tỉm kia của Lý Bát Dạ, Hứa Bội cảm thấy so với lão sói xám còn muốn đáng sợ hơn.

Cuối cùng, Hứa Bội không có lựa chọn khác, đành phải lấy dũng khí phản kháng, thời điểm đang xuất thủ, nàng còn nhịn không được khiếp khiếp nói:

- Đại, đại, đại sư huynh, không, không đánh mặt, được không...

Thích chưng diện, là thiên tính của nữ nhân, coi như là tu sĩ cũng như thế, Lý Bát Dạ cảm đoán Côn quất xuống, mặc dù có thể không để lại vết thương, nhưng mà, bị đánh sưng mặt mũi sưng, đây đối với bất kỳ một nữ hài tử nào mà nói, đều là một sự tình dày vò.

- Ta có thể suy nghĩ một chút.

Lý Bát Dạ cười tủm tỉm nói ra, nhưng mà, hắn đã hướng trên mặt nàng quất tới.

Hứa Bội kinh hãi, lập tức chân đạp cung môn, thoáng cái tránh thoát đoán côn quất hướng khuôn mặt mình, nhưng mà, đoán côn lại như giò trong xương, nàng vừa tránh thoát, nó lại quất đến.

Hứa Bội hoảng sợ, một lần lại một lần giẫm lên Tây Nhan bộ pháp tránh né, nhưng mà, lại bị Lý Bát Dạ truy sát khó có thể trốn.

- Nếu như ngươi một mặt trốn tránh, ngươi có tin ta đem khuôn mặt ngươi đánh cho như đầu heo hay không.

Âm thanh giống như ác ma kia của Lý Bát Dạ vang lên.

Lời này đem Hứa Bội sợ tới mức kinh hãi, không còn dám trốn, lập tức quay người nghênh địch, quát một tiếng, trường kiếm trong tay rung động, quét ngang Lý Bát Dạ.

"Phanh" một tiếng, một côn của Lý Bát Dạ không chút lưu tình quất vào trên vai thom Hứa Bội, đau đến nàng đều nước mắt chảy ròng, tựa như vai sắp nát.

- Chiêu Nhất Kiếm Tảo Trần này lực kinh yếu một điểm, không chịu nổi một kích, Nhất Kiếm Tảo Trần, chiêu cũng như tên, quét ngang hết thấy!

Lý Bát Dạ một côn hung hăng quất vào trên vai thom của Hứa Bội, đau đến nàng sắp khóc, nhưng mà, Lý Bát Dạ y nguyên cười tủm tỉm nói ra.

- Lại đến...

Lý Bát Dạ không nhìn Hứa Bội đáng thương, thần thái cười tủm tỉm lại cực kỳ vô tình, nói ra:

- Liều mạng tranh đấu, không chỉ là cẩn thận trọng như ở trước mắt, còn cần gan lớn như trời, ngộ hẹp gặp nhau, đừng giả sẽ thắng! Ngươi tâm như gương sáng, nhìn rõ mọi việc, nhưng mà, khuyết thiếu huyết chiến đến cùng, thiếu dũng khí cùng giác ngộ chiến một trận đến chết!

Lý Bát Dạ chỉ điểm Hứa Bội, cái này không chỉ là chỉ điểm chiêu thức thiếu hụt của Hứa Bội, còn điểm ra khuyết điểm khi Hứa Bội lâm chiến!

Hứa Bội chỉ có nhìn đau tái chiến, quát một tiếng, kiếm vông như biển, phản kích Lý Bát Dạ.

Phanh... một tiếng, Lý Bát Dạ lại là một côn hung hăng đánh vào cái hông của nàng, nhàn nhạt nói ra:

- Một chiêu Kiếm Hạo Như Hải này thiếu chính là bàng bạc, chiêu này ở một chữ Hạo! Hạo Nhiên Chính Khí!

Phanh...

Lý Bát Dạ một lần lại một lần đánh nát sơ hở của Hứa Bội, từng chiêu từng thức, chỉ điểm Hứa Bội:

- Một chiêu Nam Yên Hồi Sào này luyện được rất tốt, nhưng mà chớ tự đắc, hòa hầu còn thiếu một chút, nếu hòa hầu câu ngươi quen đi một điểm nữa, có thể dễ sơ hở trong nhảy mắt chuyển đổi...

Lý Bát Dạ chỉ điểm công pháp, chiêu thức của các đệ tử Tây Thạch Cốc tu luyện, trên thực tế, ba trăm đệ tử Tây Thạch Cốc tu luyện công pháp, chiêu thức cũng là có hạn, hơn nữa, phần lớn công pháp vẫn là năm đó Lý Bát Dạ để lại Tây Nhan Cổ Phái, có chút thậm chí là Lý Bát Dạ lập nên cho Minh Nhân Tiên Đế tu luyện.

Tham đọc những công pháp chiêu thức này, thế gian không có người so với hắn hiểu rõ cùng nắm giữ những công pháp, chiêu thức này hơn!

Lý Bát Dạ đánh Hứa Bội hai mươi mấy côn, cuối cùng nàng là không chịu nổi, ngã xiu, té trên mặt đất, lúc này Lý Bát Dạ mới buông tha nàng.

- Kế tiếp.

Lý Bát Dạ tiện tay chỉ đệ tử khác, cười tủm tỉm nói ra.

Phanh... phanh... phanh... trong lúc nhất thời, những đệ tử khác lại gặp tai ương, cái này đến cái khác bị Lý Bát Dạ quất đến nằm trên mặt đất không đứng dậy được.

Bị Hứa Bội một câu điểm tỉnh, ở thời điểm Lý Bát Dạ đánh đập đệ tử, đệ tử khác đều chú ý mỗi một kích của Lý Bát Dạ, mặc dù bị đòn, các đệ tử cũng là nhớ kỹ mỗi một kích của Lý Bát Dạ.

Hiện tại, tất cả mọi người muốn biết mỗi một chiêu mỗi một thức sơ hở của mình, có đệ tử là muốn đền bù sơ hở của mình, miễn cho bị Lý Bát Dạ đánh

thậm như vậy, cũng có đệ tử hi vọng mượn cơ hội như vậy nhìn ra nhược điểm của mình, tăng lên cảnh giới của mình.

Mặc dù nói Hứa Bội một câu điểm tỉnh tất cả mọi người, nhưng mà, cũng không phải là các đệ tử đều có thể nhìn ra được mỗi một chiêu mỗi một thức sơ hở, coi như là nhìn ra được sơ hở trong đó, chỉ sợ dù là bản thân của hắn biết rõ chiêu thức mình sơ hở, cũng không có thể sửa sơ hở trong đó.

Những đệ tử khác không có may mắn như Hứa Bội, Lý Bát Dạ chỉ là đem bọn hắn đánh đập một chầu, cũng không có chỉ điểm bọn hắn.

Cuối cùng, các đệ tử bị Lý Bát Dạ đánh ngã trên mặt đất, một mảnh thanh âm kêu rên, Lý Bát Dạ nhàn nhạt liếc mắt nhìn bọn hắn, cười tủm tỉm nói ra:

- Hào hào suy nghĩ một chút, miễn cho tiếp theo lại ngu xuẩn, phạm sai lầm đồng dạng.

Sau khi nói xong, Lý Bát Dạ ôm lấy Hứa Bội đang hôn mê, rồi bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thê Thư (18+)

Lý Bát Dạ ôm Hứa Bội về căn phòng của hắn trên Cô Phong.

- Ah.

Vừa vào phòng, Hứa Bội tỉnh dậy thét lên. Hai người dán sát vào nhau, thân thể Hứa Bội nằm trên người Lý Bát Dạ. Hứa Bội thất kinh giãy giụa. Thế nhưng tựa hồ nàng có chút sợ Lý Bát Dạ, nàng ngừng cự quậy, co người lại.

Lý Bát Dạ bật cười, chính mình có điểm dọa người vậy sao?

Lúc này, thiếu nữ Hứa Bội đang mặc quần áo dài, vây lại thất lúng nhỏ bé, bờ mông no đủ, khuôn mặt trắng mịn, đôi lông mày như lá liễu, chỉ nhìn sơ qua hiện lên một loại mỹ ý yếu đuối. Tuy rằng nàng không tươi đẹp động lòng người giống như Lý Sương Nhan, thế nhưng cũng có thể coi như giai nhân hiếm thấy. Đặc biệt là tóc nàng hơi rối, trên người có vài vết bầm tím cộng thêm biểu tình nhu nhược kia, không khỏi khiến người khác sinh ý niệm thương xót.

Lý Bát Dạ ung dung tự tại, hắn bình thản ngắm nhìn Hứa Bội.

Hứa Bội nhìn nam tử còn nhỏ tuổi hơn so với chính mình, trong lòng cũng có rất nhiều suy nghĩ rối rắm.

Khi này hắn còn hung ác như vậy, bây giờ lại ôm nàng vào lòng, Hứa Bội không kiềm lòng được liếc mắt xem kỹ thiếu niên trước mặt.

Khuôn mặt bình thường không nổi bật, nhìn mặt mày chẳng có chỗ hấp dẫn, tối đa nhìn thuận mắt. Nhưng xem kỹ, chiêm nghiệm khuôn mặt bình thường này sẽ phát hiện khí chất ung dung, dù cho trời sụp đất nứt hắn vẫn thản nhiên, dường như trên đời không có chuyện gì có thể lay động hắn. Rất mê người.

Về ngoài của Lý Bát Dạ tràn đầy bình tĩnh tự tin, sâu bên trong có khí chất bao trùm cừu thiên. Lại nhìn vào đôi mắt Lý Bát Dạ, liếc mắt một cái thì không thấy có chỗ xuất chúng, nhưng xem kỹ, ngắm lại sẽ thấy đôi mắt sâu tựa biển cả, sâu không lường được, có sức hấp dẫn vô hạn. Nhìn chăm chú vào mắt Lý Bát Dạ sẽ bị hắn hút mất. Đôi mắt như có ma lực vô cùng, khi người chú ý đến đôi mắt này bắt phàm, khi người bị đôi mắt đó hút hồn, khi đôi mắt kia chiếm lấy người, đôi mắt như nuốt trọn người, làm người rơi vào trong đó không thể từ rút ra.

Trong khi Hứa Bội quan sát kỹ Lý Bát Dạ thì giọng nói nhàn nhã vang bên tai nàng:

- Ta biết ta vô cùng hấp dẫn nhưng nàng đừng nhìn đến không chớp mắt như vậy.

Nghe Lý Bát Dạ nói thế làm mặt Hứa Bội đỏ rực, sắc hồng chạy tới bên tai, mặt nóng ran. Nàng xấu hổ cúi đầu, không có can đảm nhìn Lý Bát Dạ một cái.

Lý Bát Dạ đành lắc đầu, cười cười. Đi tới ngồi trên giường, đặt Hứa Bội ngồi xuống.

Lý Bát Dạ cũng ngồi một bên, thủ đàn diên, tinh thần bình thản, chậm rãi điều tức, bắt đầu tu luyện.

Hứa Bội khó khăn lắm mới lấy lại tinh thần, nàng cảm thấy chính mình vừa rồi rất mất mặt.

Hứa Bội hỏi:

- Người đang làm gì?

Tuy Lý Bát Dạ đang tu luyện nhưng không nhắm mắt dưỡng thần, tư thái rất là tùy ý.

Lý Bát Dạ cười nói tán gẫu:

- Ta đang tu luyện.

- Người mà cũng tu luyện?

Ngẩng lại mới rồi mình rụt rè trước mặt Lý Bát Dạ, Hứa Bội hơi ngạo kiều, nàng vẫn hậm hực đánh đập mình. Vì vậy nghe Lý Bát Dạ nói tu luyện, Hứa Bội không kiềm được mở miệng châm biếm:

- Một phạm thể, phạm mệnh tu luyện làm gì?

Phút chốc bốc đồng khiến Hứa Bội nói ra lời như thế. Nhưng nói xong nàng thầm hối hận, nàng cảm thấy mình không nên nói vậy, cảm thấy mình đã quá nặng lời. Hứa Bội bỗng sợ Lý Bát Dạ sẽ giận vì chuyện này.

Nhưng lòng kiêu ngạo nhỏ nhoi đó làm Hứa Bội không phục, khiến nàng không nguyện ý dễ dàng cúi đầu, cho nên nàng nhìn Lý Bát Dạ chằm chằm. Thật ra trong lòng nàng đã hối hận, nhưng nàng không cúi đầu, nàng cần môi kiên trì nhìn Lý Bát Dạ dăm dăm.

Lý Bát Dạ không tức giận, không quát nạt Hứa Bội. Hắn chỉ cười, hờ hững nhìn nàng, thản nhiên xem ngoài khung cửa sổ. Hắn đưa Hứa Bội về bởi vì hắn đang thiếu một cái thị nữ âm phòng. Hứa Bội thông minh tinh tế như vậy nên hắn bắt nàng về dừng tạm.

Lúc này, Hứa Bội vô cùng hối hận, nàng hối hận mình không nên nói lời như vậy. Nàng ước gì Lý Bát Dạ chửi mình một trận còn dễ chịu hơn. Nàng muốn bước đi ra bên ngoài luôn nhưng hai chân cứ dính xuống đất, không sao bước đi được.

Hứa Bội thà rằng bây giờ Lý Bát Dạ lớn tiếng mắng chửi chính mình chứ không muốn thấy thái độ hờ hững đó. Thái độ bình thản của Lý Bát Dạ làm nàng sợ, như thể nàng vừa đánh mất cái gì, hoặc sợ những điều này chẳng đáng gì trong lòng Lý Bát Dạ.

Mới rồi Hứa Bội còn chút can đảm giận dỗi Lý Bát Dạ, làm bộ làm tịch. Nhưng bây giờ nàng không còn can đảm nữa, nàng cúi đầu thật thấp, nhìn mũi chân của mình.

Lý Bát Dạ vẫn không giận, hắn vẫn hờ hững nhìn ngoài cửa sổ.

Lý Bát Dạ càng không nói chuyện, không lên tiếng. Hứa Bội càng sợ hãi, tinh thần hốt hoảng, mũi cay cay.

- Ta... Ta... Ta mới rồi không... Không có... Không có ý đó.

Khó khăn lắm Hứa Bội mới phồng má lên, can đảm khẽ nói:

- Ta... Ta... Ta không... Không phải khinh thường người, là... Là... Là ta không đúng!

Cuối cùng, Hứa Bội nhận sai trước, nàng không biết mình bị gì nữa, chợt như bị ma ám, đột nhiên rất sợ hãi, vô cùng sợ Lý Bát Dạ không thèm nhìn nàng nữa. Trong lòng nàng không muốn mất đi thứ như vậy.

Bây giờ chỉ cần Lý Bát Dạ không tức giận, giờ này khắc này dù bắt Hứa Bội làm gì nàng cũng chịu.

Khi Hứa Bội cúi đầu nhận sai thì Lý Bát Dạ lấy lại tinh thần, thật ra hắn không tức giận vì lời nàng nói, hắn không hẹp hòi như vậy.

Chẳng qua câu nói của Hứa Bội làm Lý Bát Dạ nhớ tới khi còn là công nhân nghèo, nên hắn mới ngây người nhìn cửa sổ.

Lúc này, Lý Bát Dạ lấy lại tinh thần, nghe Hứa Bội ăn năn thì mỉm cười ngấm nàng.

Lý Bát Dạ chậm rãi nói:

- Lại đây.

Hứa Bội như nhập ma, Lý Bát Dạ nói gì nghe nấy, hắn nói một câu nàng không dám cãi, cũng không muốn cãi lại. Nàng cúi đầu đi đến trước mặt Lý Bát Dạ.

Nên biết Hứa Bội tu vi không tệ, đặc biệt trong thể hệ trẻ nàng là thiên tài được coi trọng. Hiện tại, ở trước mặt Lý Bát Dạ tay trái gà không chặt thế nhưng nàng ngoan như một tiểu nữ nhân.

Hứa Bội cúi đầu không dám nhìn Lý Bát Dạ nhiều.

Lý Bát Dạ đột nhiên kéo nàng lại, nàng mất thăng bằng bị hắn đè úp người xuống đầu gối.

- Ah!

Bị Lý Bát Dạ đè xuống đầu gối, Hứa Bội khẽ kêu, nằng cần môi không dám lên tiếng. Khi cả người nàng nằm trên đôi chân Lý Bát Dạ, ngửi mùi nam nhi từ thân thể hần thì cả người nàng nóng ran, chẳng hiểu sao trái tim vô dụng đập mạnh như có con nai nhảy loạn.

Giờ phút này, Hứa Bội cảm giác mình thật yếu đuối, bất lực, cả người mềm nhũn. Cảm giác tê dại tràn ngập dây thần kinh toàn thân nàng, trái tim bay bay.

Nàng nằm trên đôi chân Lý Bát Dạ, mặt nóng ran, nàng không có chút can đảm chống cự, vô cùng dịu ngoan. Bây giờ dù Lý Bát Dạ có làm gì nàng thì Hứa Bội đều cam tâm tình nguyện.

Lý Bát Dạ đè Hứa Bội xuống chân mình, mỉm cười hỏi:

- Nàng biết mình sai ở đâu chưa?

Mặt Hứa Bội đỏ rực sắp bốc khói, toàn thân tê dại, cảm giác khó tả, trái tim sắp bay lên.

Hứa Bội không có can đảm nói lớn tiếng, giọng như muỗi kêu:

- Ta... Ta... Ta biết.

Thanh âm nhỏ nhẹ nhàng, dịu dàng như bãi nước xuân.

Lý Bát Dạ mỉm cười nói:

- Nếu nàng đã biết vậy nói nghe xem sai ở chỗ nào?

Hứa Bội nằm trên hai chân, đầu óc rối loạn. Cả người nàng mềm nhũn, thanh âm dịu dàng nhũn xương, xấu hổ không chịu nổi.

Hứa Bội như bãi nước xuân khẽ nói:

- Ta... Ta... Ta không nên châm biếm người, ta... Ta... Ta không có ý đó, là... Là lỗi của ta.

Ba hôn bảy vĩa Hứa Bội bay lên, lúc này chỉ cần Lý Bát Dạ không tức giận, kêu nàng làm gì cũng chịu.

Lý Bát Dạ mỉm cười nói:

- Biết sai có thể sửa là điều tốt, nhưng người làm sai vẫn phải bị phạt.

Hứa Bội xấu hổ hết sức khẽ hỏi:

- Phạt... Phạt thế nào?

Hứa Bội chưa nói hết câu, mông đã nóng ran.

Bốp! Bốp! Bốp!

Lý Bát Dạ vỗ cái mông vêu tròn căng, từng bàn tay không hề nương tình đánh mông Hứa Bội đau rát.

Bị Lý Bát Dạ đánh một trận, Hứa Bội đau đớn hét lên:

- A!

Hứa Bội lại không dám la to, nằng cần môi, cảm xúc uất ức tràn đầy trong lòng, hốc mắt ngấn lệ.

Hứa Bội chưa từng chịu uất ức như vậy, chưa từng bị người đánh thế này. Hôm nay bị người ta ăn hiếp mà nàng cam lòng chịu, mũi nàng cay cay.

Tét mông một lúc, Lý Bát Dạ mới rút tay về, vuốt nhẹ mông Hứa Bội, thản nhiên nói:

- Đây chỉ là cảnh cáo.

Khi bàn tay Lý Bát Dạ đặt trên cặp mông vuốt nhẹ, thì hôn phách Hứa Bội đã bay cao, bàn tay to ấm áp. Tuy cách lớp vải nhưng hơi ấm sát trên da thịt mềm mại, cảm giác nóng bỏng chạy thẳng vào tim Hứa Bội.

Khi bàn tay to lớn của Lý Bát Dạ miết nhẹ vào cái khe suối của nàng, Hứa Bội quên bống đau đớn, cảm giác tê dại tràn ngập toàn thân. Trong khoảnh khắc đó, cả người Hứa Bội mềm nhũn, tan chảy thành nước xuân, nằm dài trên hai chân Lý Bát Dạ, nàng nhũn ra như là dòng nước.

Lý Bát Dạ xoa nhẹ khe suối với mông nàng, vuốt ve làm nàng rên rỉ như con mèo nhỏ. Hứa Bội xấu hổ vô cùng, nằng cần chặt răng không dám ra tiếng. Lý Bát Dạ xoa bóp làm trái tim nàng bay lên cao, lơ lửng như trên tầng mây, hai mắt mờ đi, quên hết chuyện đời.

Giờ phút này, bàn tay Lý Bát Dạ như có điện làm thần hồn Hứa Bội điên đảo, mê say trong đó.

Lúc này, chích tâm của Lý Bát Dạ toả sáng, thần huy vô thương ở trên người của hắn dương động. Trong tầm mắt Hứa Bội xuất hiện một thần nhân phát sáng lóng lánh, thế giới tình cảm của nàng bị khuấy động theo, bên trong ngập tràn cảm giác ấm áp!

Bị dâm uy của Lý Bát Dạ chinh phục, Hứa Bội bật dậy quăng vào trong lòng Lý Bát Dạ, hai cánh tay ngọc gất gao ôm lấy hắn, thân thể mềm mại nóng lên, rõ ràng là đang phát tình.

Lý Bát Dạ bế Hứa Bội lên giường, tay hắn bắt đầu vân du trên người nàng.

Y phục của Hứa Bội cứ từng cái, từng cái một rơi dần xuống giường, dần dần đã hoàn toàn lộ thể, lộ xuất thân thể phong mãn mịn màng, trắng như tuyết. Tuy thân hình Hứa Bội không làm kinh tâm động phách nhưng nó rất đẹp. Nàng lộ thể nằm đó, đường cong lộ ra, ngọn núi đầy đà vuron cao, viên bi no đủ đỏ tươi dựng thẳng lên, vòng eo thon gọn tinh tế, bờ mông căng tròn vênh lên...

Lý Bát Dạ cũng cởi sạch, nằm lên người nàng, một tay xoa nắn ngọn ngọc phong nhu nhuyễn, một tay vuốt ve eo thon, khiến Hứa Bội rên rỉ liên hồi.

Hứa Bội uốn éo thân thể như một con rắn, hiển dâng đôi môi ngọt ngào miên man, ngọc thủ chạm đến phần cứng thô ở hạ thể Lý Bát Dạ, bỗng dừng nàng kinh hoàng rụt tay lại.

Lý Bát Dạ ngạc nhiên hỏi:

-Sao vậy?

Hứa Bội có chút khiếp sợ, khe khẽ hô:

-Người ta sợ.

Ngay lúc này, ngón trỏ của Lý Bát Dạ đã tiến nhập khe dưới của nàng, cảm nhận sự nhu nhuyễn vô bì ở nơi đó cùng với cảm giác hơi uồn ướt.

-Ừm....

Thân thể Hứa Bội mềm oặt, đã không còn tự chủ được nữa, nàng vô thức rên rỉ và vận vẹo không thôi.

Lý Bát Dạ hôn nàng nói:

-Ta tiến vào đây....

Hắn tách hai chân Hứa Bội ra, hai cánh hoa hồng theo đó cũng hơi hé. Lý Bát Dạ nhẹ nhàng hôn lên đôi môi ướt át đỏ hồng của nàng, đồng thời, cự vật của hắn từ từ nhưng mạnh mẽ xâm nhập vùng cấm xứ nữ của nàng.

Ah!

Hứa Bội cau mày lại, cắn vào môi một cái, sau đó kinh hô thất thanh, sau đó cứ theo những động tác cuồng dã của Lý Bát Dạ mà kêu thét cuồng loạn. Hai bàn tay nhỏ bé cứ túm chặt lấy cái chân, thân thể cứ uốn éo, uồn lên, như một con rắn, da thịt trắng mịn theo sự hoạt động không ngừng của huyết dịch trở nên đỏ hồng lên, đôi mắt ngập nước, ánh lên một cái nhìn mê nhân.

Một lúc sau, Hứa Bội dùng sức vuốt ve lưng Lý Bát Dạ. Đón nhận từng đợt công kích, hạ thể không ngừng xuất thủy, nàng ú ớ kêu rên...

Ừm ừm.....

Lúc này, Lý Bát Dạ ngồi dậy, để Hứa Bội quỳ sấp trên giường, hai bàn tay to lớn nắm lấy eo nàng, từ phía sau tiến vào. Hứa Bội hơi ngẩng đầu, kêu la.

Bạch bạch bạch....

Lý Bát Dạ vẫn tiếp tục ra vào một cách mãnh liệt, tiếng va chạm vang lên liên hồi. Mái tóc dài của Hứa Bội xoã tung, bay loạn xoà trước gió như mây vẩn vũ, phiêu đảng.

Ư ư ư ư ư.....

Lý Bát Dạ quỳ sau mông Hứa Bội, ôm lấy cái mông vừa trắng vừa tròn của nàng ra sức gãi gao.

Lý Bát Dạ dập mạnh như điên, đưa Hứa Bội thẳng tới thiên đường. Sau một hồi lâu, Hứa Bội run rẩy toàn thân, tiến nhập vào cảnh giới huyền mộng rồi hôn mê bất tỉnh.

Lý Bát Dạ ôm lấy kiều thể của Hứa Bội đặt xuống giường, nhìn hạ thể đỏ tươi của nàng và cái cự vật của bản thân tuy đã thấm ướt máu đỏ của xứ nữ nhưng vẫn còn đang dựng đứng, hắn vội xếp bằng kết ấn liên tục.

Thần thái Lý Bát Dạ nghiêm túc chăm chú, dùng máu xử nữ của Hứa Bội. Kích hoạt ký ức bị lãng quên trong đầu. Mỗi lần kết ấn Lý Bát Dạ đều cực kỳ cẩn thận.

.....

Nếu như có người hỏi công pháp gì mạnh nhất trên thế gian? Thế nhân đều sẽ không chút do dự trả lời là Thiên Mệnh Bí Thuật! Mỗi một thời đại Tiên Đế thừa nhận Thiên Mệnh đều sẽ sáng tạo ra Thiên Mệnh Bí Thuật của riêng mình. Nó là bí thuật câu thông với Thiên Mệnh, nối thẳng với trời xanh, cực kỳ cường đại. Trên thế gian chỉ sợ không ai nghĩ ra công pháp còn mạnh mẽ hơn Thiên Mệnh Bí Thuật, hoặc chỉ có người từ thời đại cực kỳ cổ xưa mới biết được. Nếu có công pháp đó, như vậy chỉ còn có Dâm Thư của Cửu Đại Dâm Thư.

Ở thời Hoàng Mãng, đã từng có một truyền thuyết: lúc trời đất còn chưa mở mang, Hỗn Độn phân Âm Dương, Âm Dương kết hợp hoá Thái Sơ, Thái Sơ diễn Cửu Tự, Cửu Tự sinh Cửu Bảo, Cửu Bảo đúc ra Cửu Thư!

Cửu Thư chính là Cửu Đại Dâm Thư trong truyền thuyết, nhưng thực sự thì từ xưa đến nay, chưa từng nghe nói có ai thấy qua Cửu Đại Dâm Thư, cũng chưa có ai gặp Cửu Đại Dâm Bảo.

Nhưng Lý Bát Dạ lại từng nhìn thấy qua Cửu Đại Dâm Thư. Ở thời đại Hoàng Mãng, nhờ duyên phận mà Lý Bát Dạ lúc hóa thành Âm Nha thấy qua một trong Cửu Đại Dâm Thư, chính là Thể Thư. Sau đó, Lý Bát Dạ dùng vô số mưu kế, tâm huyết, trù tính mười vạn năm, gặp vô số trắc trở mới đem nó đoạt tới tay. Nhưng cũng bởi vì Thể Thư mà hắn càng nhận được nhiều uy hiếp sinh tử, ở thời đại đó, có không biết bao nhiêu người đuổi giết hắn, ngay cả tu sĩ cấp bậc Tiên Đế đều động tâm với Thể Thư.

Sau khi nhận được Thể Thư, Lý Bát Dạ tìm hiểu ra được bí mật huyền ảo của thiên địa trong đó, nhờ vậy mà cho dù không thể tu hành nhưng Lý Bát Dạ vẫn có thực lực cực kỳ nghịch thiên. Vì bộ Thể Thư này mà ngay cả những nhân vật vô địch như Thôn Nhật Tiên Đế, Bá Diệt Tiên Đế đều có quan hệ cực lớn với hắn, còn Minh Nhân Tiên Đế thì khỏi phải nói, nàng là do chính tay hắn bồi dưỡng thành.

Lý Bát Dạ biết rõ Thể Thư luôn luôn khiến người khác thèm khát nên hắn đã đem Thể Thư giấu đi. Với lại Lý Bát Dạ sợ có một ngày hắn làm mất Thể Thư, mà ký ức về nó đồng thời bị xóa đi. Nên để phòng bị chuyện đó xảy ra, Lý Bát Dạ dùng một loại phương pháp đặc biệt ẩn giấu Thể Thư.

Lý Bát Dạ đã tốn biết bao tâm huyết giấu những huyền bí của Thể Thư trong những quyển bí kíp võ kỹ của Tây Nhan Cổ Phái. Lúc ấy, hắn đem những huyền bí của Thể Thư giấu trong ba bộ võ kỹ khác nhau, nam nhân luyện ba bộ công pháp này không có gì đặc biệt. Nhưng chỉ cần nữ nhân luyện tập ba bộ công pháp này liền ẩn chứa chìa khoá mở ra áo nghĩa trong đầu Lý Bát Dạ. Trùng hợp là khi dạy dỗ đám đệ tử, Lý Bát Dạ thấy Hứa Bội cùng lúc luyện tập ba môn công pháp này tới đại thành. Hắn liền ăn nàng luôn.

Lý Bát Dạ tốn thời gian cả đêm mới phá xếp lại kí tự thu được từ trình trắng của Hứa Bội. Hắn không nhận được lộ ra nụ cười đầy thoả mãn, hắn từ từ đọc những kí tự đó, những ký ức về Thể Thư bị xóa đi cũng đồng thời chậm rãi hiện ra trong đầu hắn. Sau cùng, Thể Thư toàn vẹn lại một lần nữa xuất hiện trong trí nhớ của Lý Bát Dạ.

Thực tế thì bản gốc của Thể Thư đã được Lý Bát Dạ giấu đi, trừ hắn ra không còn ai trên thế giới này có thể biết nó ở đâu.

Bất quá, Lý Bát Dạ lại không vội mà đem nó lấy ra vì Thể Thư còn liên quan đến một bí mật khác chứ không chỉ đơn giản là công pháp huyền bí.

Sau khi tìm lại được toàn bộ ký ức về Thể Thư, Lý Bát Dạ mới ôm Hứa Bội nghỉ ngơi một chút thì trời đã sáng. Hứa Bội ngáp nhẹ một cái, cựa quậy trong lòng Lý Bát Dạ.

Lý Bát Dạ mỉm cười, nhéo má nàng một cái rồi bình thản hỏi:

- Có đau không?

Lời nói quan tâm khiến Hứa Bội không chỉ hồn vía bay lên còn như ngâm trong mật ong, ngọt muốn chết, đầu óc nàng choáng váng.

Hứa Bội nhỏ giọng nói:

- Không... Không... Không đau.

Giờ đây mọi thứ không còn quan trọng với Hứa Bội. Đối với nàng mà nói, bây giờ Lý Bát Dạ là một thần minh, là tín ngưỡng của nàng!

Lý Bát Dạ mỉm cười nói:

-Được rồi, từ giờ nàng là thị nữ của ta.

- Vâng!

Hứa Bội ngoan ngoãn đáp.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tu luyện

Hứa Bội khẽ kêu:

- Thiếu gia.

Trái tim Hứa Bội hoàn toàn thần phục, trong lòng nàng toàn là hình bóng của Lý Bát Dạ.

Lý Bát Dạ nhẹ gật đầu, chậm rãi nói:

- Nàng nghỉ ngơi đi.

Lý Bát Dạ nói xong, chậm rãi nhắm mắt lại, rất nhanh tiến nhập trạng thái không minh, bắt đầu sắp xếp lại một chút công pháp, bí kíp trong đầu.

Hứa Bội đứng dậy mặc quần áo lại, lẳng lặng khoác áo ngoài cho Lý Bát Dạ, bước nhẹ lui ra, không dám quấy rầy, nhưng đi đến cửa nàng không kiềm được, nàng thêm thường, ngoái đầu nhìn nam nhân thoát nhìn không có gì đặc biệt kia.

....

Sau khi Hứa Bội rời đi, Lý Bát Dạ bắt đầu học Đế Thuật Hoạ Mi Lục Biến.

Các đời Tiên Đế đều sáng chế ra công pháp Đế thuật vô cùng khiếp người, trong đó bao gồm Thọ pháp để bồi dưỡng huyết khí, kéo dài tuổi thọ, Mệnh công để tu mệnh phạt địch, thể thuật để tẩy tủy đúc thể. Kể cả Thiên Mệnh Bí Thuật mà chỉ Tiên Đế mới có thể sáng tạo. Trong cả cuộc đời của mình, Minh Nhân Tiên Đế đã sáng tạo ra vô số công pháp. Bất kể là Thọ pháp, Mệnh công hay Thể thuật, Lý Bát Dạ đều cực kỳ quen thuộc.

Minh Nhân Tiên Đế do một tay hắn bồi dưỡng ra, đa số công pháp mà Minh Nhân Tiên Đế sáng chế đều có sự tham gia của Lý Bát Dạ, trong đó tất nhiên bao gồm cả Thiên Mệnh Bí Thuật. Mặc dù ở lần ngủ say vừa rồi, toàn bộ ký ức về công pháp của Lý Bát Dạ đều được Hắc Long Vương xóa đi, nhưng mà hắn vẫn có thể tìm lại đây.

Đế thuật Hoạ Mi Lục Biến là môn Mệnh công mạnh nhất trong toàn bộ số Mệnh công mà Minh Nhân Tiên Đế từng sáng tạo.

Năm xưa, lúc Minh Nhân Tiên Đế còn trẻ, Âm Nha Lý Bát Dạ từng mang Minh Nhân Tiên Đế đứng xem Hoạ Mi giao phối từ xa. Minh Nhân Tiên Đế từ đó mà quy ra thành sáu cái động tác cơ bản, sáng chế ra Tiên Đế Mệnh Công – Hoạ Mi Lục Biến tiếng tăm lừng lẫy.

Theo Lý Bát Dạ tìm hiểu, sáu cái động tác xếp hình kì quái chậm rãi biến đổi trong đầu của hắn. Lúc thì hoạ mi tung cánh chín tầng trời, vỗ cánh bay ba ngàn dặm, lúc thì hoạ mi xông vào chín tầng địa đất, mổ xuyên cả địa phủ, có lúc lại tiến vào vực sâu, biến thành một đoàn Côn to lớn....

Khi thì biến thành hoạ mi, khi lại biến thành đoàn Côn, biến đổi càng ngày càng nhanh, không ngừng thay đổi, rốt cuộc đến lúc không cách nào phân biệt, chìm biến thành côn, côn biến thành chim, hót vang chín tầng trời, phịch luôn đại đạo, Côn và hoạ mi chuyển hóa qua lại như nhật nguyệt chuyển hóa, tự nhiên mà phù hợp với đạo vận của trời đất.

"Àm!" Một tiếng vang thật lớn phát ra, hoạ mi ngừng hót, chết thẳng cẳng, chỉ trong nháy mắt, cả người Lý Bát Dạ chấn động kịch liệt, hoạ mi quạt sóng cao vạn trượng đột nhiên tiêu tan, sóng lớn ngập trời cũng giống vậy, tất cả mọi thứ chậm rãi biến thành đạo vận, đạo vận diễn hóa ra ảo diệu, vận chuyển đại đạo. Cuối cùng, từng cái phù văn trong ký ức vốn đã bị xóa đi lại lần nữa hiện ra rõ ràng trong đầu Lý Bát Dạ.

Những cái phù văn này khi thì biến thành hoạ mi, khi lại biến thành đoàn Côn, ảo diệu biến hóa vô tận. Đến cuối cùng, chẳng thể phân biệt là Côn hay chim mà hóa thành một con hoạ mi nguyên vẹn thì một bộ Hoạ Mi Lục Biến hoàn chỉnh không hề khiếm khuyết xuất hiện trong đầu của Lý Bát Dạ.

Lý Bát Dạ vui vẻ vô cùng, trời không phụ lòng người, hắn cuối cùng cũng tìm lại được toàn bộ ký ức về Hoạ Mi Lục Biến.

Không biết đã qua bao lâu, Lý Bát Dạ rốt cuộc phục hồi tinh thần lại từ trong sự huyền diệu huyền bí của Hoạ Mi Lục Biến, bất tri bất giác hắn đã chìm đắm trong môn võ thượng mệnh công này hơn một giờ rồi.

Sau khi tìm hiểu những ảo diệu của Hoạ Mi Lục Biến, Lý Bát Dạ cũng không có làm biếng, tự đắc. Hắn hiểu rõ tình huống của bản thân hơn bất kì ai khác. Nếu so sánh với những thiên tài kia, bất luận Thể chất, Thọ luân hay là Mệnh cung, hắn đều thua kém rất nhiều, nên hắn càng phải chăm chỉ nỗ lực tu hành hơn gấp trăm lần. Hắn phải kiên nhẫn, vậy thì hắn mới có khả năng gánh lấy Dâm Mệnh, chịch chín tầng trời, phịch mười tầng đất.

Với tư cách một người đã từng tự tay hướng dẫn và bồi dưỡng Tiên Đế, chỉ điểm vô số tồn tại cường hãn, nên hắn hiểu rõ về nguyên lý của Đại đạo hơn bất kì ai hết! Mặc dù Thể chất, Thọ luân và Mệnh cung hơi yếu kém nhưng hắn lại có ưu thế của riêng mình, đó là một bộ hướng dẫn tu luyện hoàn mỹ.

Lý Bát Dạ bắt đầu nghiên cứu Nguyệt Qua Dương Luân Công, bộ công pháp này là một môn Thọ pháp, chuyên tu luyện Thọ luân, dùng để kéo dài tuổi thọ, bồi dưỡng huyết khí.

Bất kì một tu sĩ nào, cho dù là người thường cũng có thọ luân. Chỉ cần một sinh linh có trí tuệ đều phải có ba thứ: một là Thể chất, hai là Thọ luân, ba là

Mệnh cung.

Thể chất thì không cần nhiều lời, đây là thứ chứa đựng sinh mệnh, nếu không có thân thể thì không có sinh mệnh, cho dù là người thường cũng vẫn có Phàm thể. Thân thể máu thịt là vật dẫn tốt nhất cho sinh mệnh.

Thọ luân thì lại có một câu nói về nó, cây có vòng năm, người có vòng tuổi. Thọ luân nằm bên trong cơ thể, nhưng nó không phải là thực chất, nó là một vòng sáng quay liên tục. Chỉ có chính bản thân tu sĩ mới có thể nhìn thấy Thọ luân của mình, sau khi tu luyện Thọ pháp thì Thọ luân mới hiện ra sau ót, đại biểu cho độ mạnh yếu của huyết khí và thọ nguyên.

Nếu cả đời một người thường không xảy ra tai họa gì thì Thọ luân sẽ quyết định tuổi thọ của hắn có bao nhiêu. Ví dụ như Thọ luân cấp Phàm của Lý Bát Dạ, nếu hắn không tu luyện Thọ pháp thì sẽ ngừng khi tới sáu mươi tuổi, trong trường hợp không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Thọ luân, Thể chất và Mệnh cung đều có phân cấp bậc từ thấp đến cao: cấp Phàm, cấp Hậu Thiên, cấp Tiên.

Mặc dù Thọ luân, Thể chất và Mệnh cung đều chia cấp bậc giống nhau nhưng trên nguyên tắc tu sĩ không thể thay đổi cấp bậc của Thọ luân và Mệnh cung, đây là do trời sinh, chỉ có Thể chất mới có thể thông qua tu luyện mà từ từ cải biến. Ví dụ như người có thân thể Tiên Thiên mà tu luyện thể thuật cấp Hoàng thì có thể thăng cấp thành Hoàng thể.

Thọ luân và Mệnh cung lại hoàn toàn trái ngược, trời sinh thế nào thì như thế đấy, Thọ luân Tiên Thiên là Thọ luân Tiên Thiên hoặc Hoàng Mệnh vẫn là Hoàng Mệnh. Cho dù người có mạnh hơn đi nữa, có trở thành Tiên Đế cũng không thể cải biến được, trừ khi người muốn sửa mệnh.

Đối với việc tu luyện: Thể chất, Thọ luân và Mệnh cung đều cực kỳ trọng yếu, một thứ cũng không thể thiếu. Thể chất quyết định gân cốt và thể trạng tốt hay xấu. Thọ luân quyết định huyết khí có đủ dồi dào hay không còn mệnh cung lại quyết định thiên phú và ngộ tính.

Ví dụ như người có Thánh Luân, vậy thì huyết khí của người sẽ phong phú dồi dào như sa mạc, nếu tu luyện cùng một loại công pháp thì người sẽ tu luyện nhanh hơn, uy lực phát ra cũng lớn hơn.

Lý Bát Dạ từ từ tìm hiểu Nguyệt Qua Dương Luân Công, chậm rãi tìm về toàn bộ áo nghĩa sâu xa của bộ công pháp này. Thực tế thì Nguyệt Qua Dương Luân Công cũng được Tây Nhan Cổ Phái bảo tồn nguyên vẹn, không có chút thiếu sót. Nhưng áo nghĩa mà Lý Bát Dạ đang diễn hóa ra còn thâm ảo hơn bộ bí kíp này.

Nói đến Nguyệt Qua Dương Luân Công thì phải nhắc đến lại lịch phi phàm của nó, Lý Bát Dạ cũng từng tốn vô số tâm huyết vào môn công pháp này. Trong những năm đầu tiên của thời đại Chư Đế, có một khoảng thời gian ngắn hắn từng tính toán đề Minh Nhân Tiên Đế tu luyện môn công pháp này nhưng rồi lại thôi.

Ở thời đại Hoang Mãng cực kỳ xa xưa, cho dù Nhân tộc hay Yêu tộc đều là những sinh linh cực kỳ nhỏ yếu, không biết bao nhiêu tiên hiền đã thay phiên nhau sáng tạo ra vô số công pháp để đấu tranh sinh tồn, cuối cùng mới có thể khai sáng ra một cục diện thịnh thế phồn hoa.

Thời đại đó, có một vị tiên hiền cực kỳ tài giỏi đã sáng tạo ra môn Thọ pháp có thể nhanh chóng luyện thành, môn Thọ pháp đó chính là Nguyệt Qua Dương Luân Công. Trong giai đoạn đầu của môn công pháp này, tu sĩ có thể dùng huyết khí của bản thân kéo theo Mệnh hồn, nhanh chóng nâng cao đạo hạnh.

Nhưng Nguyệt Qua Dương Luân Công lại có một nhược điểm trí mạng, giai đoạn đầu thì có thể dùng huyết khí dồi dào làm cộng cơ để tăng lên đạo hạnh, nhưng đạo hạnh càng cao, huyết khí của một người không còn đủ để kéo công pháp Mệnh hồn được nữa, đến thời kỳ này, huyết khí không còn tiếp tục như cũ, đạo hạnh thì lại đình trệ không tiến, nếu như cưỡng ép tu luyện còn có thể bị giảm thọ.

Vì cải thiện Nguyệt Qua Dương Luân Công mà Lý Bát Dạ đã bỏ ra biết bao nhiêu tâm huyết, hắn thậm chí còn tìm vài vị Tiên Đế như Huyết Tỳ Tiên Đế, Minh Nhân Tiên Đế, Thôn Nhật Tiên Đế... tham gia công việc này.

Mãi cho đến thời đại của Hắc Long Vương, Lý Bát Dạ mới chính thức hoàn thiện Nguyệt Qua Dương Luân Công. Ngày hôm nay, lúc Lý Bát Dạ bình tĩnh tìm hiểu thì hết thảy ký ức về áo nghĩa của Nguyệt Qua Dương Luân Công vốn đã bị xóa đi cũng chậm rãi trở về trong đầu hắn.

Lý Bát Dạ đã tổn mất nửa ngày để tìm hiểu Hoạ Mi Lục Biến và Nguyệt Qua Dương Luân Công.

Sau khi Lý Bát Dạ chỉnh sửa lại một lượt hai môn Thọ pháp và Mệnh công cho hoàn chỉnh, tất cả đều sẵn sàng thì hắn cũng bắt đầu tu luyện.

Lý Bát Dạ đồng thời tu luyện cả hai bộ công pháp, bất quá cả hai đều không hề có liên hệ lẫn nhau, cũng không có khai thông qua lại.

Hoạ Mi Lục Biến thuộc về Mệnh công để hộ mệnh phạt địch mà Nguyệt Qua Dương Luân Công lại là Thọ pháp để dưỡng huyết, kéo dài tuổi thọ. Một cái tu luyện Mệnh cung, cái còn lại thì tu luyện Thọ luân, vào giai đoạn đầu có thể đồng thời tu luyện, không ảnh hưởng lẫn nhau.

Công pháp thì được chia thành bốn loại: một là Thọ pháp dùng để dưỡng huyết, kéo dài tuổi thọ, hai là Mệnh công để hộ mệnh, phạt địch, ba là Thể thuật để luyện thể, tẩy tủy và bốn là Thiên Mệnh Bí Thuật có khả năng gánh lấy Thiên Mệnh.

-Đừng!

Lúc này, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, tiếp theo là tiếng cửa Mệnh cung mở ra "két, két, két". Lý Bát Dạ vận chuyển Hoạ Mi Lục Biến dùng chim gõ một cái, liền mở ra cửa Mệnh cung.

Cảnh giới tu luyện từ thấp đến cao: Khẩu Cung, Thác Cương, Uẩn Thể, Ích Cung, Tráng Thọ, Chân Mệnh, Hoa Cái, Niết Dục, Thiên Nguyên, Dục Thần...

.....

Thể chất, Thọ luân và Mệnh cung, ba thứ này luôn hỗ trợ lẫn nhau và sống nhờ vào nhau, thiếu một trong ba thứ trên cũng không được.

Mệnh Cung cũng đồng thời chi phối Thọ Luân, Thọ Luân tạo ra Thọ Huyết, Thọ Huyết làm Thể Chất cường tráng, mà Thể Chất cường đại có thể thủ hộ Mệnh Cung.

Phía sau đầu Lý Bát Dạ, lúc này lóe sáng, từng vòng sáng của Thọ Luân quay không ngừng, đồng thời kéo khí huyết vận chuyển theo. Mà ở trong Thọ Luân của Lý Bát Dạ lại xuất hiện một vòng xoáy, khi vòng xoáy này hình thành, huyết khí của hắn bỗng nhiên mạnh mẽ hẳn lên, chảy nhanh như nước mưa mùa bão.

Huyết khí như nước sông cuộn cuộn chảy, trong nháy mắt đã vận chuyển được một chu thiên, huyết khí càng vận chuyển càng nhanh tạo thành một vòng xoáy cực lớn chảy trong người Lý Bát Dạ. Trông nó giống một vòng Huyết Nguyệt chìm nổi trong cơ thể Lý Bát Dạ vậy.

Đây chính là chỗ thần kỳ và đáng sợ của Nguyệt Qua Dương Luân Công, môn công pháp này có thể làm cho huyết khí biến thành một dòng chảy vô cùng cường đại.

Trải qua ma luyện của đạo cơ, huyết khí càng trở nên tinh thuần, đậm đặc và óng ánh khôn cùng. Huyết khí sau khi được ma luyện lại chảy vào trong Thọ Luân.

Cảm nhận Huyết Khí no đủ, Lý Bát Dạ bắt đầu tu luyện thể thuật.

....

Trời sinh ra Thể Chất cũng có nhiều loại, Phàm Thể kém cõi nhất, Tiên Thể tốt nhất, người ta đó thể phân biệt từ yếu đến mạnh như sau: Phàm Thể, Hậu Thiên Thể, Tiên Thiên Thể, Hoàng Thể, Thánh Thể, Tiên Thể!

Người mang Phàm Thể, Hậu Thiên Thể, Tiên Thiên Thể, Hoàng Thể và thậm chí Thánh Thể có thể được trời may mắn sinh ra vậy, nhưng Tiên Thể thì không phải thế, vì nó là cực hạn của tất cả các Thể Chất, cho nên từ cổ xưa đến nay chưa từng nghe thấy có ai đó sinh ra đã mang Tiên Thể.

Phàm Thể lại không yêu cầu như vậy, trước khi bắt đầu tu luyện, người ta có thể lựa chọn bất cứ Thể thuật nào.

Đương nhiên bước từ Phàm Thể lên Hậu Thiên Thể hoặc Tiên Thiên Thể cũng không phải việc dễ dàng, tu sĩ cần có Thể thuật cường đại, cần cố gắng kiên trì so với người khác gấp mười lần, cuối cùng cần có Thể cao càng nhiều và càng cao cấp thì càng tốt.

Cho nên việc tu luyện Phàm Thể thành Tiên Thiên Thể là chuyện cực kỳ khó khăn, tu sĩ muốn hoàn mỹ công đoạn này sẽ phải trả giá vô số tâm huyết.

Lý Bát Dạ cũng biết con đường đã chọn của mình gian khổ vô cùng, nhưng chực tâm của hắn cực kỳ kiên định, hơn thế nữa hắn còn có Thể Thư - một trong Cửu Đại Dâm Thư, thứ mà ngay cả Tiên Đế cũng thèm thuồng.

Nếu đã có người tu luyện thành công thì hắn sẽ nhất định làm được như vậy. Có biết bao nhiêu hậu nhân của Tây Nhan Cổ Phái cho rằng Tiên Thể của Minh Nhân Tiên Đế là do trời sinh ra, nhưng Lý Bát Dạ lại biết chuyện này đơn thuần là ăn nói nhảm nhí. Hắn một tay bồi dưỡng Minh Nhân Tiên Đế nên hiểu rõ ràng mọi chuyện: Minh Nhân Tiên Đế chính là người trời sinh Phàm Thể.

Nếu nói ra chỉ sợ không mấy ai trong Tây Nhan Cổ Phái sẽ tiếp nhận sự thật này, nhưng lúc Minh Nhân Tiên Đế còn trẻ được Âm Nha Lý Bát Dạ truyền thụ cho chữ “Dương” của Thể Thư mới tu luyện được từ Phàm Thể thành Trú Nhan Thể, một trong mười hai Tiên Thể.

Hôm nay, Lý Bát Dạ bình tĩnh tìm hiểu Thể Thư, hết thảy ảo nghĩa về nó đều hiển hiện trong đầu hắn. Muôn đời đến nay, không có ai nắm giữ huyền bí của Thể Thư nhiều hơn hắn, cũng vì đó mà Lý Bát Dạ đã sáng tạo ra vô vàn truyền kỳ.

Thể Thư có tổng cộng sáu chữ: Âm Dương, Cương Nhu, Hiếp Dâm!

Tuy Thể Thư chỉ có sáu chữ, nhưng chúng lại ẩn chứa những ảo nghĩa tối cao nhất về Thể Chất của mọi sinh linh trong vũ trụ này. Từ thời đại xa xưa đã có truyền thuyết về mười hai Tiên Thể, nhưng không ai biết được chúng có khởi nguồn từ Thể Thư cả.

Nếu như tu luyện sáu chữ của Thể Thư đến tận cùng thì từng chữ sẽ sinh ra hai loại Tiên Thể khác nhau và tu sĩ chỉ tu luyện được một trong hai loại Tiên Thể đó.

Ví dụ như Minh Nhân Tiên Đế năm đó được Lý Bát Dạ truyền thụ cho chữ “Dương”: cực hạn của chữ này biến hóa ra hai loại Tiên Thể là Trú Nhan Thể và Thái Dương Thể. Minh Nhân Tiên Đế cũng chỉ có thể luyện thành dương Tiên Thể trong mười hai Tiên Thể - Trú Nhan Thể mà thôi.

Trải qua đời đời suy diễn và thử nghiệm, Lý Bát Dạ tổng kết rằng: có Thể Thư là có thể tu luyện bất kỳ Thể Chất gì, nhưng tuyệt không có Thể Chất nào cường đại hơn mười hai Tiên Thể cả.

Lúc này, Lý Bát Dạ quyết định tu luyện chữ "Dâm" tới tận cùng, tới cực hạn. Hắn muốn luyện ra Trấn Bím Thần Thể của mười hai Tiên Thể này.

Toàn bộ áo nghĩa của Thể Thư hiện rõ trong đầu Lý Bát Dạ, hắn điều khiển những áo nghĩa của chữ "Dâm" như nước sông chảy cuộn cuộn, tràn vào Mệnh Cung của mình.

Chân Mệnh của Lý Bát Dạ vừa phun ra nuốt vào huyết khí vừa nuốt lấy áo nghĩa của chữ "Dâm". Bị Chân Mệnh mài rửa, toàn bộ huyền bí huyền ảo của chữ "Dâm" được sát nhập vào bên trong huyết khí.

Bỗng nhiên Lý Bát Dạ cảm thấy chân động toàn thân, trong chớp mắt, hết thấy đều trở nên chậm chạp.

Thọ Luân quay liên tục, huyết khí âm vang. Nguyệt Qua Dương Luân Công tuyệt đối là kỳ công hiếm thấy muôn đời nay, nó khiến huyết khí tạo thành một vòng xoáy chảy hung mãnh.

Lúc những phù văn của chữ "Dâm" dung nhập vào huyết khí của Lý Bát Dạ thì huyết khí nhiên trở nên trầm trọng, nặng tựa vạn cân, dòng chảy huyết khí cũng vì đó mà chậm lại.

Có một câu nói lưu truyền lại: Trấn Bím Thần Thể nặng vô cùng, một lần cử động có thể chịch chết cả Thần lẫn Ma. Qua câu nói đó người ta có thể tưởng tượng được hung oai của nó.

Lý Bát Dạ mất một ngày luyện thành Trấn Bím Thể. Cảm nhận thứ giữa hai chân nặng như một toà sơn mạch, một cộng lông tơ như một ngọn núi, Lý Bát Dạ mỉm cười. Hắn biết, chỉ cần tu luyện Tiên Thể tới đại thành, lông chim của mình sẽ mọc dài hơn..

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tô sư đệ

Không biết đã qua bao lâu, bất chợt Lý Bát Dạ cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, Trấn Bím Thần Thể cuối cùng cũng luyện thành công. Cảm giác khoan khoái dễ chịu lan tỏa khắp người.

Lúc này, Lý Bát Dạ dậm chân đứng dậy, gạch đá dưới chân hắn vỡ nứt “răng rắc”.

Hắn không vận chuyển huyết khí, cũng không vận dụng công pháp, chỉ thuần túy dậm nhẹ đã làm nát gạch đá dưới chân. Uy lực của Trấn Bím Thần Thể thật khủng bố, mà Lý Bát Dạ mới tu luyện bước đầu của môn Thể thuật này, nếu tiến xa hơn nữa thì Trấn Bím Thần Thể còn cường hãn cỡ nào.

Nếu tu sĩ tu luyện chữ “Dâm” trong sáu chữ của Thể Thư đến tận cùng cực hạn thì sẽ xuất hiện hai loại Tiên Thể, đó là Trấn Bím Thần Thể và Phá Trình Phủ Thể.

Tuy cùng là áo nghĩa cực hạn của chữ “Dâm”, nhưng hai loại Tiên Thể này lại khác nhau hoàn toàn. Trấn Bím Thần Thể làm thân thể nặng như ngàn vạn ngọn núi, nếu như tu luyện Thể Thuật này đến cảnh giới viên mãn thì tu sĩ có thể đạp vụn hết thảy mọi thứ trên thế gian. Thiên Địa là bím, trời đất thành bím, một chym trấn áp.....

Trên đời này, ngoài Thể Thư, còn có rất nhiều Tiên Thuật, Đế Thuật luyện thể mạnh mẽ.

Thánh nữ đại giáo, thần nữ cường quốc, mỗi người đều tu luyện thể chất cực mạnh, bởi vậy, trình tiết của các nàng thường cứng rắn như sắt, hạ thể chỉ có một đường khe hở nhỏ hẹp, kiên cố vô bì, vĩnh viễn không tách mở ra được, ngay cả một ngón tay cực nhỏ cũng vô phương đâm vào, huống chi là cái đó của nam nhân.

Mà Phá Trình Phủ Thể lại khiến thân thể có lực lượng lớn vô cùng, xuyên phá tất cả mọi thứ trên thế gian. Chỉ cần tu loại thể chất này, mấy em thánh nữ, thần nữ gì đó, Lý Bát Dạ ăn được hết.

Nghe nói, một khi luyện tới đại thành Phá Trình Phủ Thể, có thể dùng chim xé trời, chọc vỡ không gian, xiên chết Chân Long cũng là chuyện cực kỳ dễ dàng.

Nhìn trời đã tối muộn, Lý Bát Dạ ngừng tu luyện. Hắn lôi quần lót của Sương Nhan ra, ngoạm vài miếng cho ấm bụng rồi lăn ra ngủ.

.....

Ngày hôm sau, Lý Bát Dạ dậy thật sớm, dùng quần lót lau qua mặt mũi cho tỉnh ngủ.

-Hít hít, xem ra phải lên vào Cửu Thánh Yêu Môn lần nữa.

Lý Bát Dạ thờ dài, hắn hít hết hương thơm trên chiếc quần nhỏ của Sương Nhan rồi, giờ đang có nguy cơ thiếu thuốc. Nếu Lý Sương Nhan không tới, Lý

Bát Dạ quyết định lên vào lần nữa.

Cộc cộc cộc!

Nghe tiếng gõ cửa, tưởng Hứa Bội tới tìm, Lý Bát Dạ bèn đi ra mở cửa, nhưng hần vừa mở cửa ra liền giật mình, vì bất ngờ thấy một người không biết đến từ lúc nào, lặng yên đứng chờ ở bên ngoài.

Người này chính là một ông lão, xem hình dáng tầm độ tuổi 60 – 70, mặc một bộ quần áo dày, mặt gầy có một ít râu dê, đôi mắt dâm dê đảo liên tục.. Tuy lão già này đã lớn tuổi nhưng bộ dạng rất háo sắc, lưng thẳng, tinh thần minh mẫn, họa mi vẫn còn hót được....

- Sư huynh, chào buổi sáng tốt lành!

Ông lão vừa thấy Lý Bát Dạ liền cung kính ôm quyền chào.

- Ấc!

Lý Bát Dạ không biết nói gì hơn, hần vốn luôn ung dung thoải mái nhìn sự đời mà lúc này chợt cảm thấy hơi ngây ngốc một chút. Nếu đám đệ tử kia gọi hần một tiếng “sư huynh” còn chấp nhận được, đằng này một ông già 60 – 70 tuổi lại chấp tay chào kẻ mang hình dáng một thiếu niên tầm 13, 14 tuổi như hần bằng “sư huynh” thì thật là lạ khó tả.

Lý Bát Dạ phục hồi lại tinh thần rồi nói:

-Lão già, ngươi nhất định làm người rồi, ta không phải là sư huynh gì của ông đâu.

Ông lão lại ngó nghiêng nhìn xung quanh, sau đó quay lại nói với Lý Bát Dạ:

- Nơi này là Cô Phong đúng không?

- Đúng!

Lý Bát Dạ thẳng thắn trả lời. Nếu như không phải thấy ông lão này có tinh thần quá thướt mình mẫn, hần đã cho rằng mình bỗng dưng gặp một người mắc bệnh tâm thần rồi.

- Ngươi là thủ tịch đại đệ tử Lý Bát Dạ của Tây Nhan Cổ Phái chúng ta đúng không?

Lý Bát Dạ thẳng thắn đáp lời:

- Đúng vậy, ta chính là Lý Bát Dạ.

Ông lão mỉm cười hiền hậu, rồi trình trọng gật đầu khẳng định:

- Vậy thì đúng rồi, đây là Cô Phong, ngươi lại là thủ tịch đại đệ tử, vậy khẳng định ngươi chính là sư huynh của ta.

- Ngươi là Đồ Bất Ngữ?

Lý Bát Dạ lập tức nhớ ra, hình như lão này tên Đồ Bất Ngữ. Nhưng dù gì đi nữa, một ông lão cung kính gọi hần bằng “sư huynh” cũng là việc khiến toàn thân hần có chút không thoải mái lắm.

-Đồ Bất Ngữ!

Ông lão nghi hoặc lăm lăm.

Ngay lúc này, Nam Hoài Nhân từ phía ngoài lao vội tới, hần vừa thờ hỏn hển vừa nhanh nhẩu cười nói:

- Đại sư huynh, xin lỗi, ta đến chậm!

Khi Nam Hoài Nhân đến nơi, nhìn ông lão kia nghi ngắc đứng sừng sững ở phía cửa ra vào, hần ho khan một tiếng rồi vội vàng lên tiếng giới thiệu:

- Đại sư huynh, đây chính là nhị sư huynh. Nhị sư huynh, vị này chính là...

- Ta biết rồi, là đại sư huynh!

Nam Hoài Nhân còn chưa giới thiệu xong, ông lão đã đánh gãy lời của hần, rất chân thành tiếp lời.

-Ạch....Nhị sư đệ!

Lý Bát Dạ hơi mất tự nhiên, cố nặn ra vài từ cho phải phép.

Ông lão hiền hòa gật đầu cười:

- Sư huynh, tiểu đệ không phải Đồ Bất Ngữ, tiểu đệ tên Tô Ku Đa, đệ tử tọa hạ thứ hai của sư phụ Tô Ung Hoàng. Sư huynh là thủ tịch đại đệ tử của Tây Nhan Cổ Phái, chính là đại sư huynh của tất cả các đệ tử đời thứ ba chúng ta.

“Bịch..” một tiếng, Lý Bát Dạ nghe lão trả lời như vậy, lão đảo huyết ngã, mắt cũng trợn lên. Nam Hoài Nhân thấy hắn đứng không vững, vội chạy tới đỡ.

- Ngươi, ngươi lặp lại lần nữa...

Lý Bát Dạ tí nữa thì bị nước miếng của mình làm sặc chết, lão già dâm tặc này không phải tên Đồ Bất Ngữ bảy bò từng gặp hay sao?

- Tiểu đệ tên Tô Ku Đa, năm nay tròn một ngàn sáu trăm bảy mươi tuổi, trong nhà có một đám cháu gái...

Tô Ku Đa không đổi giọng, chậm rãi nói.

Nghe xong, Lý Bát Dạ trừng mắt nhìn Tô Ku Đa. Hèn gì hắn nhìn mặt lão dâm tặc vậy.

- Sư huynh, ngươi không sao chứ? Muốn tiểu đệ gọi cháu gái tới rót nước, chăm sóc hay không?

Thấy bộ dạng Lý Bát Dạ như đang bị ghen, Tô Ku Đa quan tâm hỏi.

Chực tâm xoay chuyển, Lý Bát Dạ nhanh chóng phục hồi tinh thần:

- Ngươi thực sự là đệ tử của Tô trưởng môn.

Nam Hoài Nhân vội giải thích:

- Sư huynh, ông ta đúng là tọa hạ nhị đệ tử của trưởng môn đó.

Lý Bát Dạ trầm ngâm nhìn lão già hèn mọn kia.

Nam Hoài Nhân nhanh nhồm nói tiếp:

- Chuyện đại sư huynh đá bay hộ pháp tại Tây Thạch Cốc cũng do nhị sư huynh giải quyết.

Nghe Nam Hoài Nhân nói, Lý Bát Dạ biết, do biểu hiện tại Tây Thạch Cốc, nên lão Tô Ku Đa mới tìm tới mình, nhưng hắn cũng không để trong lòng.

- Tây Nhan Cổ Phái chúng ta còn có mấy vị sư đệ lớn tuổi như vậy?

Lý Bát Dạ quay sang hỏi Nam Hoài Nhân. Nghĩ tới cảnh bị một đám lão già vây quanh cung kính gọi một tiếng “sư huynh” hai tiếng “sư huynh”, toàn thân hắn nổi tảng tảng da gà.

- Chỉ có một người như vậy thôi.

Nam Hoài Nhân gượng cười đáp.

Nghe Nam Hoài Nhân nói vậy, Lý Bát Dạ mới thở dài một hơi, đi về hướng Tô Ku Đa, hỏi:

- Tô sư đệ trở lại lúc nào thế, sư phụ cũng đi cùng à?

- Bẩm sư huynh, tiểu đệ hôm nay trở về một mình, cũng vừa đến...

Tô Ku Đa chân thành cười trả lời.

Lý Bát Dạ vội ngắt lời Tô Ku Đa, nói:

- Ngươi đừng cứ mở miệng là tiểu đệ nữa, ngươi xưng hô như vậy làm ta nổi cả da gà.

Tô Ku Đa vẫn giữ nguyên bộ dáng hòa ái, như một người ông tốt bụng, lão nghiêm túc đáp lời:

- Sư huynh đã phân phó như vậy, tiểu đệ... không, ta cung kính tuân mệnh.

Có thể nhận ra Tô Ku Đa là một người rất khôn khéo, thân thiện, một người ông tốt bụng, dễ lừa gạt thiếu nữ ngây thơ trong sáng. Mà lúc này, một kẻ sống qua nghìn năm như Tô Ku Đa lại không hề ngượng miệng gọi Lý Bát Dạ bằng sư huynh ngay lần gặp đầu tiên. Loại người như vậy nếu không phải là kẻ vô cùng âm hiểm thì chính là kẻ rất biết thời thế, biết tiến thoái. Đương nhiên, cho dù là loại người thế nào đi nữa cũng không thoát khỏi ánh mắt sáng như đuốc của Lý Bát Dạ. Hắn biết, Tô Ku Đa chính là một lão dâm côn.

Trăm ngàn vạn năm qua Lý Bát Dạ đã gặp qua vô số người, ngay cả Dâm Đế cũng còn bồi dưỡng ra được, kẻ mới hơn ngàn tuổi như Tô Ku Đa, chỉ

mới lừa gạt được bọn thiếu nữ gà mờ, thì tính là gì. Có thể nói thuật nhìn người của Lý Bát Dạ không ai bằng.

Lý Bát Dạ và Tô Ku Đa cũng chỉ hàn huyên dăm ba câu rồi chào tạm biệt.

Biết Tô muội không trở về, Lý Bát Dạ chẳng quan tâm Tô Ku Đa trở lại Tây Nhan Cổ Phái làm gì, hắn cũng lười hỏi, bởi vì những chuyện này đối với hắn không trọng yếu. Lý Bát Dạ chỉ có một mục tiêu duy nhất cần quan tâm chính là làm bản thân mình thật cường đại, thịt hết mỹ nữ cửu giới, ai ngăn cản chí tâm của hắn sẽ bị giết không tha!

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Giết người không chớp mắt

Sự xuất hiện của Tô Ku Đa làm Lý Bát Dạ vừa kinh ngạc vừa buồn cười.

Sau khi hai người họ rời đi, thì Hứa Bội tập tễnh bước tới phòng Lý Bát Dạ.

-Thiếu gia!

Hứa Bội dịu dàng khề hô, nàng mất hơn một ngày mới bình phục sau đêm phá thân. Sau đó, nàng liền lên Cô Phong tìm thiếu gia của nàng.

Lúc này, Hứa Bội đang mặc váy áo màu xanh nhạt. Khuôn mặt tuyệt mỹ, hai mắt to tròn, cái mũi tinh xảo, đôi môi đỏ mọng quyến rũ, còn có những đường cong mê người lộ ra qua lớp quần áo bó sát, khiến toàn thân nàng toát ra vẻ mỹ lệ và dụ hoặc động lòng người.

Lý Bát Dạ đánh giá thân thể yếu điệu thanh thuần của Hứa Bội, cười nói:

-Lại đây.

Hứa Bội cảm nhận được ánh mắt xâm lược của Lý Bát Dạ tìm đập đến rất nhanh. Nàng nhẹ “vâng” một tiếng, rồi đi tới ngồi vào trong lòng hắn.

Lý Bát Dạ đem nàng ôm vào trong ngực, môi dày hướng về phía đôi môi của Hứa Bội nặng nề hôn xuống, hai tay khắc ở trên kiều đồn kia càng không ngừng sờ soạng vuốt ve. Một tay từ kiều đồn càng không ngừng sờ soạng đi lên, cuối cùng thẳng đến thánh nữ phong cao vút kia. Co dãn mười phần, cảm giác mềm mại sáng khoái trong nháy mắt lan khắp cả người Lý Bát Dạ.

Hứa Bội cảm nhận được khí tức dồn dập kia của Lý Bát Dạ, cảm thụ được khí khái nam nhân độc hữu kia, nước miếng ngọt ngào ôn nhuận dây dưa khiến cho nàng cảm thấy một trận mê say, trên kiều đồn truyền đến trận trận điện lưu càng khiến cho nàng sinh ra một cô cảm giác khác thường trước nay chưa từng có, tựa hồ cảm giác này còn vô cùng mỹ diệu.

Cảm thụ được người ngọc trong lòng thổ tức như lan, kiều ý động người. Lý Bát Dạ thô bạo đem quần áo trên người nàng xé nát, lộ ra da thịt tinh oánh như ngọc ở bên trong, trần trụi mùi thơm xông vào mũi.

Bị hắn vuốt ve, Hứa Bội không nhịn được phát ra một tiếng "Ừm". Đây quả thực là thôi hồn chi âm chết người nhất.

-Thiếu gia, nhẹ một chút, người ta vẫn còn đau.

Mất thấy Lý Bát Dạ muốn mình, Hứa Bội thanh thanh lặc lặc nói, sắc mặt toát ra vẻ kiều mỵ vô cùng.

Lý Bát Dạ gạt đầu, đặt Hứa Bội nằm trên giường, chính mình lại là trong nháy mắt đem y phục trên người mình cởi sạch, cả người như một đầu sói đói nhào tới.

Rất nhanh, ở trong phòng bên trên Cô Phong, vang lên trận trận thanh âm xấu hổ....

Buổi trưa, diễm dương đã cao cao bay lên. Hai người mới dừng lại..

Hứa Bội thở hổn hển, nàng hạnh phúc và thỏa mãn tựa vào lồng ngực của thiếu gia, mặc dù nàng còn muốn nữa nhưng thân thể không chịu đựng nổi rồi.

Hiện tại, cả người Hứa Bội mỗi một chỗ đều bị thiếu gia trừng phạt. Khí tức cuồng dã kia, động tác bá đạo thô ráp kia khiến cho nàng cả đời này cũng khó có thể quên được. Nàng đã yêu thiếu gia đến hết thuốc chữa rồi.

Cảm nhận bàn tay nhỏ bé của Hứa Bội vuốt ve trên người, Lý Bát Dạ xoa đầu nàng, nói:

-Ngoan, mau ngủ đi.

Hứa Bội ngọt ngào nhắm mắt, trải qua hơn ba giờ bị thiếu gia giày vò, nàng có chút chịu không nổi, thân thể mệt mỏi vô cùng, ngay lúc này nàng ngủ rất say, phát ra những tiếng hít thở nhẹ đều đều....

...

Lý Bát Dạ mặc lại quần áo rồi đi ra bên ngoài. Nhưng còn chưa đi được bao xa, Lý Bát Dạ đã được một tên đệ tử mời tới Tổ Điện gặp mặt các trưởng lão.

Tổ điện được xây dựng trên ngọn núi cao nhất và chứa thiên địa tinh khí dồi dào nhất trong Tây Nhan Cổ Phái. Ngọn núi này rất lớn, nơi này nhà cửa san sát, đình viện giao thoa. Đây là nơi trưởng lão, hộ pháp, đường chủ sinh sống tu luyện, đệ tử bình thường căn bản không được sống tại nơi đây.

Nửa giờ sau, Lý Bát Dạ bước vào Tổ Điện.

Sáu vị trưởng lão cùng đám hộ pháp đang tụ họp ở đây, bỗng dưng thấy Lý Bát Dạ bước vào. Ai nấy đều tròn mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

Không khí trong Tổ điện bất chợt trở nên ngưng trọng quỷ dị vô cùng.

Lúc trước, bọn họ đều tin rằng Lý Bát Dạ đi tìm chết, nhưng hiện tại hắn vẫn còn sống sò sò đứng đó. Không những thế, nhìn bộ dáng xuân phong đắc ý kia, nếu ai không biết còn tưởng hắn vừa đi du lịch về.

Lý Bát Dạ không để tâm tới không khí quỷ dị trong Tổ điện. Trải qua mấy việc tại Cửu Thánh Yêu Môn, Lý Bát Dạ biết, mấy lão già mặt nét này đây hẳn đi làm tốt thí.

Lúc này, Lý Bát Dạ cười híp mắt nhìn đám trưởng lão, hộ pháp. Nhiệt độ không khí nhanh chóng hạ thấp.

Đám người cũng trầm mặc.

Bọn họ cứ thế nhìn nhau thật lâu, dò xét thái độ của đối phương, không ai chịu lên tiếng trước.

Cuối cùng, Tào Hùng trưởng lão cũng không nhịn được, mở miệng:

- Lý Bát Dạ, bản tọa thực không hiểu được. Vì sao người còn sống trở về!

- Bản tọa nghi ngờ ngươi là người của Cửu Thánh Yêu Môn.

Nhìn Tào Hùng trưởng lão mở miệng vu oan giả họa. Lý Bát Dạ cũng không tức giận, hắn lạnh nhạt nói:

- Ý của trưởng lão là sao? Ta chính là gian tế Cửu Thánh Yêu Môn phái đến ư?

- Đây cũng không phải suy nghĩ của riêng ta.

Tào Hùng trưởng lão khéo léo trả lời.

- Đúng vậy.

- Ngươi chỉ là phạm nhân, sao có thể từ đó trở về được.

- Cửu Thánh Yêu môn đã cho ngươi chỗ tốt gì?

-.....

Đám trưởng lão nhao nhao nói. Bọn họ không ưa gì Lý Bát Dạ, một tên phạm nhân mà thôi. Họ tìm một cái cớ rồi làm thịt Lý Bát Dạ luôn. Sau này, Tam Quỷ gia mà hỏi tới, họ cũng không sợ.

Đối với đám trưởng lão chất vấn, Lý Bát Dạ chẳng muốn nghe, hắn chậm rãi nói ra:

- Các ngươi tính là cái gì. Ta chưa tính sổ với các ngươi, các ngươi liền muốn cười lên đầu ta.

Thấy Lý Bát Dạ mở miệng kiêu ngạo. Đám trưởng lão vốn là có tâm lý chuẩn bị cũng ngây ngốc một chút, bọn họ vốn tưởng rằng Lý Bát Dạ sẽ phản bác, bọn họ muốn án cho Lý Bát Dạ một cái tội danh phản bội môn phái, rồi xử luôn. Nhưng bọn họ không ngờ Lý Bát Dạ kiêu ngạo như vậy.

- Làm càn....

Lúc này, Chu hộ pháp giận tím mặt, quát lên:

- Thân là đệ tử Tây Nhan Cổ Phái, lại đại nghịch bất đạo, phạm thượng, khi sư diệt tổ, phản nghịch tông môn..

- Ngươi quá nhiều lời...

Không đợi Chu hộ pháp mắng xong, Lý Bát Dạ hung hăng đập tới.

- Thứ không biết chết sống!

Chu hộ pháp thấy Lý Bát Dạ dám hướng mình động thủ, lập tức giận dữ, quát chói tai một tiếng, đại thủ hướng Lý Bát Dạ chụp tới, đối với hắn mà nói, Lý Bát Dạ dẫn đầu động thủ càng tốt.

Đồng thời, đám trưởng lão bên cạnh căn bản cũng không có đem Lý Bát Dạ để ở trong mắt, một bao cò dân thường mà thôi, làm thịt dễ như trở bàn tay.

Àm... âm... âm...

Trong nháy mắt, Chu hộ pháp bị Lý Bát Dạ đâm trên mặt đất, máu me chảy lênh láng.

- A... trưởng lão, cứu ta...

Chu hộ pháp kêu thảm một tiếng, cầu cứu.

Mọi chuyện phát sinh quá nhanh, mọi người không biết Lý Bát Dạ ra tay như thế nào, thậm chí mọi người còn không biết đã xảy ra chuyện gì nữa. Chớp mắt vừa rồi tất cả mọi thứ đều ngừng lại, đến khi mọi người nhìn rõ thì Lý Bát Dạ đã đâm Chu hộ pháp dưới chân.

- Một đám kiến hôi mà cũng dám nhảy nhót ở trước mặt ta.

Lý Bát Dạ cười nhạt, hơi hợt nói rằng:

- Ta ở đây là vì cảm thấy chơi vui nên mới chơi chung với các ngươi một chút, thật sự tưởng rằng ta là kẻ yếu à.

- Bụp...

Lý Bát Dạ vừa dứt lời thì Chu hộ pháp bị đập chết, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Một đám kiến mà thôi

- Làm càn...

Nhìn thấy Chu hộ pháp bị Lý Bát Dạ đánh thành sương máu, Tào Hùng trưởng lão gào lớn.

Biến hóa quá nhanh, tình thế nghịch chuyển khiến mọi người bất ngờ. Chỉ mới chớp mắt đó mà Lý Bát Dạ đã làm thịt một hộ pháp, đừng nói đệ tử ở ngoài cửa, mà ngay cả Đại trưởng lão cũng không kịp phản ứng.

"Keng keng keng"

Trong nháy mắt, tiếng binh khí rút khỏi vỏ vang lên. Tào Hùng trưởng lão, hộ pháp cùng các đệ tử bên ngoài lập tức bao vây Lý Bát Dạ. Bọn họ rút trường kiếm khỏi vỏ, cầm thần binh trong tay, tất cả mọi người căm tức nhìn Lý Bát Dạ.

- Sao hả?

Lý Bá Dạ đảo mắt nhìn quanh, cười nhạt:

- Quân ầu à? Được, ta chơi chung với các ngươi. Xem xem các ngươi có mấy phần bản lĩnh.

- Tiểu tử, ngươi quá ngông cuồng rồi.

Lúc này, Tào Hùng đánh mặt, lạnh lùng nói ra:

-Phản bội sư môn, khi sư diệt tổ, người người chém chết! Lên, giết phản đồ này!

- Phản đồ, thúc thủ chịu trói!

Có một vị hộ pháp phản nộ, gào lớn lên.

"Ầm", trong nháy mắt, đám hộ pháp, đường chủ té ra Bảo khí, trảm tới Lý Bát Dạ.

- Một đám kiến hôi mà thôi...

Lý Bát Dạ cười híp mắt, hai mắt phát lạnh, trong một chớp mắt phóng người lên, ngay lúc này, thân hình Lý Bát Dạ như họa mi tung cánh bay lên trời, trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc bím bơi. Hắn vọt người lên không, trên không trung hót vài tiếng bất khả tư nghị rồi tránh thoát Bảo khí của đám hộ pháp đang chém tới.

“Oanh” một tiếng vang thật lớn, ngay khi Lý Bát Dạ tránh thoát Bảo khí, cả người hắn hung hăng quất xuống, lực lượng này hoàn toàn không nằm trong phạm trù nhanh nhẹn, ở giữa Tổ Điện, Lý Bát Dạ giống như là một Đoàn Côn vô cùng to lớn, đập một cái liền đem toàn bộ biển cả đập lên vạn trượng!

Ầm!

Thần uy của Đoàn Côn giáng xuống, nhóm người Tây Nhan Cổ phái căn bản không ngăn cản được, ở dưới khí thế cường đại trùng kích, toàn bộ đệ tử bị chấn bay đi, máu tươi văng tung toé...

- Họa Mi Tiểu Ý, áo nghĩa cuối cùng của lục thức – Họa Mi Tung Cánh... .

Lý Bát Dạ vừa ra tay, ánh mắt đám trưởng lão cũng không khỏi co rút lại, Họa Mi Tiểu Ý lục thức mặc dù là Đế thuật mật kỹ, nhưng mà, muốn tìm hiểu áo nghĩa cuối cùng, quân chi đệ tử thiên phú cao cũng cần mấy chục năm tích lũy hiểu ra!

Lý Bát Dạ nhảy lên ở giữa, Họa Mi cùng Đoàn Côn ở giữa trạng thái chuyển đổi liên tục, chuyện này thật sự là quá dọa người rồi.

Lý Bát Dạ một kích liền đánh bay đám hộ pháp, hạ xuống trên mặt đất, nở nụ cười, nhìn lấy Tào Hùng trưởng lão, nói ra:

- Một mình ngươi lên, hay là cùng đám lão quỷ kia lên?

- Chớ có càn rỡ, coi như ngươi lĩnh ngộ áo nghĩa cuối cùng, cũng là điều trùng tiểu kỹ. Không thể hót lâu được.

Tào Hùng ánh mắt âm trầm, lạnh lẽo quát lên:

- Hôm nay để nguoi mở mang kiến thức một chút, cái gì mới là đế thuật chân chính!

"Đừng..."

Thiên địa rung chuyển, tổ điện, lầu các sụp đổ, bùn đá bay tung tóe. Ngay lúc này, sáu vị trưởng lão cùng đám đường chủ hộ pháp đồng loạt ra tay, sử dụng đòn tấn công mạnh mẽ nhất của mình.

Trong nháy mắt, chỉ thấy những món binh khí vô cùng mạnh mẽ phóng lên trên trời, đập tàn nhẫn về phía Lý Bát Dạ. Lúc này, trời long đất lở, sát khí bốc lên ngùn ngụt. Thần quang mênh mông như biển, gào thét rầm trời, lấy thế không thể ngăn cản trấn tới Lý Bát Dạ.

Trận thế như vậy, chớ nói Lý Bát Dạ chỉ là nhục thể phạm nhân, xem như Kim Cương thân thể cũng ngăn không được.

Ông Ông...

Trong chớp mắt này, Lý Bát Dạ nhắc chân liền đạp đi ra ngoài, chiêu thức đơn giản nhất, biến hóa bình thường nhất, nhưng mà, lại là chiêu thức bá đạo nhất! Một cước ra, La Sâm Vạn Tượng, Thiên Địa trấn áp, Thần Ma kêu rên! Một cước nặng, ức vạn quân!

Phanh... phanh... phanh... dưới một cước này của Lý Bát Dạ, Bảo khí giống như giấy vụn, bị đạp nát bấy.

"Ầm, ầm, ầm..." Tiếng nổ vang lên, chỉ thấy binh khí của đám hộ pháp cùng trưởng lão lần lượt tan nát.

Một cước đạp xuống, không ít hộ pháp, đường chủ chịu đựng không nổi, chớp mắt bị dẫm thành sương máu, ngay cả kêu thảm cũng không kịp kêu.

Sáu vị trưởng lão suýt chết, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, bọn hán trong nháy mắt lệch vị trí, tránh thoát một cước kinh khủng này của Lý Bát Dạ.

Nhưng mà, Trấn Bím Thần Thể của Lý Bát Dạ lại là thu phát tự do, mặc dù sáu vị trưởng lão có thể trốn được một cước, nhưng mà, lại tránh không khỏi Họa Mi Lục Biến của Lý Bát Dạ, ở trong nháy mắt thu chân, Lý Bát Dạ nhảy lên trời, xuất hiện ở trên đầu sáu vị trưởng lão..

- Họa Mi Lục Biến - Thiên biến...

Tốc độ nhanh như vậy, để ba vị đường chủ kinh hãi, thoáng cái bọn hán biết đây là công pháp gì, nhưng mà đã muộn.

Một cước của Lý Bát Dạ như nhọn núi ép xuống, ở dưới Họa Mi Lục Biến tăng tốc độ, một cước này nhanh khủng bố, dưới Trấn Bím Thần Thể, sáu vị trưởng lão như sáu cái bím, bị trấn áp triệt để, ngã hết trên mặt đất, nằm liệt trên mặt đất.

- A...

Sáu vị trưởng lão hét thảm một tiếng, thanh âm xương vỡ răng rắc răng rắc vô cùng chói tai, sấm hết cả gai ốc, không hề nghi ngờ, dưới một cước này, xương cốt cả đám bị đập gãy....

Lý Bát Dạ nhắc chân đạp xuống...

-Đại nhân, xin hãy hạ thủ lưu tình.

Ngay lúc này, có tiếng hét dài vang lên, Tam Quý Gia vội xông tới Tổ Điện.

Tam Quý Gia quỳ úp trên đất, lo lắng tái mặt, nói rằng:

- Xin đại nhân niệm tình cũ, niệm tình liệt tổ liệt tông mà tha thứ cho bọn họ.

Nghĩ tới Minh Nhân tiên đế, Lý Bát Dạ thờ dài, nhìn lướt qua đám người Tam Quý Gia, không thêm điểm xia bọn họ, xoay người bỗng bành rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Công chúa giá lâm

Tam Quý Gia đang định nói chuyện, thế nhưng, hắn còn chưa kịp nói ra tiếng thì Lý Bát Dạ đã đi mất.

Tam Quý Gia biết một số chuyện, trong mắt Lý Bát Dạ, Tây Nhan Cổ Phái quá nhỏ bé, căn bản không thể chống lại.

Tam Quý Gia vắt vả lấy lại tinh thần, thờ dài một tiếng, mặt này nặng nề, nói:

-Ngày mai, truyền nhân Cửu Thánh Yêu Môn tới đây!

- Cái gì, Lý công chúa sắp đến đây ư?

Đại trưởng lão giật mình hỏi.

Tam Quý Gia gật đầu, nói tiếp:

-Cửu Thánh Yêu Môn đồng ý hôn sự này.

Nghe Tam Quý Gia khẳng định thông tin hoàn toàn chính xác, các trưởng lão nội tâm kích động. Cuối cùng bọn họ cũng hiểu tại sao Lý Bát Dạ mạnh như vậy, thì ra Cửu Thánh Yêu Môn chấp nhận hôn sự này.

Tam Quý Gia nhìn đám trưởng lão, lắc đầu rồi rời đi.

Sáu vị trưởng lão tâm tư khác nhau, có khiếp sợ, có ghi hận,... bọn họ trao đổi với nhau một lúc, quyết định đem chuyện hôm nay giấu đi. Cửu Thánh Yêu Môn là quái vật to lớn, bọn họ không trêu chọc nổi.

Sau khi Lý Bát Dạ rời khỏi Tổ điện thì đi thẳng về phòng, nhìn Hứa Bội đang nằm ngủ, hắn tiếp tục tu luyện.

.....

Ngày hôm sau, Hứa Bội dậy sớm giặt quần áo, quét dọn xung quanh trên Cô Phong.

Lúc này, Nam Hoài Nhân vội tới tìm Lý Bát Dạ.

-Đại sư huynh?

Nam Hoài Nhân vừa lau mồ hôi vừa nói:

-Ngày mai, công chúa Lý Sương Nhan của Cửu Thánh Yêu Môn sẽ đến Tây Nhan Cổ Phái.

Tuy có chút ngạc nhiên, nhưng Lý Bát Dạ mỉm cười. Hắn biết chịch tâm của mình mạnh cỡ nào, Lý Sương Nhan chịu được lâu như vậy quá giỏi rồi.

- Các trưởng lão biết việc này chưa?

Lý Bát Dạ hỏi Nam Hoài Nhân.

-Là đại trưởng lão phái đệ tới báo cho sư huynh.

Nam Hoài Nhân trả lời.

- Được rồi, người về phục mệnh đi.

Lý Bát Dạ gật đầu, nói qua loa vài câu rồi bắt đầu tu luyện. Hắn muốn chăm chỉ tu luyện thêm Trấn Bím Thần Thuật, để mai còn bắt con bướm bướm của Lý Sương Nhan.

....

Trong vòng một đêm, tin tức về nữ thần - Lý Sương Nhan lan truyền khắp toàn bộ Tây Nhan Cổ Phái, ai ai cũng hưng phấn hò hét, họa mi hát rầm rì, toàn bộ môn phái sôi trào, chỉ thiếu điều đốt pháo ăn mừng.

Đặc biệt là đám nam đệ tử trẻ tuổi, bọn họ càng phấn chấn hơn bất cứ lúc nào. Tuy nhiều người còn chưa từng nhìn thấy hình dáng của Lý Sương Nhan nhưng cũng nghe qua đại danh của nàng rồi; công chúa của Cổ Ngưu Cuồng Quốc, truyền nhân của Cửu Thánh Yêu Môn, mỹ nữ kinh diễm có thiên phú tuyệt thế vân vân.

Nàng chính là Thần Nữ trong mộng, là đối tượng mà biết bao nhiêu nam đệ tử Tây Nhan Cổ Phái ngày đêm thương nhớ, mơ mộng.

Có một vị sư huynh không kìm chế nổi, thì thảo thốt lên:

- Lý tiên tử chính là tuyệt thế mỹ nữ của Đại Trung Vực chúng ta. Năm năm trước ta từng đi sứ ở Cổ Ngưu Cuồng Quốc, tuy chỉ nhìn thoáng qua nhưng ta đảm bảo nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất mà ta từng thấy.

- Lý công chúa giá lâm! Ôi hạnh phúc quá, nói không chừng ta có cơ hội lọt vào mắt xanh của nàng ấy chứ!

Một vị sư đệ đầy mơ mộng hão huyền lên tiếng:

- Luận tài mạo, ta cũng có chút danh tiếng trong Tây Nhan Cổ Phái. Nếu ta đoạt được tình yêu của Lý công chúa, liền giống như rồng bay lên thẳng chín tầng mây, tương lai chấp chưởng Tây Nhan Cổ Phái chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Trong một thoáng thời gian ngắn, những nam đệ tử trẻ tuổi này sôi nổi hẳn lên, có kẻ còn cạo râu, cắt tóc, cố gắng ăn mặc thật tỉ mỉ. Nhất là mấy đệ tử tự coi là đẹp trai nhất của Tây Nhan Cổ Phái, nào là cái gì Chiến Y, Bảo Khí, Thần binh đều được khoác hết lên người, ăn diện chau chuốt một phen, chỉ mong Lý công chúa sẽ nhìn bọn hắn nhiều hơn một lần.

.....

Ngày hôm sau, tất cả các đệ tử Tây Nhan Cổ Phái tụ tập ở phía bên ngoài Đạo Đài, sáu vị trưởng lão cũng tự mình đến, ngoài ra còn có các hộ pháp, đường chủ khác, chỉ cần bọn họ vẫn còn ở trong tông môn đều phải đến tham dự lần thịnh yến này.

Ai nấy mặc vào người trang phục trang trọng nhất, thậm chí các lão già cũng cố gắng ăn mặc thật đẹp.

Vốn chỉ có giới cao tầng mới được phép đứng ở phía trên Đạo Đài mà thôi, nhưng hôm nay lại có chút ngoại lệ, còn có hai người khác cũng có tư cách đứng ở nơi này nghênh đón Lý Sương Nhan.

Một trong hai người này chính là Lý Bát Dạ, người thứ hai là Hà Anh Kiếm – kẻ được xưng là đệ nhất thiên tài của Tây Nhan Cổ Phái.

Hà Anh Kiếm mới hơn hai mươi tuổi, có khuôn mặt anh tuấn, thân hình khôi ngô và nụ cười tự tin luôn nở trên môi làm hắn cũng có chút phong thái của một đệ nhất thiên tài. Hà Kiếm Anh bái nhập vào môn hạ của Tào Hùng đã gần 20 năm rồi, bây giờ hắn đã bước vào cảnh giới Hoa Cái. Trẻ tuổi tầm này đã đạt cảnh giới cao như vậy trong Tây Nhan Cổ Phái đang xuống dốc, xem ra hắn cũng không phải chỉ có danh hão.

Hồi đó, Nhị trưởng lão Tào Hùng từng thêm muốn chức vị chương môn, nào ngờ tự dung lại lời ra một cái nha đầu tên Tô Ung Hoàng, khiến hắn mất cơ hội đứng đầu Tây Nhan Cổ Phái. Sự việc này vẫn luôn canh cánh trong lòng Tào Hùng.

Trải qua chuyện hôm trước, Tào Hùng vẫn còn ghi hận, hắn đặc biệt phân phó đệ tử Hà Kiếm Anh nhất định phải ra sức cướp Lý Sương Nhan, rồi trở

thành chương môn của Tây Nhan Cổ Phái, vậy thì không có ai trong tông môn, kể cả Tô Ung Hoàng hay Đại trưởng lão cũng chẳng ngăn cản nổi bước chân tiến tới đỉnh cao quyền lực của Tào Hùng hần.

Cũng do vậy, hần bắt Hà Kiếm Anh ăn mặc thật xa hoa lộng lẫy, toàn thân Chiến Giáp lấp lánh, chân đi một đôi ủng Lưu Vân có áng mây cuốn lấy, hông đeo Bát Bảo ngọc bội ầm ầm vang lên âm thanh Đại Đạo, bên người dắt thêm vài Bảo Khí tỏa ra uy thế cường hãn. Trước khi đi hần còn đặc biệt căn dặn Hà Kiếm Anh chú ý Lý Bát Dạ.

Trên Đạo Đài, Hà Kiếm Anh ưỡn ngực, hóp bụng, lưng tăng tấp. Hần hận không thể đem tất cả những Bảo Khí cường đại nhất của mình ra, như kiểu sợ không ai biết, hần là thiên tài đệ nhất của Tây Nhan Cổ Phái đồng thời cũng là người sở hữu nhiều bảo vật quý giá vậy.

Cũng không chỉ riêng Hà Kiếm Anh, mà hầu hết các nam đệ tử ở đây đều cố gắng ăn diện thật bảnh bao, cái gì tốt đẹp của mình đều được đeo lên, cái gì khoe được thì khoe ra.

Lúc này, Hà Kiếm Anh đang đứng ở phía trước bỗng quay nhìn đám đệ tử, lạnh lùng lên tiếng:

- Lý công chúa là lá ngọc cành vàng, khách quý của Tây Nhan Cổ Phái chúng ta. Các ngươi phải nghênh đón nàng bằng nghi lễ trang trọng nhất, đừng có làm mất mặt môn phái chúng ta.

Nói đến đây hần đầy khinh thường liếc nhìn Lý Bát Dạ. Tiểu tử này vừa xấu vừa nghèo, trên người chỉ mặc một thân áo vải, không đeo hoa dẹt gấm gì, bộ dạng nghèo kiết xác như vậy đừng mơ được nữ thần để ý.

Lúc nghe Tào Hùng nói, Hà Kiếm Anh còn tưởng đối thủ của mình ghê gớm cỡ nào, ai ngờ chỉ là thằng nhóc xấu xí chưa mọc lông. Cùng hần tranh nữ nhân, đúng là nằm mộng.

- Công chúa điện hạ đích thân tới là vinh hạnh của chúng ta.

Có đệ tử không kiềm chế nổi hưng phấn khẽ nói.

Hà Kiếm Anh không thèm để ý tới những đệ tử như vậy, đạo hạnh và thiên phú bẩm sinh của bọn họ làm sao có cơ lọt vào mắt xanh của Lý công chúa chứ. Quả thực là một lũ cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga! Hừ, còn tên ngu ngốc Lý Bát Dạ kia còn đàn độn không bằng một con cóc ghè.

Càng nghĩ Hà Kiếm Anh càng khinh bỉ nhìn Lý Bát Dạ. Tiểu tử ngu ngốc này chưa xứng làm đối thủ của hần. Mặc dù theo ước định giữa hai môn phái, chỉ có đại đệ tử thủ tịch như Lý Bát Dạ mới có quyền cưới Lý Sương Nhan làm vợ, nhưng Hà Kiếm Anh không thèm quan tâm đến vấn đề này. Mấy tên đại đệ tử thủ tịch toàn túi com, một tay hần liền trấn áp cả trăm tên. Hà Anh Kiếm dám khẳng định, Lý Sương Nhan sẽ không thèm nhìn tên phạm nhân kia một lần.

Hà Anh Kiếm hần, đẹp trai khoai to, đệ nhất thiên tài, bảo vật vô số, hần không tin có nữ nhân có thể cự tuyệt mình, chỉ cần tiếp cận được Lý Sương Nhan, Hà Anh Kiếm có ngàn cách chiếm được tình cảm của nàng. Hần cực kỳ tự tin vào bản thân mình, đệ nhất thiên tài, đệ nhất đẹp trai của Tây Nhan Cổ Phái chứ đâu phải là hư danh!

Trong lúc chờ đợi, một số nam đệ tử trẻ tuổi không ngừng khe khẽ bàn luận với nhau. Có một vị sư đệ hỏi:

- Không phải Cửu Thánh Yêu môn không chấp nhận hôn sự này hay sao?

- Nghe nói thủ tịch đại đệ tử của chúng ta không vượt qua khảo nghiệm của Cửu Thánh Yêu Môn nên xấu hổ bỏ đi.

Một vị sư huynh lớn tuổi biết được chút ít, trầm ngâm trả lời.

- Chỉ có tên phạm nhân kia không biết xấu hổ kia trở về đây thôi.

Vừa nghe xong câu trả lời này, có đệ tử nhìn thoáng qua Lý Bát Dạ một cái, giọng đầy xem thường thốt lên.

Có sư đệ khác nhạo báng:

- Hừ, đúng là không biết xấu hổ, người ta đuổi về còn dám vác mặt tới đây.

Có đệ tử từng bị Lý Bát Dạ dạy dỗ tuy muốn phản bác nhưng không nói gì, mặc dù bọn họ biết Lý Bát Dạ lợi hại nhưng sự thật rõ ràng ra đó: Lý Bát Dạ chỉ là phạm Thề, phạm Luân, phạm Mệnh thôi. ...

- Mặc kệ công chúa điện hạ vì lý do gì đến, đây chính là cơ hội tốt cho chúng ta tiếp cận nàng.

Một đệ tử hưng phấn nói.

Đúng lúc này, “Uỳnh!” một tiếng vang ra từ Đạo Môn, nó tỏa ra ánh sáng chói mắt, cuối cùng Đạo Môn kết nối giữa hai môn phái đã được khai mở. Một đoàn người bước ra từ bên trong Đạo Môn, người đi đầu tiên chính là truyền nhân Lý Sương Nhan của Cửu Thánh Yêu Môn.

Đi theo tháp tùng nàng còn có một khuôn mặt quen thuộc với Lý Bát Dạ, đó là thủ tịch đại hộ pháp Úc Hà và mấy đệ tử tinh nhuệ của Cửu Thánh Yêu Môn.

Lý Sương Nhan mặc một bộ áo trắng, dung nhan tuyệt thế khinh thành vẫn lạnh lùng như băng sương, cao ngạo tựa một nữ thần ngồi trên ngai báu khiến mặt trăng mặt trời cũng phải ngưng ngừng ngắm nhìn.

Ngay lúc này, đám nam đệ tử của Tây Nhan Cổ Phái, nhất là những người lần đầu gặp mặt Lý Sương Nhan đều ngây người ngắm dung nhan và hình dáng đẹp tuyệt vời của nàng, còn những nữ đệ tử thì càng cảm thấy mình thật kém cỏi nếu so sánh với Lý công chúa.

Kẻ tự nhận là đệ nhất thiên tài Hà Kiếm Anh cũng không kiềm chế được bản thân, trở mắt ngắm nhìn Lý Sương Nhan, tim đập thình thịch tưởng không ngừng được, hẳn không thể tưởng được trên đời này lại có nữ nhân đẹp tới vậy.

Sáu vị trưởng lão lại cảm thấy rất ngạc nhiên vì họ tưởng chỉ có một mình Lý Sương Nhan đến đây, không ngờ thủ tịch đại hộ pháp Úc Hà cũng tới.

Phải biết rằng, Úc Hà là người có đạo hạnh mạnh nhất trong đám tu sĩ tầm cỡ Vương Hầu của Cửu Thánh Yêu Môn. Ngay cả trưởng lão của Tây Nhan Cổ Phái cũng không có tư cách thích thì gặp gỡ Úc Hà, nhưng lần này vị thủ tịch đại hộ pháp lại tự mình tháp tùng theo đến, thực cho Tây Nhan Cổ Phái cảm thấy hân diện a.

Sáu vị trưởng lão nhanh chóng khôi phục tinh thần, lập tức dẫn đoàn hộ pháp tiến tới nghênh đón.

- Lý công chúa cùng Úc hộ pháp đích thân tới làm cho bốn phái cảm thấy thật vinh dự. Tiểu phái nếu đón tiếp có gì sơ sót, mong công chúa điện hạ và Úc hộ pháp thứ lỗi.

Đại trưởng lão dẫn đầu đi tới, khép nép lên tiếng.

Nhìn màn diễn trước mắt, Lý Bát Dạ thờ dài một tiếng. Tây Nhan Cổ Phái thực xuống dốc quá nhanh rồi. Đường đường sáu vị trưởng lão của một Đế thống tiên môn lại khúm núm nịnh bợ người khác.

Nhớ thừa xưa, khi hắn còn cùng nha đầu Minh Nhân sáng lập môn phái. Tây Nhan Cổ Phái từng quét ngang Cửu Giới, bọn họ chưa bao giờ biết cúi đầu trước kẻ khác.

- Cổ trưởng lão và chư vị quá khách khí rồi!

Lý Sương Nhan khẽ gật đầu một cái, còn thủ tịch đại hộ pháp Úc Hà liền tiến lên phía trước cùng đám người Cổ trưởng lão hàn huyên chào hỏi.

Trong lúc này, ánh mắt lạnh lùng nhưng trong sáng mê người của Lý Sương Nhan liếc về phía Lý Bát Dạ, từ khi bị hắn hiếp dâm, nàng rất giận, nhưng thân thể nàng càng ngày càng khao khát gần gũi Lý Bát Dạ, như bị trúng độc vậy. Nàng không dám nói chuyện này cho ai biết.

Thấy Lý Sương Nhan cất bước đi tiếp, Úc Hà và đám đệ tử Cửu Thánh Yêu Môn vội vàng theo sau.

Đám nam đệ tử trẻ tuổi của Tây Nhan Cổ Phái không dám hít thở, thần hồn điên đảo ngắm nhìn mỹ nữ trước mặt. Còn Đại trưởng lão âm thầm vui sướng, dù sao đi nữa Lý Bát Dạ cũng là đệ tử của Tây Nhan Cổ Phái, chỉ cần kết minh được với Cửu Thánh Yêu Môn, bọn họ không cần phải sợ hãi những tông phái khác dòm ngó.

Hà Kiếm Anh cố gắng trấn định lại trái tim đập loạn của mình, thấy Lý Sương Nhan bước tới gần, lòng hắn phập phồng sung sướng. Tất nhiên Lý Sương Nhan vừa nhìn đã coi trọng hắn – vị đệ nhất thiên tài của Tây Nhan Cổ Phái này rồi. Cho nên hắn uốn lưng đứng thẳng, hất mái tóc qua một bên, khuôn mặt anh tuấn tươi cười đầy tự tin chào đón Lý Sương Nhan.

Thấy một màn như vậy, rất nhiều nam đệ tử Tây Nhan Cổ Phái vừa hâm mộ vừa ghen ghét, nhưng bọn họ vẫn phải thừa nhận Hà Kiếm Anh có đủ tư cách lọt vào mắt xanh của Lý Sương Nhan.

- Tại hạ Hà Kiếm Anh thấy thật may mắn được gặp công chúa điện hạ!

Hà Kiếm Anh bước lên một bước, chấp tay chào với một tư thái hắn cho là mê người nhất, đẹp trai nhất.

Nhưng Lý Sương Nhan lại chẳng thèm liếc hắn một cái, đi thẳng tới trước mặt Lý Bát Dạ làm cho mặt Hà Kiếm Anh như đông cứng lại.

Úc Hà vội tiến lên, chấp tay cúi chào Lý Bát Dạ, rồi nói:

- Bệ hạ của chúng ta nhờ chuyển lời, hi vọng ngày nào đó công tử rảnh rồi nhất định phải đến tông môn ta làm khách, bệ hạ sẽ tự mình nghênh đón!

- Yêu Hoàng đã nói vậy, khi nào ta có thời gian sẽ tới.

Lý Bát Dạ cười mỉm trả lời, rồi lại nói tiếp:

- Đến Tây Nhan Cổ Phái của ta cũng không cần khép nép quá, cứ coi đây là nhà của mình là được.

- Công tử nói vậy, Úc Hà đã hiểu!

Úc Hà vội đáp ứng, đồng thời đánh mắt với Lý Surong Nhan.

- Lý công tử!

Mặc dù thân thể muốn nhào tới ăn Lý Bát Dạ, nhưng Lý Surong Nhan vẫn áp chế, nàng nghiêng răng chào hắn.

Lý Surong Nhan là bị ép tới đây, nhưng sâu trong nội tâm nàng vẫn có chút khao khát gần gũi Lý Bát Dạ, không thể kiềm chế được.

Lý Bát Dạ mỉm cười nhìn nàng, hắn biết Lý Surong Nhan đang bị chích tâm của mình dày vò. Trải qua vô số năm tháng trui rèn, hiện tại, trên đời này, không có nữ nhân nào chống lại được chích tâm của hắn. Nếu không phải Lý Surong Nhan là tuyệt thế thiên tài, chắc chắn giờ này nàng phát cuồng quăng vào lòng hắn rồi.

Còn tên Hà Kiếm Anh kia, Lý Bát Dạ căn bản không thèm nhìn hắn.

Đệ nhất thiên tài, thực lực mạnh mẽ, có nhiều bảo vật, đệ nhất đẹp trai, gia thế khủng bố, thì làm được gì chứ, tất cả những thứ đó đều không quan trọng. Chỉ cần người có một khoả chích tâm vô địch, mỹ nữ sẽ tự đưa tới cửa, đại đạo cũng mặc sức người chơi.....

Hai người bọn họ, một mỹ nữ tuyệt thế khuynh thành và một kẻ vô cùng bình thường, đứng cùng một chỗ với nhau tạo cho mọi người cảm thấy được sự cách biệt một trời một vực nếu so sánh vậy.

Tràng cảnh ở đây làm tất cả mọi người ngây dại đứng nhìn, kể cả sáu vị trưởng lão cũng vậy. Tuy là trưởng lão của Tây Nhan Cổ Phái, nhưng đạo hạnh của bọn họ cũng chỉ được sắc phong Hào Hùng trong các Cương Quốc mà thôi.

Úc Hà thì lại khác, với tư cách là thủ tịch đại hộ pháp của Cửu Thánh Yêu Môn, ông ta chính là Vương Hầu cực kỳ cường đại, thậm chí có thể được sắc phong làm Chân Nhân.

Cho nên những tu sĩ có đạo hạnh thấp hơn Úc Hà như các trưởng lão của Tây Nhan Cổ Phái không đủ tư cách đứng ngang hàng với ông ta, thân phận của bọn họ cũng vì thế mà thấp hơn phân nửa.

Sáu trưởng lão khúm núm chào đón Úc Hà, còn vị thủ tịch đại hộ pháp này lại cung cung kính kính nói chuyện với Lý Bát Dạ. Không ai hiểu nổi sự việc đang xảy ra trước mắt.

Người ta càng khó tin hơn nữa khi Úc Hà mang theo lời nhắn của Luân Nhật Yêu Hoàng tới cho Lý Bát Dạ rằng: nếu Lý Bát Dạ lại đến làm khách tại Cửu Thánh Yêu Môn, Luân Nhật Yêu Hoàng sẽ tự mình ra đón tiếp.

Luân Nhật Yêu Hoàng là ai? Là một vị bá chủ tung hoành một phương, ngay cả các trưởng lão của Tây Nhan Cổ Phái cũng chỉ biết đứng từ phía thật xa ngóng nhìn. Mà người như Luân Nhật Yêu Hoàng lại muốn tự mình hoan nghênh Lý Bát Dạ tới chơi. Trời đất đang đảo lộn rồi sao!

Mặc dù biết Lý Bát Dạ rất trâu, nhưng sáu vị trưởng lão vẫn bị chấn động nặng nề, không biết nói gì cho phải, còn các đệ tử khác như người hóa đá cứng đờ.

Bọn họ càng bị đả kích khi chứng kiến Lý Bát Dạ bình thân cong khuỷu tay trái, Lý Sương Nhan lạnh lùng nhìn hấn giầy lát không nói bất kỳ lời nào, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của Lý Bát Dạ, rồi nâng ta nhu thuận bước theo Lý Bát Dạ rời đi.

- Úc hộ pháp, ta không rảnh chiều dài người rồi!

Trước lúc rời đi, Lý Bát Dạ chỉ vất lại gọn lỏn một câu, còn Úc Hà khom người cung kính chào tạm biệt.

Không ai trong Tây Nhan Cổ Phái hiểu nổi, cũng không có ai giải thích được vì sao mọi việc lại diễn ra ngoài tưởng tượng của bọn họ như vậy. Bọn họ như bị hóa đá, không cách nào phục hồi lại tinh thần nhanh được.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Còn muốn

Trong lúc ai nấy đều khiếp sợ ngây người, Lý Bát Dạ đã đưa Lý Sương Nhan về tới ngọn Cô Phong.

Hứa Bội hiểu ý liền tránh đi, không làm phiền hai người.

Khi bước vào trong tiểu viện, chỉ còn hai người bọn họ, Lý Sương Nhan mới bỏ tay ra khỏi người Lý Bát Dạ.

Nàng ta hậm hực nhìn Lý Bát Dạ, giọng nói đầy lạnh lùng lần cao ngạo vang lên:

- Lần này ngươi hài lòng chưa!

Lý Bát Dạ coi như không thấy thái độ của Lý Sương Nhan, hấn bình thân ngồi lên ghế, liếc nhìn nàng một cái rồi chậm rãi nói:

- Ta rất hay bao che khuyết điểm cho nữ nhân của mình, luôn luôn bảo vệ bọn họ.

- Nàng nên cảm thấy may mắn vì được ta chọn làm thị nữ. Nhiều người muốn theo ta, ta còn không cần.

- Ngươi!

Lý Sương Nhan bị tức đến run rẩy cả người, khuôn mặt nàng đỏ bừng bừng vì uất giận. Nàng vâng mệnh đến nơi này, gạt bỏ thân phận cao quý của mình ra một bên, gạt bỏ mối hận thất thân. Nàng cố gắng nhẫn nhịn nắm lấy cánh tay của tên khốn kiếp này rồi bước đi theo hắn, có thể nói đã làm hết sức mình rồi. Vậy mà giờ đây hắn dám nói ra những lời phủ phàng ngông cuồng như thế, làm sao nàng không phẫn nộ chứ!

- Cởi quần áo ta ra!

Lý Bát Dạ nhàn nhạt phản phó.

- Ngươi đừng quá đáng...

Lý Sương Nhan lập tức biến sắc, nàng không ngờ tên này háo sắc như vậy, vừa gặp nàng liền muốn làm chuyện đó.

Lúc này, chực tâm của Lý Bát Dạ phát sáng, đôi mắt hấn biến thành đại dương mênh mông vô tận. Ánh mắt Lý Bát Dạ thâm thúy vô cùng, có thể thu nạp tất cả sinh linh, làm cho chúng sinh thần phục. Ánh mắt đó khiến Lý Sương Nhan quên hết tức giận, nàng có cảm giác hồn phách đang bay lên trời.

Ngay lúc này, Lý Sương Nhan cảm giác ánh mắt của Lý Bát Dạ xâm nhập linh hồn của nàng, làm hồn phách của nàng bay lên cao, thân thể mềm mại run lên, bím hồng có chút ướt át, hồn phách rất sung sướng, Lý Sương Nhan như bị khống chế, vô thức đi tới gần Lý Bát Dạ.

Tuy Lý Bát Dạ bây giờ là một phạm nhân, nhưng hắn đã từng là chúa tể cửu giới, phịch thủ sau màn, càng là dân đế đạo sư, chỉ cần bị hắn nhìn, với đạo hạnh của Lý Sương Nhan khó mà ngăn cản mị lực của Lý Bát Dạ.

Trong bất tri bất giác, Lý Sương Nhan cung kính mà ôn nhu cúi áo Lý Bát Dạ, động tác rất ngốc, hai tay run run.

- Ah!

Sau khi cúi sạch cho Lý Bát Dạ, Lý Sương Nhan dần dần thanh tỉnh, phục hồi tinh thần lại, bỗng dưng sắc mặt nàng đại biến, hoảng sợ kêu một tiếng, nói ra:

- Ngươi, ngươi, ngươi biết yêu thuật!

Lý Sương Nhan sợ tới mức hoảng hốt, thân thể mình không những bị hấn mê hoặc, hiện tại, ngay cả hồn phách cũng bị hút đi, đây là chuyện kinh khủng cỡ nào.

- Thế gian làm gì có yêu thuật.

Lý Bát Dạ cười nói:

- Cái này gọi là chực tâm vô địch, làm thị nữ của ta chính là số mệnh của nàng.

Nói xong, Lý Bát Dạ đột nhiên kéo thân thể mềm mại của Lý Sương Nhan vào lòng. Hắn cúi xuống, bá đạo hôn lên đôi môi đỏ mọng, uon ướt của nàng.

- Ngô...

Lý Sương Nhan thật không ngờ Lý Bát Dạ bá đạo như vậy, nàng không kịp phản ứng, đã bị hấn tách hai hàm răng ra, xâm nhập trong miệng.

Lý Bát Dạ xâm nhập trong miệng Lý Sương Nhan, có chút tham lam hôn nàng, mút hết nước bọt thơm ngát kia. Lý Bát Dạ hàm nghĩ, nếu sau này khát nước, hắn liền dùng nước bọt Lý Sương Nhan làm nước uống.

Lý Sương Nhan bị hôn, ánh mắt của nàng trừng thật to, nàng thật không ngờ Lý Bát Dạ sẽ như thế, khiến nàng trở tay không kịp, dẫn đến một màn dâm vào miệng cộp.

Lý Sương Nhan có thể cảm giác được Lý Bát Dạ vô cùng tham lam, mà khiến Lý Sương Nhan có chút xấu hổ là toàn bộ thân thể nàng đang hưng phấn run rẩy. Nàng rõ ràng không tự chủ được, phối hợp với hắn, không hề phản cảm đối với việc hấn làm như vậy.

Mà Lý Sương Nhan phối hợp, khiến Lý Bát Dạ vui mừng, tay hắn đột phá quần áo của nàng, tiến vào trong thân thể xinh đẹp đầy đà trong lòng, ra sức vuốt ve da thịt nhẵn nhụi.

Tay của Lý Bát Dạ một đường trèo lên, rất nhanh tiếp xúc cái bụng trắng mịn phẳng lì của Lý Sương Nhan. Lý Bát Dạ tiếp tục luồn tay xuống vuốt ve nơi tư mật của nàng.

- Không!

Lý Sương Nhan kêu lên, nàng cố gắng đẩy Lý Bát Dạ ra, sắc mặt đỏ hồng, trừng mắt nhìn hắn. Sau đó, nhìn cách tay của hắn vẫn trong quần áo của mình, nàng vội vàng ngăn chặn tay Lý Bát Dạ còn đang di động, mang theo thanh âm rung động nói:

- Không được.....

Lý Bát Dạ mỉm cười nhìn bộ dáng xấu hổ của Lý Sương Nhan. Lúc này, khí chất băng lãnh, lạnh lùng mất hết, thay vào đó là vẻ thêm mị hoặc ngàn vạn.

Lý Bát Dạ ôm Lý Sương Nhan đang có chút run rẩy, đè nặng lỗ tai nàng, ôn nhu nói:

- Sương Nhan bảo bối!

Nghe hắn gọi thân mật như vậy, tâm thần và thân thể Lý Sương Nhan không nhịn được run lên, càng cảm giác được một chỗ trên thân thể Lý Bát Dạ đang cọ sát vào mình, trái tim nhỏ bé đập thịch thịch.

Cả người Lý Sương Nhan run run, bỗng nhiên thờ dài một hơi, nói ra một câu hết sức bất ngờ:

- Ta đã đánh giá bản thân mình quá cao.

Thanh âm tràn ngập chua sót lẫn bất đắc dĩ. Sau đó, giống như buông bỏ một áp lực gì đó vẫn đang kiềm chế tự này giờ, rốt cuộc nàng không ức chế nổi, nguyên bản đè nặng tay Lý Bát Dạ dần dần nói lỏng, phòng ngự của nàng triệt để buông ra.

Ngay sau đó, một thân thể nóng bỏng khao khát, ôm chặt Lý Bát Dạ.

Hai người cùng đổ vật lên giường, váy áo trắng tinh trên người Lý Sương Nhan nhanh chóng bị quăng ra, hai thân thể trần truồng quấn lấy nhau. Không lâu sau, tiếng rên rỉ thống khổ cùng sung sướng vang lên, dần dần thanh âm tràn ngập sung sướng, vang vọng khắp căn phòng.

Lý Sương Nhan bị áp dưới thân, da thịt trắng nõn của nàng bởi vì hưng phấn mà ửng hồng, mồ hôi tinh mịn tràn ra toàn thân.

Bất kể là hình thái nào, động tác nào, Lý Sương Nhan đều chủ động vận vẹo eo nghênh đón nam nhân xung kích.

Tiếng rên rỉ quặn rũ càng lúc càng cao, hô hấp càng thêm nóng bỏng, hai người đã bị lạc trong bản năng, cũng không biết đã qua bao lâu.

Kích tình trong căn phòng cũng dần dừng lại.

Lý Sương Nhan nhìn chỗ kia của mình mang theo vết sưng đỏ, có hận ý nhìn Lý Bát Dạ, người này thật không biết thương hương tiếc ngọc.

- Người có phải cảm thấy rất đặc ý đúng không?

Nhớ tới điên cuồng vừa rồi, trên người Lý Sương Nhan xuất hiện vẻ ửng đỏ mê người lần nữa. Cảm giác hết sức thoải mái khiến nàng không kìm lòng được ôm chặt Lý Bát Dạ, dán vào ngực hắn.

- Một ngày nào đó, nàng sẽ biết lựa chọn của mình sẽ không sai.

Lý Bát Dạ nhẹ nhàng ôm nàng, nói ra:

- Tương lai ta leo lên đỉnh phong, chắc chắn sẽ có một vị trí của nàng.

Không hiểu sao, lúc này, Lý Sương Nhan rất tin tưởng lời Lý Bát Dạ nói, thân thể nàng rõ ràng nóng lên lần nữa, hai tay ôm lấy hắn phun lan nhà khí bên tai hắn, nói:

- Ta còn muốn!

- Còn muốn?

Lý Bát Dạ nhìn mà nao nao. Cô nàng này không ngờ mạnh mẽ như vậy. Vừa đại chiến vài ngàn hiệp với hắn mà giờ còn muốn.

Lý Sương Nhan lạnh lùng như vậy, không ngờ, lúc này nàng lại lật mình đè lên người Lý Bát Dạ, bắt đầu cười ngửa tung hoành.

...

Sau khi điên cuồng là phải trả giá thật nhiều, trong cơn đau đớn nóng bỏng, Lý Sương Nhan mặc quần áo ngồi dậy, cùng Lý Bát Dạ đi ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đồ tiên đế trận

Sau khi ra khỏi phòng, Lý Sương Nhan tề ra một tòa bảo lâu, hạ xuống một góc của ngọn Cô Phong rồi cùng Lý Bát Dạ đi vào trong đó.

Sau khi thân thể đã ăn no, Lý Sương Nhan liền không thêm thềm đề ý Lý Bát Dạ, nàng coi như không có chuyện gì, khôi phục vẻ lạnh lùng lên tiếng:

- Ta có một trận đồ, ngươi thử xem sao?

Vừa dứt lời, Lý Sương Nhan liền lấy ra một miếng da thú cổ xưa, cũng không biết xuất xứ của nó từ đâu, chỉ thấy trên miếng da thú này khắc vô số các đường vẽ, đạo phù, ngôi sao, trận điểm... Một miếng da thú nhỏ nhỏ khiến người ta nhìn vào tựa như thấy cả thiên hà lung linh huyền ảo.

Nếu nhìn tấm da này lâu một chút, thần hồn sẽ bị hút vào trong đó ngay lập tức, người ta cảm thấy mình bất chợt tiến vào một thế giới vô cùng thần bí. Cho dù là thiên tài có thiên phú tuyệt thế cũng không kiềm chế nổi bản thân, bị sự huyền ảo của miếng da thú này hấp dẫn, dần dần lún sâu vào trong trận đồ, hoang mang không biết đường ra.

Lý Bát Dạ nhìn miếng da thú cũ kỹ mà quen thuộc này, trong nháy mắt, một góc trận đồ hiển hiện rõ ràng trong đầu hắn. Đây là một phần trí nhớ về trận đồ hoàn chỉnh được giấu kín trong người Lý Bát Dạ, chính là góc trận đồ khắc họa trên miếng da thú cổ xưa.

- Chỉ là một góc tàn trận mà thôi. Nghe cho rõ này: từ Khuê Tinh đi vào, tới Cửu Huyền Quan, tránh Bát Luân Nguyệt, hóa Cửu Tinh, chuyển Thiên Hà, rồi lại vào Tuyên Đạo...

Lý Bát Dạ bình thản vừa lấy tay chỉ vừa nói:

- Còn đây chính là trung tâm của góc tàn trận, được bảo vệ sâm nghiêm, có sáu Thú bốn Tiên kết hợp với nhau thủ hộ, từ xưa tới nay người có thể phá trận này đếm được trên đầu ngón tay.

Lý Bát Dạ nói liền một mạch giống đọc thuộc lòng vậy, những câu chữ từ trong miệng hắn tuôn ra như muốn khẳng định thứ trước mắt chẳng phải là trận pháp tuyệt thế gì, mà chỉ là tiểu thuật vớ vẩn.

Nhưng Lý Surong Nhan lại bị chấn động toàn thân, nàng biết lai lịch động trời của góc tàn trận này, ngay cả Tổ sư Cửu Thánh Yêu Môn của nàng cũng chỉ may mắn mới có được miếng da thú nhỏ bé mà thôi. Một góc tàn trận đã đủ làm cho các đời tiên tài hoặc Đại Hiền của Cửu Thánh Yêu Môn thay nhau nghiên cứu, nghiền ngẫm hết thấy huyền ảo trong đó, cuối cùng mới hoàn toàn thấu hiểu toàn bộ góc tàn trận này.

Hiểu thấu đáo là một chuyện, nhưng Cửu Thánh Yêu Môn lại không có cách nào bố trí thành trận pháp này để sử dụng, ngay cả sư phụ Luân Nhật Yêu Hoàng của nàng cũng không làm nổi. Thấy Lý Surong Nhan có chút thiên phú về trận pháp nên Luân Nhật Yêu Hoàng mới truyền miếng da thú cổ xưa này cho nàng, đồng thời trợ giúp nàng vừa tu hành vừa có thể nghiên cứu những thông tin liên quan đến trận pháp.

Lúc còn rất nhỏ, Lý Surong Nhan đã bắt đầu nghiên cứu góc tàn trận này, nhưng mất hơn mười năm khổ công mảy mò mới lĩnh ngộ được hoàn toàn, đó cũng còn nhờ đọc được những chỉ dẫn của các đời tiên hiền Cửu Thánh Yêu Môn lưu lại nên thuận lợi như thế, đổi lại người khác không có những điều kiện tốt phụ trợ chẳng biết sẽ phải tốn bao nhiêu thời gian.

Lý Surong Nhan luôn hi vọng, một ngày nào đó nàng có thể bố trí thành công trận pháp này, tuy chỉ là một góc tàn trận nhưng có thể giết Thần chém Tiên, nhưng nàng cũng biết với đạo hạnh của mình, ước mơ đó thật quá xa vời.

Lần này đến Tây Nhan Cổ Phái, Luân Nhật Yêu Hoàng cũng muốn nàng mang miếng da thú này theo bên người, chờ cơ hội thuận lợi thử hỏi Lý Bát Dạ xem hắn biết gì về trận thế này không, hoặc nghe kiến giải của Lý Bát Dạ về nó.

Lý Surong Nhan có năm mơ cũng không nghĩ tới, Lý Bát Dạ chỉ nhìn thoáng qua một cái liền luot giải thích một mạch góc tàn trận có thể xưng là thế gian tuyệt thế này.

Nghe hắn nói xong mà Lý Surong Nhan bị dọa khiếp sợ không thốt ra lời, mười năm trời nghiên cứu và tham ngộ của nàng cùng với những tâm đắc, chỉ dẫn được ghi lại của nhiều đời tiên hiền Cửu Thánh Yêu Môn chỉ bằng một vài câu nói nhanh chóng của hắn. Việc này đã kích mạnh mẽ lòng tự tin của nàng!

Lý Surong Nhan nào biết rằng Lý Bát Dạ đã thấy toàn bộ trận thế nguyên vẹn từ thời cổ xưa, cho nên một góc tàn trận này không phải là chuyện khó khăn gì với hắn.

- Lại đây!

Lúc này, Lý Bát Dạ ung dung ngồi xuống, đưa tay vẫy Lý Surong Nhan đến gần.

Do vẫn còn bị dọa choáng váng chưa phục hồi tinh thần, Lý Surong Nhan cứ thế bước tới bên người Lý Bát Dạ mà không rõ mình tại sao lại làm như vậy.

Lý Bát Dạ chẳng nói chẳng rằng, lợi dụng Lý Surong Nhan còn ngơ ngác, ôm lấy nàng vất lên trên đùi, thò tay vào trong váy cởi chiếc quần lót màu trắng nàng đang mặc ra....

- Người làm cái gì...

Lý Surong Nhan như mèo bị dẫm lên đuôi, nhảy dựng lên, hét to một tiếng, mặt đỏ bừng, hằm hằm nhìn Lý Bát Dạ. Tên này, tên nàyvẫn còn muốn nữa, có phải người không hả....

Còn Lý Bát Dạ coi như chưa hề làm chuyện gì sai trái, chậm rãi cởi quần lót nàng ra rồi lên tiếng:

- Là thị nữ của ta, vậy tất cả những gì trên thân thể người đều là của ta, ta đây chỉ là lấy đồ của mình.

- Người!

Lý Surong Nhan vừa tức vừa giận, từ nhỏ tới giờ nàng luôn giữ thân như ngọc, băng thanh ngọc khiết, nhưng hôm nay nàng lại nhập ma xếp hình với hắn, hiện tại nàng rất hối hận, nội tâm xấu hổ không thôi.

- Đi đi, người tự tìm lấy chỗ nghỉ ngơi của mình.

Lý Bát Dạ khoát tay áo tiễn khách, mặc kệ tâm tình của Lý Sương Nhan lúc này.

- Người... tiểu nam nhân, người, người nhớ kỹ, lần sau đừng hòng đụng vào người ta.

Cuối cùng, uất ức không biết phát tiết ra sao, Lý Sương Nhan cố gắng kiềm chế tâm tình, gằn từng chữ. Nàng quyết định sau này cho dù thế nào, cũng không để thân thể rơi vào ma trảo của Lý Bát Dạ.

Lý Sương Nhan hậm hực đi qua phòng bên đi luyện, đường đường một công chúa xinh đẹp mới mười tám tuổi bị một tên nhóc chưa lớn dạn dĩ, lên giường với hắn, ngay cả chính bản thân cô ta cũng không tin nổi.

- Đừng lao đầu vào tu luyện Đồ Tiên Đế Trận nữa!

Lúc này, thanh âm trầm tĩnh của Lý Bát Dạ lại vang lên, đuổi theo gót chân của Lý Sương Nhan:

- Trận pháp trong tay người chỉ là một góc nhỏ bé vô cùng của Đồ Tiên Đế Trận mà thôi. Nếu người cứ gượng ép tu hành, một ngày nào đó sẽ bị hủy diệt ở trong trận này. Ngay cả những người biết nó từ thời Viễn Cổ xa xưa cũng không dám tu luyện chứ đừng nói đến người. Nếu người thực sự quyết tâm, chờ khi tâm người thực sự theo ta, thực sự song tu với ta, ta sẽ chỉ điểm tâm đắc tu luyện cho người.

Lý Bát Dạ có cách song tu truyền cảm ngộ đại đạo của mình cho nàng, nhưng chỉ khi hai người thực sự yêu nhau, tâm hồn giao hòa mới có thể vận chuyển công pháp đó được.

Tuy có chút hiếu kỳ, nhưng cao ngạo trong lòng vẫn chưa bỏ đi được, Lý Sương Nhan kiêu ngạo hừ nhẹ một tiếng, chẳng thèm để ý tới Lý Bát Dạ nữa, đi thẳng một mạch sang phòng bên của tòa bảo lâu.

Lý Bát Dạ không quan tâm, Lý Sương Nhan sớm muộn cũng tâm phục khẩu phục theo hắn.

Lúc này, Lý Bát Dạ hơi buồn, hắn trầm mặc ngồi một mình ở trên ghế. Đồ Tiên Đế Trận! Đã bao nhiêu năm tháng trôi qua rồi, ký ức tưởng như không còn nữa bỗng dưng ùa về khi hắn nhìn thấy góc tàn trận này.

Ở thời đại Cổ Minh thống trị Cửu Giới, đã có bao nhiêu người chết ở trong đại trận cường đại này, vì xây dựng đại trận mà hắn đã phải trả một cái giá lớn cỡ nào.

Một thế trận vạn cổ vô địch, một thế trận từ lúc hình thành đã tẩm máu biết bao nhiêu cường giả. Đã có biết bao nhiêu tiên hiền của Nhân tộc và hắn đã dốc hết tâm huyết vào trận này.

Trong cuộc chiến khốc liệt với Cổ Minh năm đó, vì Nhân Hoàng Giới và vì toàn bộ Nhân Tộc, thật nhiều cường giả của Nhân Tộc đã bỏ mình trong trận này. Hắn chấp chương đại trận, sánh vai cùng các huynh đệ, chiến tướng và chúng nữ đánh một trận trời long đất lở, máu nhuộm thiên không.

Hắn không còn nhớ bao nhiêu người đã chết trận, bao nhiêu nữ tử tuyệt thế đi theo hắn đã hi sinh. Hắn chỉ nhớ sau trận chiến này, hắn đã đau đớn trong yên lặng đến nhường nào.

Thời gian có thể làm phai mờ hết thảy mọi việc, có thể chữa lành những vết thương, nhưng có một số hồi ức không thể xóa nhòa, vì chúng được khắc đậm tại chỗ sâu nhất trong linh hồn hắn, vĩnh viễn không bị phá hủy.

Lý Bát Dạ thờ dãi một tiếng, phục hồi lại tinh thần. Hắn không cho phép mình chìm vào thương cảm và đau xót của thời xa xưa. Quá khứ đã đi qua, hiện tại mới đáng sống! Ở kiếp này, hắn sẽ có cơ hội đi khắp Cửu Giới, hắn sẽ thu dưỡng hậu nhân của các nàng. Nếu có cơ hội, đích thân hắn sẽ làm thịt đám Cổ Minh kia, trả thù cho họ.

Lý Bát Dạ ngửa đầu sau ghế, hắn lấy quần lót Lý Sương Nhan vừa mặc trùm lên mặt. Hắn hít thật sâu ổn định tâm tình của mình.

Vài giây sau, hết thảy những chuyện không vui bị Lý Bát Dạ ném ra khỏi đầu, quan trọng nhất bây giờ là tu luyện, nâng cao thực lực.

Lúc này, Lý Bát Dạ tiếp tục rèn luyện Mệnh Căn của mình, không cho phép nó xảy ra bất cứ sai lầm nào, tu luyện thật cẩn thận cho đến hoàn mỹ mới thôi. Mỗi một sai lầm, một một khuyết điểm nhỏ nhỏ sẽ là nguy hiểm trí mạng trên con đường tu luyện, đặc biệt khi hắn đối mặt với thời điểm suy yếu, tai ách. Chỉ cần có cơ sở vững chắc, Mệnh Căn kiên cố thì trong tương lai hắn mới có thể tiến xa hơn nữa, đột phá đỉnh phong.

Rất nhiều thiên tài vì muốn tăng mạnh tu hành mà chỉ chăm chú vào đan điền, kinh mạch lẫn cơ thể. Đa số bọn họ chủ quan việc trui rèn Mệnh Căn, nhiều thanh niên còn chỉ dùng cái đó để đi đái, cuối cùng, dẫn tới việc người mạnh mà chìm chết.

Cho nên, Lý Bát Dạ tự đặt cho bản thân yêu cầu rất cao, mặc dù Mệnh Căn hắn vốn đã rất hoàn mỹ, nhưng hắn vẫn chưa hài lòng, hắn chậm rãi tu luyện từng bước thật vững chắc. Chứ cứ để thả lỏng ra, đạo hạnh của Lý Bát Dạ có thể bão táp tiến vào cảnh giới Tráng Thọ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Âm Dương Huyết Hải

Hiện tại Lý Bát Dạ đã là Uẩn Thể cảnh, cấp độ tráng huyết Đại viên mãn, cảnh giới kế tiếp là tôi thể, là thời cơ tốt để tu sĩ tôi thể một lần nữa.

.....

"Bộp, bộp, bộp!" Ngay lúc này, Lý Bát Dạ vỗ tay ba cái, âm thanh vừa ngừng liền có một cái hộp cổ từ trên nóc tòa bảo lâu bay ra, rơi vào trong tay của hắn. Chiếc hộp này hình vuông, làm bằng gỗ, bề ngoài rất bình thường. Lý Bát Dạ cố gắng mở ra nhưng không cách nào mở được.

Cuối cùng, Lý Bát Dạ bỏ cái hộp qua một bên, hắn lấy quần lót của Lý Sương Nhan bỏ vào mồm nhai nhồm nhoàm. Nếu như Lý Sương Nhan ở đây chắc chắn sẽ nhảy dựng lên, vì hành động biến thái này.

Cảm giác thơm thơm, mềm mềm, ngon ngon tràn ngập khoang miệng, Lý Bát Dạ tiếp tục phồng mồm nhai kỹ, tập trung cảm nhận mùi vị huyền bí bên trong đó.

Thời Hoang Mãng, khi còn nhỏ yếu, ngày nào Lý Bát Dạ cũng ngụp lặn trong bím của đám thần nữ, thánh nữ. Trải qua bao nhiêu khổ sở dày vò, cuối cùng, Lý Bát Dạ sáng tạo ra Vô Lực quyết, nhằm đem những thứ hắn biết giấu trong quần lót của nữ nhân.

Lý Bát Dạ đã tốn biết bao tâm huyết đem những huyền bí của Vô Lực quyết gộp chung với nghìn vạn quyền bí kíp võ kỹ. Chỉ cần có nữ nhân tụ tập công pháp đó, trong quần lót của nàng liền ẩn chứa huyền ảo mở ra một đoạn trí nhớ từng bị xóa đi trong đầu Lý Bát Dạ.

Đối với Lý Bát Dạ, thứ quan trọng nhất không phải Tiên Đế Bảo Khí hay Đế Binh, mà là quần lót mềm mướt của nữ nhân. Bên trong mỗi chiếc đều ẩn chứa vô số trí nhớ, bí mật bị lãng quên của hắn.

Sau khi nhai một lúc, chiếc quần trong mồm Lý Bát Dạ hiện ra mấy chữ nhỏ. Hắn mỉm cười, nhả chiếc quần ra rồi bắt đầu đọc những chữ trên đó. Một loạt trí nhớ về chiếc hộp hiện lên trong đầu Lý Bát Dạ.

Cổ hộp này do hắn tự tay phong ấn, chỉ có dùng cách đặc thù mới mở ra được.

Lý Bát Dạ xoa nhẹ lên cổ hộp vài lần..

Trên cổ hộp dần hiện lên những đường kẻ mờ nhạt, đen xen lại với nhau.

"Két" một tiếng, cổ hộp liền mở ra.

Bên trong cổ hộp đựng hai giọt huyết châu, giống như là hai giọt máu tươi ngưng thành.

Nhưng mà, thời điểm xem xét tỉ mỉ liền sẽ phát hiện, bên trong hai giọt huyết châu này tựa hồ ẩn chứa huyết khí vô tận, giống như hai biển máu vô cùng to lớn. Một viên huyết châu hình như có một vòng Kim Dương từ từ bay lên, mà giọt còn lại, tựa hồ có một vòng Thần Nguyệt chìm nổi.

- Âm Dương Huyết Hải...

Lý Bát Dạ nhẹ nhàng thở dài. Một đám kí ức bị lãng quên dần hiện về...

Năm đó, Minh Nhân Tiên Đế đại đạo đã thành, gánh chịu Thiên mệnh, dưới trướng có vô số thần tướng vô địch, quét ngang cửu thiên thập địa, không gì cản nổi! Thành tựu Tiên Đế, Minh Nhân quyết định giết vào Tảng Địa vạn cổ!

Lúc đó, Âm Nha bắt đầu không ổn định, nhưng mà, hắn vẫn hi vọng nhìn thấy trận chiến đầu tiên của nha đầu Minh Nhân, đối với bất kỳ một Tiên Đế nào mà nói, trận chiến đầu tiên rất trọng yếu, đây là cơ hội mài giũa thiên mệnh.

Lý Bát Dạ vì Minh Nhân Tiên Đế lựa chọn một Tảng Địa vạn cổ vô cùng hung hiểm. Mặc dù Lý Bát Dạ không tự mình lĩnh quân, nhưng mà, hắn biết được, trận chiến này giết tới long trời lở đất, giết đến nhật nguyệt vô quang.

Trận chiến năm đó, phá vỡ thương khung, đập diệt vạn vực! Cuối cùng, Minh Nhân Tiên Đế một ngựa đi đầu, xông vào chỗ sâu nhất của Tảng Địa, cổ hộp trước mắt này chính là lấy được từ trong đó!

Sau đó, Lý Bát Dạ ngủ say, tránh bị triệu hồi về Tiên Ma Động. Trước khi ngủ say, hắn hi vọng Minh Nhân Tiên Đế đem Âm Dương Huyết Hải luyện thành Tiên Đế thọ bảo.

Nhưng mà, Minh Nhân Tiên Đế không chịu, nàng đối với bản thân có lòng tin tuyệt đối, bản thân nàng thọ bảo đã đủ kinh tuyệt vạn cổ, cho nên, nàng không nguyện ý lãng phí bảo vật này. Cuối cùng, đem bảo vật này ban cho Cửu Thánh Đại Hiền xuất lực nhiều nhất trong trận chiến này.

Về sau, Lý Bát Dạ ngủ say, không tiếp tục hỏi đến việc này, hắn còn tưởng rằng Cửu Thánh Đại Hiền đem Âm Dương Huyết Hải ăn luôn. Nhưng lão không làm vậy.

Thời điểm gặp Lý Sương Nhan, Lý Bát Dạ liền biết được, Cửu Thánh Đại Hiền muốn đem Cửu Thánh Yêu Môn phó thác cho hắn, nên mới để lại Âm Dương Huyết Hải.

....

Oanh...

Lúc này, Lý Bát Dạ đem hai giọt Âm Dương Huyết Hải đầu nhập thọ luân, cả người Lý Bát Dạ đều rung chuyển, tựa như có hai biển máu to lớn đem thọ luân của hắn bao phủ, trong nháy mắt, thọ luân của hắn đỏ bừng, huyết quang bốc lên chìm vào người hắn.

Hai biển máu bốc lên cuộn cuộn, khiến thọ luân của Lý Bát Dạ có khuynh hướng vỡ nát, mệnh cung lập tức bất ổn, ngay cả máu huyết cũng sôi lên, như muốn hủy thân thể của Lý Bát Dạ!

Ngay lúc này, Nguyệt Qua Dương Luân công vận chuyển, bằng tư thái cường thế kéo theo hai biển máu dâng trào, bằng khả năng lớn nhất đem huyết quang từ trong biển máu dâng trào ra đưa vào bên trong thọ luân.

Nếu đổi lại những thọ pháp khác, căn bản không thể kéo được loại huyết khí này, ngựa nhỏ vác xe to, căn bản là kéo không nhúc nhích. Nhưng mà, Nguyệt Qua Dương Luân công chính là công pháp nghịch thiên, huyết khí càng cường đại, nó lại càng mạnh, lực kéo càng thêm mạnh mẽ, Nguyệt Qua Dương Luân công điên cuồng vận chuyển huyết khí, đem lượng lớn huyết khí nhét vào bên trong thọ luân.

Vài giây sau, Nguyệt Qua Dương Luân công cũng vô pháp kéo theo tất cả huyết khí. Âm Dương Huyết Hải lại lịch ngấp trời, ngay cả Tiên Đế cũng thêm muốn. Nguyệt Qua Dương Luân công không thể đem tất cả huyết khí nhét vào bên trong thọ luân!

Lúc này, huyết dư khí dư thừa như con sóng thần che mắt nhục thể và mệnh cung của Lý Bát Dạ, vô cùng vô tận huyết khí có xu thế chạy loạn, phá hủy nhục thể, mệnh cung của hắn.

Trong hoàn cảnh hung hiểm vô cùng này, Trần Bím Thần Thể rốt cục bộc phát, thanh âm boong boong vang lên, tựa như dây xích trong địa ngục bị dẫn động, mỗi một dây xích nặng trĩu vạn quân, mỗi một đạo dây xích thể thuật trấn áp huyết khí ngấp trời này, lấy tư thái vô cùng cường hoành đem huyết khí chạy loạn, trấn áp nhập vào trong nhục thể Lý Bát Dạ, áp súc tới mức tận cùng.

Đồng thời, bên trong mệnh cung của Lý Bát Dạ, Họa Mi Lục Biến cũng bay thẳng lên trời, Họa Mi há mồm nuốt lấy vô tận huyết khí.

Dưới Nguyệt Qua Dương Luân công, Trần Bím Thần Thể, Họa Mi Lục Biến một lần lại một lần áp chế, cuối cùng, hai biển máu ở trong thọ luân của Lý Bát Dạ bình tĩnh trở lại, hai biển máu bị đồng hóa ôm lấy nhau, một dương một âm.

Âm Dương Huyết Hải song tu trong thọ luân của Lý Bát Dạ, gột rửa gân cốt toàn thân bao gồm cả Mệnh Căn của hắn. Mỗi một sợi tinh huyết đều thấm đẫm đến tận xương tủy, khiến Lý Bát Dạ có một loại cảm giác thoát thai hoá cốt!

Trong lúc vô tình, Lý Bát Dạ đã bước vào cấp độ tối thể, mượn Âm Dương Huyết Hải, tôi hóa tinh huyết của mình, khiến Trần Bím Thần Thể lại tăng lên một tầng thứ!

Âm Dương Huyết Hải tựa như Âm Dương ngư, ở bên trong thọ luân ôm ấp nhau không thôi. Lúc này, Âm Dương Huyết Hải nhìn như bình tĩnh, nhưng mà, Lý Bát Dạ biết, lấy đạo hạnh hiện tại của hắn, còn không phát huy được một phần vạn huyết khí của Âm Dương Huyết Hải! Nếu như quả thật phát huy toàn bộ thần uy của Âm Dương Huyết Hải, tuyệt đối là kinh thiên động địa, huyết khí trùng thiên, Thần Ma run rẩy!

Lúc Lý Bát Dạ thu công, Lý Sương Nhan đã đứng ở trong phòng.

Lý Sương Nhan gương đôi tú mục vô cùng xinh đẹp nhìn chăm chăm vào Lý Bát Dạ.

- Người luyện là ma công gì?

Lý Sương Nhan cũng vô cùng động dung, nàng vốn là ở trong lầu các của mình ngồi xuống tu luyện, đột nhiên phát hiện đến một cỗ huyết khí vô cùng to lớn toả ra bốn phía, nhưng mà, trong nháy mắt, cỗ huyết khí đó bị trấn áp.

Loại biến hóa này mặc dù xảy ra rất nhanh, nhưng mà chạy không khỏi thần thức của Lý Sương Nhan, nàng biết loại ba động này phát ra từ trên người Lý Bát Dạ. Nàng hoài nghi Lý Bát Dạ có phải tu luyện một loại ma công nào đó hay không!

-Bốp, bốp, bốp!

Lý Bát Dạ chẳng nói chẳng rằng, kéo Lý Sương Nhan vào lòng, đặt nàng nằm úp, hắn không thương tiếc vùng bàn tay vỗ thật mạnh lên mông nàng vài cái, khiến mông nàng tê dại, nóng rát.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Meo meo

- Người dám!

Lý Sương Nhan vừa thẹn vừa giận.

- Ta có cái gì không dám?

Lý Bát Dạ đề chặt Lý Sương Nhan trên đầu gối, ba ba ba, tiếp tục đánh.

Tuy rằng Lý Sương Nhan ra sức giãy giụa, nhưng tu vi của nàng làm sao có thể đủ so sánh cùng Trấn Bím Thần Thể.

- Ta cần luyện ma công sao?

Vừa đánh Lý Bát Dạ vừa tức giận nói:

- Là thị nữ mà dám nghi ngờ chủ nhân của mình! Đáng đánh!

Bốp! Bốp! Ba!

A! Lý Sương Nhan kêu thảm thiết, Lý Bát Dạ xuống tay rất nặng, căn bản không có một tia thương hương tiếc ngọc, mỗi một cái đều dùng sức. Nhưng mà khiến Lý Sương Nhan càng cảm thấy thẹn, nàng lại có chút thích thích kiểu bạo hành này.

Bị vỗ hơn trăm chưởng, thân thể Lý Sương Nhan đột nhiên mềm mại nóng lên, trên mặt hiện lên một đạo ánh sáng, để cho mọi quang bắn ra bốn phía, mê người vô cùng.

Lúc này, Lý Bát Dạ xoa nhẹ miệng Lý Sương Nhan bị đánh đau, vuốt ve làm nàng rên rỉ như con mèo nhỏ.

- Meow meow.....

Ngay lập tức, Lý Sương Nhan tỉnh táo lại, nàng xấu hổ vô cùng, không tin nổi cái thứ âm thanh đó do mình kêu lên. Lý Sương Nhan bối rối bật dậy, quay người bỏ chạy.

Lý Bát Dạ cười cười rồi tiếp tục tu luyện.

.....

Lý Sương Nhan giả làm Tây Nhan Cổ Phái là một sự kiện trọng đại, không những khiến đám nam đệ trẻ tuổi hưng phấn cả đêm không ngủ, mà còn làm cho giới cao tầng Tây Nhan Cổ Phái phấn chấn vô cùng.

Lý Sương Nhan đi cùng Lý Bát Dạ khiến đám đệ tử ghen ghét phát cuồng.

- Hừ, chỉ bằng hần mà muốn lấy Lý công chúa của Cổ Ngưu Cương Quốc ư? Rõ ràng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.

Có đệ tử tức giận bắt bình hét to.

Cũng có đệ tử thấy lạ hỏi:

- Vậy sao Lý công chúa lại đi cùng với hần.

- Người hỏi ta, ta biết hỏi ai.

Một đệ tử khác tỏ vẻ tức giận.

Nghe đám đệ tử bàn tán, khuôn mặt anh tuấn của Hà Anh Kiếm âm trầm tới đáng sợ. Hần tự phụ mình chính là thiên tài Tây Nhan Cổ Phái, là thân truyền đệ tử của Tào trưởng lão. Có thể nói, Hà Anh Kiếm hần, luận tướng mạo có tướng mạo, luận thiên phú có thiên phú, luận chỗ dựa có chỗ dựa, luận xuất thân có xuất thân! Vậy mà hần thua một tên phế vật.

Hà Anh Kiếm lạnh lùng rời đi, hần thực sự không nuốt trôi cục tức này.

.....

Lý Sương Nhan ở lại Tây Nhan Cổ Phái đã được hai ngày. Mọi việc tưởng cứ yên lặng trôi qua, nhưng buổi sáng hôm nay, Hứa Bội gấp gáp chạy tới tìm Lý Bát Dạ.

- Thiếu gia, thiếu gia!

Hứa Bội vừa chạy vừa gọi to.

- Trời sập sao?

Lý Bát Dạ nhìn Hứa Bội thở hổn hển, liền nói.

Hứa Bội vỗ vỗ bộ ngực sữa, hít sâu vài hơi, nói ra:

- Thiếu gia, trời không có sụp xuống, có điều, tiểu viện của ngươi bị người phá.

- Phá tiểu viện của ta?

Nghe nói như thế, hai mắt của Lý Bát Dạ không khỏi nhú lại, cười híp mắt nói:

- Là ai có hứng thú đến hủy tiểu viện của ta như thế?

Lý Bát Dạ đột nhiên nhú hai mắt lại, để Hứa Bội hơi sợ, tim cũng đập nhanh hơn vài lần.

- Là, là Hà Anh Kiếm sư huynh.

Hứa Bội nhỏ giọng nói:

- Thiếu gia, ta nghe nói... nghe nói Hà sư huynh đang theo đuổi Lý tiên tử.

Sau khi Lý Sương Nhan tới đây, không riêng gì Hà Anh Kiếm, mà toàn bộ nam đệ tử Tây Nhan Cổ phái đều muốn theo đuổi nữ thần trong lòng mình.

Thấy Lý Bát Dạ tỏ vẻ không quan tâm, Hứa Bội tiếp tục nói:

- Thiếu gia! Hà sư huynh chính là thiên tài Tây Nhan Cổ Phái chúng ta, hấn, hấn là tình địch cường đại của ngươi nha.

Mấy hôm nay, Lý Bát Dạ cùng Lý công chúa ở gần nhau, nhưng mà, hai người họ không nói chuyện hay thân mật gì cả, chưa kể Hà Anh Kiếm luôn muốn tiếp cận nơi đây, có tình địch mạnh mẽ như Hà Anh Kiếm, Hứa Bội lại không khỏi vì Lý Bát Dạ lo lắng.

- Tình địch cường đại?

Nghe được một câu như vậy, Lý Bát Dạ cảm thấy buồn cười, khoé miệng hơi nhếch lên!

Hứa Bội nhắc nhở nói ra:

- Thiếu gia, chuyện này, Hà Anh Kiếm là lấy được Tào Hùng trưởng lão ngầm đồng ý, thậm chí là đại trưởng lão cũng ủng hộ. Minh thương dễ trốn, ám tiễn khó phòng, huynh vẫn là cẩn thận một chút.

- Đi, chúng ta đi nhìn xem tình địch cường đại nhất của ta là hủy đi tiểu viện của ta thế nào.

Lý Bát Dạ khoan thai thích ý nói ra, hình như việc này không liên quan gì tới hấn vậy.

Lúc Lý Bát Dạ đi ra bên ngoài, một hồi âm thanh "Ầm ầm" vang lên, chỉ thấy Hà Anh Kiếm đang chỉ huy mấy môn hạ đệ tử hủy đi tiểu viện của Lý Bát Dạ. Lúc này, tiểu viện đã bị đập thành đồng gạch vụn.

Mà ở bên cạnh, Lý Sương Nhan chỉ là lạnh nhạt nhìn xem, cũng không nói gì.

- Lý Bát Dạ, ngươi tới vừa vặn.

Nhìn thấy Lý Bát Dạ đi tới, Hà Anh Kiếm dương dương tự đắc nói:

- Từ hôm nay trở đi, ngươi đến Tiểu Tuyền Phong ở!

Hà Anh Kiếm lấy giọng điệu phân phó nói với Lý Bát Dạ, tựa hồ, Lý Bát Dạ nhất định phải nghe hấn sai bảo vậy.

- Vì cái gì ta phải đến Tiểu Tuyền Phong ở?

Lý Bát Dạ nhìn tiểu viện bị hủy đi, không có tức giận chút nào, nói.

Hà Anh Kiếm hơi không kiên nhẫn, lạnh lùng nói ra:

- Từ hôm nay trở đi, ta ở Cô Phong! Cái tiểu viện cùi bắp này quá vương bận, sau khi hủy sạch, ta ở chỗ này xây thần các!

Nói đến đây, Hà Anh Kiếm không để ý tới Lý Bát Dạ, bày bộ dáng mà hấn cho là đẹp trai nhất, hướng Lý Sương Nhan xa xa cười nói:

- Đứng trên Cô Phong có thể quan sát toàn bộ Tây Nhan Cổ phái, nơi đây phong cảnh hữu tình. Lý tiên nữ lựa chọn nơi này, có thể nói là tuệ nhãn vô song, ta may mắn cùng Lý tiên tử ở gần nhau, luận bàn đạo pháp, nghiên cứu huyền ảo, tạo nên một đoạn giai thoại!

Sau khi Lý Sương Nhan đi vào Tây Nhan Cổ Phái, Hà Anh Kiếm không phải lần đầu tiên tới đây tỏ tình với Lý Sương Nhan, có điều mỗi lần Lý Sương Nhan không thèm để ý đến hắn.

Không còn cách khác, Hà Anh Kiếm dứt khoát đến Cô Phong ở, mượn cơ hội tới gần Lý Sương Nhan.

Lý Sương Nhan nhìn Hà Anh Kiếm như nhìn thẳng ngốc. Loại người này thật sự không biết chữ chết viết thế nào, lấy thực lực như hắn cũng dám đi vuốt râu hùm, đi khiêu khích Lý Bát Dạ? Đây quả thực là chán sống, thời điểm Lý Bát Dạ tại Cửu Thánh Yêu Môn, ngay cả sư phụ nàng Luân Nhật Yêu Hoàng cũng kiêng kị ba phần, chỉ là một Hà Anh Kiếm tính là thứ gì?

Hà Anh Kiếm ở ngay trước mặt mình đào góc tường, Lý Bát Dạ không khỏi phì cười. Hắn đối với nữ nhân của mình có lòng tin tuyệt đối!

Lý Bát Dạ nói với Lý Sương Nhan:

- Người mặc kệ tiểu viện bị hủy?

- Đây không phải sự tình nội bộ của Tây Nhan Cổ Phái các người sao?

Nhìn tiểu viện bị đập vụn, Lý Sương Nhan vui vẻ nở nụ cười, khuôn mặt khuyên quốc khuyên thành toả sáng.

Lý Sương Nhan chỉ là cười nhạt một cái, liền khiến Hà Anh Kiếm thần hồn điên đảo, khi hắn lấy lại tinh thần, trong nội tâm lập tức tràn đầy ghen tuông, hắn tỏ tình với Lý Sương Nhan nhiều lần, Lý Sương Nhan đều không thèm nhìn hắn, chớ nói chi là cười. Không ngờ nàng bày ra bộ dáng mê người như vậy trước Lý Bát Dạ.

Lúc này, sắc mặt Hà Anh Kiếm lạnh lẽo, quát lên:

- Còn ở nơi này sửa cái gì, đi mau! Về sau Cô Phong là địa phương ta tu tâm dưỡng tính, nếu người dám xông loạn nơi đây, đừng trách ta.

Lý Bát Dạ căn bản cũng không cùng Hà Anh Kiếm nói nhảm, hắn hướng Lý Sương Nhan nói:

-Đem hắn ném xuống núi, nếu hắn còn dám lên đây làm thịt luôn.

- Ha ha, a, ha...

Nhìn Lý Bát Dạ phân phó Lý Sương Nhan, Hà Anh Kiếm tựa như nghe được chuyện cười nhất thế gian, hắn cười đến gấp cả người, nước mắt cũng sắp chảy ra, cười to nói:

- Người cho rằng người là ai, người cho rằng người là Yêu Hoàng? Hay là Nhân Đế? Chi bằng phế vật như người, cũng dám đối với Lý tiên tử vênh mặt hất hàm sai khiến! Lý tiên tử, loại ngu xuẩn này, ta trừng trị hắn cho người...

Nhưng mà, Hà Anh Kiếm vẫn chưa nói xong, Lý Sương Nhan đã đứng dậy, lạnh lùng nói ra:

- Ta cho người một cơ hội xuất thủ.

Ngay lập tức, khuôn mặt Hà Anh Kiếm đen lại, cả người hắn cứng đờ.

Phanh một tiếng, thời điểm Hà Anh Kiếm vẫn không thể lấy lại tinh thần, đã bị Lý Sương Nhan một kích đánh cho bay ra Cô Phong, sau đó một hồi tiếng kêu thảm thiết ở dưới Cô Phong vang lên, chứng tỏ Lý Sương Nhan ra tay rất nặng.

Lúc này, đám đệ tử vừa hủy đi tiểu viện đều lạnh run. Trong nháy mắt, Lý Sương Nhan liền đem Hà Anh Kiếm đánh bay. Một màn này, dọa phá gan những đệ tử kia!

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thị nữ

Đám đệ tử hủy đi tiểu viện lấy lại tinh thần, giật cả mình, không dám ở lại. Cả đám vứt bỏ công cụ trong tay rồi xoay người bỏ chạy. Ngay cả Chủ tử của bọn hắn đã bị đánh đập tàn nhẫn, coi như cho đám người bọn hắn thêm mười cái gan, cũng không dám đi khiêu khích Lý Bát Dạ.

Àm àm àm!

A a a a!

Ngay lúc này, Lý Sương Nhan bay xuống trước bảo lâu, ra tay hung hăng đánh đập đám đệ tử kia. Tiếng sói tru, quỷ khóc rầm trời, đối với cảnh giới như nàng mà nói, đây chẳng qua là tiện tay mà thôi.

Coi như Hà Anh Kiếm danh xưng thiên tài Tẩy Nhan Cô Phái, cùng Lý Sương Nhan so sánh cũng chưa đủ thành đạo!

- Nhớ kỹ trách nhiệm của ngươi, người ngăn đường ta, bất kể là ai, giết không tha!

Sau khi Lý Sương Nhan trở về, Lý Bát Dạ nhìn nàng một cái, nói ra.

Lý Bát Dạ nói như vậy, khiến Lý Sương Nhan vừa tức giận, nàng dậm chân bịch bịch, trừng mắt nhìn hắn:

- Ngươi bốn phía kết thù, không sợ người khác chém ngươi sao?

- Đạo hạnh, không có nghĩa là hết thầy.

Lý Bát Dạ ung dung nhìn nàng một cái, nói:

- Tại Tẩy Nhan Cô Phái, coi như là thiên quân vạn mã lại như thế nào? Đến bao nhiêu, liền có thể giết bấy nhiêu!

Lý Sương Nhan nhìn Lý Bát Dạ, lãnh đạm nói ra:

- Nói như vậy, ngươi là rất tự tin.

- Ngươi đừng quên, ngươi là thị nữ của ta, bảo hộ chủ nhân, là trách nhiệm của ngươi.

Lý Bát Dạ nhắc nhở nàng.

Lý Bát Dạ nói như vậy, để Hứa Bội nghe được lơ ngơ.

Lý Sương Nhan, nhân vật thế nào? Công chúa Cổ Nguo cường quốc, truyền nhân Cửu Thánh Yêu Môn, nhưng mà, hôm nay cũng chỉ là thị nữ của thiếu gia mà thôi!

Lý Sương Nhan hít sâu một ngụm, rốt cục bình tĩnh tâm tình, nhìn Lý bát Dạ, nói:

- Muốn ta toàn tâm toàn ý theo ngươi, cũng không phải việc khó, ít nhất, ngươi nói lý do để cho ta quy thuận.

- Bích Thanh thể, một trong hai mươi bốn Hoàng thể, thể chất không tệ.

Lý Bát Dạ nhìn nàng, ung dung nói ra:

- Chỉ cần ngươi thật lòng theo ta, cùng ta song tu, muốn tu hành Giao Cầu thể, cũng không thành vấn đề.

- Khẩu khí thật lớn, Giao Cầu thể!

Lý Sương Nhan cũng không khỏi trừng Lý Bát Dạ, lạnh lùng nói:

- Ngươi biết Giao Cầu thể ý vị như thế nào sao? Một trong Thập nhị Tiên thể! Vạn cổ đến nay, người tu luyện thành tiên thể, lác đác không có mấy! Ta tu luyện Bích Thanh Thể, có thể nói là đỉnh cấp thể thuật!

Lý Sương Nhan nàng trời sinh Hoàng thể, đã là sự tin khiến người ta kiêu ngạo. Bích Thanh Hoàng thể, cực kỳ hiếm thấy, một trong hai mươi bốn Hoàng thể. Mà nàng hiện tại tu luyện một trong thể thuật đứng đầu nhất thế gian. Nhưng nàng muốn đột phá Ngọc Thanh thể phải cần thời gian rất dài.

Ngọc Thanh thể là một trong mười tám Thánh thể. Ngọc Thanh thể đại thành, có thể bộc phát uy lực vô biên, không thể khinh thường! Còn chuyện tu luyện tiên thể, Lý Sương Nhan chưa từng nghĩ tới.

Ông...

Lúc này, thần quang sau đầu Lý Bát Dạ quay vòng, thọ luận hiển hiện, mệnh cung chìm nổi, huyết khí bão táp kéo lên.

Trong chớp mắt, Lý Bát Dạ nhấc chân, hung hăng đập về phía Lý Sương Nhan.

Lý Sương Nhan biến sắc, bàn tay trắng nõn hoành không, cầm trong tay một cái bím thuần, đỡ một cước của Lý Bát Dạ.

Phanh... một tiếng vang thật lớn, dưới một cước, nặng như vạn nhạc, trầm trọng như vài ngọn núi áp xuống Lý Sương Nhan.

"Răng rắc" một tiếng, dưới một cước này, Lý Sương Nhan lui về sau một bước, gạch đá trên đất thoảng cái bị nàng giẫm nát, bím thuẩn trong tay nàng bị đập vỡ vụn. Sắc mặt Lý Sương Nhan đại biến, một cước này của Lý Bát Dạ, không phải đạo pháp chi uy, không phải lực lượng mạnh mẽ, mà là trọng lượng thân thể, trọng lượng mạnh mẽ, có thể đánh sâu vào tâm hồn, làm rung động con bướm bướm của nàng.

Lý Sương Nhan có cảm giác, một chân của Lý Bát Dạ nặng như vạn nhạc, dưới một cước, có thể đập nát sơn hà! Đây là chuyện không thể nào. Lý Bát Dạ đạo hạnh còn rất cạn, không có khả năng có cước lực nặng như vậy!

- Thiên chi kiều nữ, bốn chữ này ngươi ngược lại nhận mà không thẹn, có thể thừa nhận hết thấy trọng lượng một chân này, đạo hạnh thật là khó lường.

Lý Bát Dạ ung dung nhìn nàng một cái, nói ra:

- Ngươi tu luyện Ngọc Thanh Thánh Tâm thuật là từ Vô Thần điện lấy được đi. Thế thuật không tệ.

Lý Sương Nhan nhất thời im lặng thật lâu, trong nội tâm nàng chấn động không gì sánh nổi, từ khi biết Lý Bát Dạ đến nay, chỉ có thân thể nàng thích hấn thôi, nhưng mà, hôm nay Lý Bát Dạ tung ra một cước làm rung động trái tim nàng.

Chân một người tuyệt đối không có khả năng nặng như vậy, ít nhất phạm thể là không thể nào! Vì cái gì một chân của Lý Thất Dạ sẽ nặng như thế! Như vậy, cái thứ xấu xa kia của hấn nặng cỡ nào! Nghĩ tới đây, nội tâm Lý Sương Nhan nhảy lên bình bịch!

Trên đời này, có nhiều loại thể chất trầm trọng vô cùng, thí dụ như Tiên Thiên chi thể Hùng Nhạc thể hay Trần Ma thể bên trong Hoàng thể, thậm chí là Trần Thiên thể bên trong Thánh thể.

Nhưng mà, Lý Sương Nhan có thể nhìn ra được, Lý Bát Dạ không phải Tiên Thiên thể, cũng không phải Hoàng thể, càng không phải là Thánh thể! Bởi vì mấy loại thể chất này không thể làm rung động nàng được.

Khả năng duy nhất, Lý Bát Dạ tu luyện thể thuật tuyệt thế vô song! Một cước này quá nặng, để cho nàng ấn tượng sâu sắc không gì sánh được.

Nghĩ tới cảnh, thể chất mạnh mẽ của Lý Bát Dạ vui đập mình, không hiểu sao, Lý Sương Nhan cảm thấy sợ hãi muốn chết, thân thể mềm mại hưng phấn run rẩy. Nàng nghĩ về chuyện ấy rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đồng Thánh Long

Ngay thời điểm, Lý Sương Nhan nghĩ vậy, Hứa Bội đầu óc mơ hồ, Lý Bát Dạ đã quay người đi vào căn phòng bên trong bảo lâu của Lý Sương Nhan.

Nhìn Lý Bát Dạ vào phòng, Lý Sương Nhan vội tiến vào theo.

Hứa Bội ngoan ngoãn lại gần tiểu viện vụn nát kia, bắt đầu dọn dẹp.

.....

Ở trong bảo lâu của Lý Sương Nhan, Lý Bát Dạ tìm tới khuê phòng nàng, hấn thoải mái nằm trên giường ngọc thanh tú, rồi nhắm mắt ngủ say.

Thấy Lý Bát Dạ đi vào phòng mình, Lý Sương Nhan vui sướng đi nhanh.

Vừa vào phòng, nhìn Lý Bát Dạ nằm trên giường ngáy o o. Lý Sương Nhan gấp muốn chết. Tên này trêu chọc dục hoá nàng tăng cao rồi làm như không biết gì, hiện tại còn lăn ra ngủ. Quá đáng ghét rồi!

Qua một hồi lâu, Lý Sương Nhan cũng lấy lại bình tĩnh, nàng dù sao cũng là thiên chi kiều nữ, không thể vô liêm sỉ cầu hấn làm mình được.

Lý Sương Nhan ngồi xuống bên cạnh, bình tâm tĩnh khí bắt đầu tu luyện.

.....

Hà Anh Kiếm bị Lý Sương Nhan đánh thành đầu heo, nằm liệt giường không đứng dậy được. Chuyện này khiến Tào Hùng tức điên, lửa giận bốc lên ngàn ngút.

Theo ý của hấn, Tào Hùng hi vọng đệ tử của mình có thể trèo lên Lý Sương Nhan, không nghĩ tới, đồ đệ thiên tài để hấn kiêu ngạo nhất không chỉ là không có được Lý Sương Nhan ưu ái, còn bị Lý Sương Nhan đánh nằm ở trên giường không thể động đậy!

Nhìn Hà Anh Kiếm bó kín người, Tào Hùng tức giận đến thổ huyết, đồ đệ yêu quý của mình bị truyền nhân Cửu Thánh Yêu Môn, công chúa Cổ Ngưu cương quốc đánh, hắn có thể như thế nào đây? Giết đến tận cửa đi tìm Lý Sương Nhan tính sổ? Cho dù Tào Hùng có mười cái lá gan cũng không dám, đừng nói là hắn, coi như là toàn bộ Tây Nhan Cổ Phái cũng không dám đắc tội Lý Sương Nhan, đắc tội Lý Sương Nhan, liền là tương đương đắc tội toàn bộ Cửu Thánh Yêu Môn, đắc tội quái vật khổng lồ như Cửu Thánh Yêu Môn, đó là tự tìm đường chết!

- Gặp quý rồi!

Tào Hùng không khỏi mừng một câu như vậy. Đệ tử thiên tài của hắn đẹp trai khôi to, vậy mà Lý Sương Nhan không thèm chọn, đi chọn một thằng nhóc ngay cả lông cũng chưa mọc, đây quả thực là gặp quý rồi.

Nghĩ tới việc lần trước bị một thằng nhóc dùng bảo vật đánh đập, sắc mặt Tào Hùng khó coi tới cực điểm, cuối cùng, hắn đi tới một chỗ của Tây Nhan Cổ Phái.

Phía trên một tòa chủ phong của Tây Nhan Cổ Phái, đây vốn là địa phương thiên địa tinh khí đậm đặc nhất của Tây Nhan Cổ Phái hiện tại, nhưng mà hôm nay, trong đại điện toà chủ phong này ở không phải là trưởng lão Tây Nhan Cổ Phái, càng không phải là hộ pháp Tây Nhan Cổ Phái, mà là Tây Nhan Cổ Phái khách khanh Đồng Thánh Long!

Khách khanh, loại ghế này ở rất nhiều môn phái thậm chí là ở rất nhiều cương quốc đều có. Mỗi một khách khanh đều được hưởng thụ đãi ngộ trên trời, được môn phái hoặc quốc gia tiến cống mà không cần hỏi qua sự vụ môn phái, chỉ có thời điểm Môn phái Đế Quốc gặp nạn mới ra sức xuất thủ tương trợ!

Ở trong cổ điện, khí tức Vương Hầu như sóng biển dâng trào toả ra, vô không bắt nhập, đề ngoại nhân không dám tới gần!

Bên trong cổ điện, một lão nhân áo xanh oai hùng bức người, toàn thân hắn phun ra nuốt vào lấy khí tức Vương Hầu đáng sợ, không hề nghi ngờ, hắn là một vị Vương Hầu cường đại, một vị Vương Hầu rất trâu bò.

Đồng Thánh Long, một vị Vương Hầu cường đại đến khiến người ta biến sắc, đạo hạnh của hắn so với sáu đại trưởng lão Tây Nhan Cổ Phái còn muốn mạnh hơn rất nhiều.

Lúc này, Đồng Thánh Long cùng Tào Hùng ngồi chung bàn.

- Tào huynh gần đây tâm tình không được tốt a.

Đồng Thánh Long châm rượu cho Tào Hùng, khuôn mặt rất bình dị gần gũi, nhưng mà, hai mắt thâm bất khả trắc kia lại phun ra nuốt vào hàn mang khiếp người.

Tào Hùng lặng lẽ uống rượu, không nói gì.

Mặc dù Tào Hùng không để ý tới mình, nhưng Đồng Thánh Long y nguyên vì Tào Hùng châm rượu, trên mặt hắn mang theo tiểu dung, nhưng mà, ánh mắt hàn ý là vô cùng đáng sợ.

Trên thực tế, Đồng Thánh Long có xuất thân kinh người, danh xưng Vương Hầu của hắn cũng không phải là tự xưng, mà được Bảo Thánh thượng quốc tứ phong.

Bản thân Đồng Thánh Long xuất thân từ quý tộc Bảo Thánh thượng quốc. Mà gia tộc của hắn so với Tây Nhan Cổ Phái mạnh hơn rất nhiều. Hắn đến Tây Nhan Cổ Phái làm khách khanh tất nhiên không phải Tây Nhan Cổ Phái mời tới. Nói đùa gì vậy, Tây Nhan Cổ Phái cùng Thánh Thiên Giáo có thể nói là cừu địch!

Thời điểm ba vạn năm trước, Tây Nhan Cổ Phái xuống dốc, Thánh Thiên Giáo đối với Tây Nhan Cổ Phái phát động tấn công. Trong trận chiến đó, toàn bộ Thái Thượng trưởng lão của Tây Nhan Cổ Phái đều bị làm thịt. Lãnh thổ cũng bị chiếm mất.

Sau trận chiến, Thánh Thiên Giáo ở phía trên quốc gia đổ nát của Tây Nhan Cổ Phái, thành lập nên Bảo Thánh thượng quốc!

Đồng Thánh Long chính là quý tộc Bảo Thánh thượng quốc. Tây Nhan Cổ Phái làm sao có thể mời hắn tới làm khách khanh, hắn là do Nhân Hoàng Bảo Thánh thượng quốc phái tới.

Đối với một vị khách khanh như Đồng Thánh Long, Tây Nhan Cổ Phái không thể nào cự tuyệt. Hôm nay, Tây Nhan Cổ Phái đã không cách nào cùng Thánh Thiên Giáo, Bảo Thánh thượng quốc cường đại tranh hùng, Bảo Thánh thượng quốc phái một vị khách khanh đến, Tây Nhan Cổ Phái chỉ có thể cắn răng mà nhận.

Đồng Thánh Long vẫn là hết sức điệu thấp, hắn bình thường ngoại trừ tu hành, rất ít ra ngoài, lại càng không can thiệp sự vụ của Tây Nhan Cổ Phái, cho nên, Đồng Thánh Long khiến cho rất nhiều hộ pháp, trưởng lão của Tây Nhan Cổ Phái không có bài xích.

Trước kia, Tào Hùng cũng cùng rất nhiều Hộ Pháp trưởng lão không ưa gì Đồng Thánh Long. Nhưng những năm gần đây hai người thường hay qua lại, uống rượu đàm đạo.

Năm đó, chương môn truyền thừa đời kế tiếp, lấy địa vị sắp xếp, tới lượt Tào Hùng làm trưởng môn. Nhưng mà, tự dung lại chạy ra một nha đầu Tô Ung Hoàng lên làm trưởng môn, khiến Tào Hùng ghi hận.

Những năm qua, Tào Hùng đã mất đi ý nghĩ tự mình leo lên chức chương môn, hắn đem hi vọng ký thác vào trên người đồ đệ mình Hà Anh Kiếm.

Tào Hùng coi Hà Anh Kiếm trở thành con ruột, dốc lòng bồi dưỡng. Nhưng lần này, lại lại ra thẳng nhóc Lý Bát Dạ, đập đồ đệ hấn xuống. Tào Hùng không nhịn được nữa. Đánh không lại Lý Bát Dạ, Cửu Thánh Yêu Môn cũng không phải thứ hấn có thể trêu chọc. Không còn cách nào khác, Tào Hùng bèn tìm tới Đồng Thánh Long!

Nếu như đầu phục Đồng Thánh Long, Tào Hùng leo lên chức chương môn không phải là việc khó, vấn đề là, một khi đầu phục Đồng Thánh Long, hắn liền trở thành tội đồ, phản bội môn phái, phản bội liệt tổ liệt tông.

Lúc này, Tào Hùng yên lặng uống rượu, trong lúc nhất thời không nói lời nào, hắn không nguyện ý mở miệng trước, hắn chờ Đồng Thánh Long ra giá.

- Tào huynh, mặc dù nói Cửu Thánh Yêu Môn chính là vì hai phái quan hệ thông gia mà đến, nhưng mà, Tào huynh lại có nghĩ qua hay không, bọn hấn chỉ sợ là vì một thứ gì đó của Tây Nhan Cổ Phái mà tới.

Cuối cùng, Đồng Thánh Long mỉm cười nói ra. Hấn biết Tào Hùng đang buồn bực chuyện gì.

-Nói tiếp đi.

Tào Hùng vừa uống, vừa trả lời.

Đồng Thánh Long biết Tào Hùng còn do dự, liền tung ra mỗi nhữ, chỉ cần con cá ăn mỗi, tất cả đều dễ dàng rồi, hấn còn sợ Tào Hùng không tâm động sao?

- Tào huynh có nghĩ tới hay không? Sự thực là, chỉ có Bảo Thánh thượng quốc bảo hộ cho Tây Nhan Cổ Phái thôi. Còn Cửu Thánh Yêu Môn xa cuối chân trời, bọn hấn chỉ là muốn đồ đặc của bọn hấn mà thôi, chuyện Tây Nhan Cổ Phái sống chết, bọn hấn hoàn toàn không quan tâm.

Đồng Thánh Long thành khẩn nói.

Tào Hùng trầm mặc một lúc, chậm rãi nói ra:

-Hai phái quan hệ thông gia, cũng không phải chuyện xấu.

Đồng Thánh Long cười một tiếng, đầy thâm ý nói ra:

- Nếu quả như thật hai phái quan hệ thông gia, ta xem ra, cao đồ Hà Anh Kiếm của Tào huynh có thể lấy Lý công chúa, vậy thì càng là thập toàn thập mỹ.

- Đáng tiếc, đồ đệ của ta không làm được!

Tào Hùng mới chậm rãi nói.

Con cá cắn câu, Đồng Thánh Long cười một tiếng, Tào Hùng trốn không thoát bàn tay của hấn, hấn cười tùm tùm nói với Tào Hùng:

- Mặc dù nói, hai phái có hôn ước, nhưng tiểu tử kia chẳng may gặp chuyện gì ngoài ý muốn thì sao?

- Đồng huynh lời này nói như thế nào đây?

Ánh mắt Tào Hùng ngưng tụ, nói.

Đồng Thánh Long cười tùm tùm, làm động tác đưa tay lên cổ chém một cái.

Ánh mắt Tào Hùng ngưng tụ:

-Tiểu tử kia có bảo vật rất lợi hại, ta không làm gì được.

Đồng Thánh Long nhìn Tào Hùng, hấn từ từ mở lời:

- Tào huynh, người đã có khó khăn biết nghĩ tới tiểu đệ, tiểu đệ đương nhiên là giúp bạn không tiếc cả mạng sống. Tào huynh cứ việc đi làm, trời sập xuống, không phải có tiểu đệ vì Tào huynh phân ưu sao?

Nhìn Tào Hùng vẫn còn do dự, Đồng Thánh Long tiếp tục bơm thêm:

-Tào huynh thử nghĩ xem, nếu truyền nhân Cửu Thánh Yêu môn bị đánh thuốc, gạo nấu thành cơm với cao đồ thì thế nào?

Nghe vậy, hai mắt Tào Hùng sáng lên. Đúng vậy, chỉ cần đánh thuốc Lý Sương Nhan, rồi đổ tội cho Lý Bát Dạ. Cuối cùng, hai người họ xuất hiện, làm thịt Lý Bát Dạ. Còn đồ đệ hấn xả thân cứu mỹ nhân. Cửu Thánh Yêu Môn cũng không nói gì được. Nghĩ tới Lý Sương Nhan xinh tươi mọng nước như vậy, Tào Hùng cũng muốn ném thử a.....

-Hahaha....

Tào Hùng không vết tích nhận lọ thuốc Đồng Thánh Long đưa cho, hai người nhìn nhau cười lớn.

- Đa tạ Đồng huynh nâng đỡ, Tào mỗ liền chuẩn bị đầy đủ rồi tới báo huynh.

Cuối cùng, Tào Hùng đứng lên, liền ôm quyền nói.

Sau khi Tào Hùng rời khỏi, Đồng Thánh Long nở nụ cười, chậm rãi nói:

-Tào Hùng a Tào Hùng. Chỉ cần lên chiếc thuyền này, còn sợ người không mưu phản Tây Nhan Cổ Phái hay sao!

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Bỏ chạy

Gió nhẹ thổi, khí trời hơi man mát tỏa ra khắp nơi. Lúc này, trên ngọn núi Cô Phong, sắc trời đã tối đen, trên gò núi, một toà bảo lâu nguy nga lộng lẫy vẫn đứng đón gió, như đã đứng ở nơi này từ thời cổ xưa tới nay, không một chút thay đổi.

Xa xa một đạo thân ảnh trong nháy mắt thoáng hiện, lấy mắt thường khó có thể nhìn rõ tốc độ, đang bay nhanh về hướng này.

Đạo thân ảnh tăng tốc đến đỉnh điểm, trong thời gian ngắn ngủi, liền ném ra bình ngọc trong tay, hướng thẳng tới toà bảo lâu.

Ngay lúc này, bùm, bình ngọc vỡ nát, một đoàn hắc khí nhanh chóng lan ra. Hắc khí nhanh chóng mở rộng, nháy mắt cuốn qua trăm dặm, bao phủ toàn bộ toà bảo lâu.

-Là ai?

Người mùi hương lạ trong không khí, Lý Sương Nhan quát lên một tiếng, liền phóng ra bên ngoài.

Trong một chớp mắt, cả người Lý Sương Nhan toả sáng, tựa như một đóa hoa sen nở rộ, mỗi một cánh hoa đều trong suốt sáng chói.

Phanh một tiếng, không thấy Lý Sương Nhan có bất kỳ động tác, liền dễ dàng chấn bay toàn bộ hắc khí.

Lý Sương Nhan, trời sinh Bích Thanh thể, trải qua tu luyện, Bích Thanh thể đã sớm đại thành, tấn thăng thành Ngọc Thanh thể. Thể chất vừa ra, tựa như hoa sen nở rộ, năng dùng tốc độ bất khả tư nghị chặn trước mặt bóng đen kia. Nàng lạnh nhạt hướng bóng đen phát động công kích.

- Lý công chúa, là ta, Tào Hùng nhị trưởng lão của Tây Nhan Cổ Phái.

Bóng đen chính là Tào Hùng, hắn không ngờ Lý Sương Nhan mạnh tới vậy, trong nháy mắt chặn hết đường lui của hắn.

Lý Sương Nhan một câu cũng không nói, thân thể tựa như hoa sen nở rộ, tung chưởng tấn công Tào Hùng.

Ầm ầm ầm ầm

Tào Hùng bị chưởng phong chấn phun máu, sắc mặt cũng đỏ lên, thân thể run rẩy, là Hào Hùng cường giả, Tào Hùng không phải là đối thủ của Lý Sương Nhan. Sau vài chưởng, Tào Hùng liền bị oanh trọng thương, ngay cả tính mạng cũng gặp nguy hiểm.

Cái này cũng không trách Tào Hùng yếu, mà do Lý Sương Nhan quá mạnh. Nàng là thân truyền đệ tử của Luân Nhật Yêu Hoàng, công chúa Cổ Ngưu cương quốc, Đại Trung Vực thiên chi kiêu nữ, đừng nói là Đại Trung Vực, dù phóng nhãn toàn bộ Nhân Hoàng giới, một đời tuổi trẻ, khó ai có thể địch lại nàng.

- Cừu Thánh Yêu Môn, quả nhiên danh bất hư truyền!

Ngay lúc Tào Hùng gặp nguy hiểm, một âm thanh lạnh lùng vang lên.

Lúc này, trên ngọn núi cao nhất Tây Nhan Cổ phái, Đồng Thánh Long bước ra một bước, xuyên qua vài ngọn núi, một bước bước ra liền xuất hiện trên Cô Phong. Ngay lập tức, huyết khí của hắn thoáng cái che mất toàn bộ ngọn núi, đại đạo tề minh. Vương Hào chi uy của hắn thôi động xu thế sơn hà, như một thanh lợi kiếm sắc bén, hướng Lý Sương Nhan chém tới.

Lý Sương Nhan tú mục phát lạnh, bàn tay thanh tú khẽ đẩy, tựa như đồ long, ngăn cản một kiếm của Đồng Thánh Long.

"Oanh" một tiếng, một kích này, thanh thế kinh động toàn bộ Tây Nhan Cổ Phái, khiến vài ngọn núi xung quanh lung lay, đất đá bên dưới bị dư kinh oanh vụn...

Một kích qua đi, Đồng Thánh Long không khỏi ánh mắt phát lạnh, vừa ra tay hắn liền biết mình gặp đối thủ. Trong lòng của hắn khiếp sợ, lấy tuổi như Lý Sương Nhan, vậy mà vẫn đánh Vương Hầu, thiên phú như vậy thật là đáng sợ, làm cho người phát lạnh.

Ngay lập tức, Đồng Thánh Long cuốn lấy Tào Hùng bỏ chạy.

Lý Sương Nhan đuổi theo một đoạn, liền quay về bảo lâu. Nhìn Lý Bát Dạ vẫn còn ngủ say, nàng hận tới nghiến răng, tên này thực sự coi nàng là thị nữ. Động tĩnh lớn như vậy mà vẫn ngủ ngon được. Tức chết nàng rồi.

Ngay khi Lý Sương Nhan tiếp tục tu luyện, khoe miệng Lý Bát Dạ hơi cong lên, nở nụ cười.

Chuyện mấy lão già tới hắn cũng biết, hắn giả vờ ngủ là muốn câu con cá to hơn phía sau thôi. Chỉ là, Lý Bát Dạ không ngờ tới, Sương Nhan muội vì lo lắng cho an nguy của hắn, mà không dám đuổi quá xa.

Đám đệ tử Tây Nhan cổ phái cảm thấy thiên địa rung rinh một cái rồi thôi. Năm vị trưởng lão nhìn hướng Cô Phong im lặng, coi như không biết, trải qua chuyện lần trước, bọn họ không dám trêu chọc Lý Bát Dạ.

.....

Trên một tòa chủ phong của Tây Nhan Cổ Phái, Tào Hùng đang ngồi với Đồng Thánh Long ở trong đại điện.

Lúc này, Đồng Thánh Long nở nụ cười, nói:

- Không ngờ con bé kia tấn cấp Vương Hầu, Mê Hồn Tán không làm gì được nó.

- Đồng huynh, lúc này đây, tuyệt đối đừng xuất hiện sai lầm

Tào Hùng cũng thiếu kiên nhẫn, lạnh giọng nói.

Trải qua chuyện vừa rồi, hắn biết kế hoạch bị bại lộ, không cần thận bị mấy lão già cổ hủ trấn áp ngay.

- Tào huynh, điểm này ngươi yên tâm, từ giờ trở đi, ta và ngươi trên cùng một cái thuyền, lúc này đây, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sai lầm, không tới một ngày, Liệt Chiến Hầu sẽ đến. Ta đã hướng bệ hạ xin chỉ thị, đến lúc đó, thế cục đối với Tào huynh có lợi rất lớn.

Đồng Thánh Long là bộ dáng nắm chắc thắng lợi trong tay, vừa cười vừa nói.

Nghe nói như thế, trong nội tâm Tào Hùng không khỏi vì đó chấn động. Liệt Chiến Hầu, đây chính là một đại mãnh tướng của Bảo Thánh thượng quốc, được Nhân Hoàng Bảo Thánh thượng quốc thân phong!

- Tào huynh, nếu bệ hạ xá lệnh một lần, đây chính là cơ hội tốt để ngươi leo lên vị trí chương môn của Tây Nhan Cổ Phái, ngươi phải nắm giữ cơ hội này a.

Đồng Thánh Long cười tủm tỉm nói ra.

Tào Hùng không khỏi vì đó trầm mặc, trở thành chương môn Tây Nhan Cổ Phái, cho tới nay đều là dã tâm của hắn, nhưng mà, trước kia hắn cũng không hi vọng lấy loại hình thức này leo lên chức chương môn, nhưng mà, hôm nay hắn không có lựa chọn khác, lửa giận của Cửu Thánh Yêu môn, không phải thứ hắn có thể chống đỡ được.

- Tào huynh có thể cam đoan, sau khi chuyện thành công, Liệt Chiến Hầu lui binh, Nhân Hoàng không tái phạm Tây Nhan Cổ Phái ta.

Tào Hùng trầm giọng nói.

Đồng Thánh Long cười nói:

- Điểm này Tào huynh yên tâm, Tào huynh, ngươi suy nghĩ một chút, lấy thực lực Bảo Thánh thượng quốc hôm nay, muốn diệt Tây Nhan Cổ Phái các ngươi là chuyện dễ dàng, ngươi nói đúng không? Nhưng mà, bệ hạ nhân từ, chưa bao giờ có hành động, điều này nói rõ cái gì? Bệ hạ mong muốn, đơn giản là Thiên mệnh bí thuật, chỉ cần Tào huynh có thể đem thiên mệnh bí thuật tới tay, cái khác cũng không phải vấn đề.

- Đồng huynh, ngươi yên tâm, việc thiên mệnh bí thuật này, do ta lo.

Tào Hùng trầm giọng nói.

Hắn cũng không hi vọng bán đứng thiên mệnh bí thuật của Tây Nhan Cổ Phái, nhưng hiện tại không còn cách nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 26: Quỷ lâu

Phương đông dần sáng, một luồng dương quang chiếu sáng cả vùng đất.

Lý Bát Dạ tỉnh dậy, ngáp vài cái rồi bước ra khỏi phòng.

Vừa mới khỏi phòng, hắn lập tức phát hiện, Hứa Bội đang bung chậu nước rửa mặt chờ ở ngoài cửa.

Lý Bát Dạ hướng nàng nở nụ cười nói:

- Bội Bội, cực khổ ngươi rồi.

Nói xong, Lý Bát Dạ cầm khăn trắng lên, lau qua trên mặt.

Hứa Bội vui vẻ, dịu dàng nói:

- Nô tỳ hầu hạ thiếu gia là thiên kinh địa nghĩa, không có gì mà khổ cực cả.

Lý Bát Dạ vừa lúc nhìn thấy nụ cười này của nàng, không khỏi có chút áy náy. Nàng là do hắn dùng chích tâm vô địch dụ dỗ nên mới thích mình. Hắn quyết định tìm đối xử tốt với nàng.

Tuy Hứa Bội không được xinh đẹp, không tuyệt mỹ vô song. Nhưng bộ dạng ngoan hiền, khả ái của nàng khiến Lý Bát Dạ rất yêu thích.

Hứa Bội dịu dàng đứng nhìn thiếu gia, khuôn mặt trắng thuần, không có một tia son phấn trang điểm, trời sinh da thịt mềm mịn tinh tế, mũi nhân cong cong như nguyệt nha, cái miệng ảnh đào nhỏ nhắn lại mướt mà mỏng hồng, bên cạnh có hai má lúm đồng tiền nhợt nhạt, rất dễ khiến người ta thương sót.

Hứa Bội thấy thiếu gia chăm chú nhìn mình, trong lòng "bang bang" nhảy rất nhanh, trái tim vô dụng như con nai nhỏ chạy loạn, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ ý nghĩ ngọt ngào, khuôn mặt nhẹ nhàng dâng lên màu đỏ hồng, càng lộ ra vẻ thẹn thùng động lòng người.

- Bội bội, hôm nay ta muốn đi tới Quỷ lâu, có muốn cùng đi hay không?

Lúc này, Bát Dạ đem khăn mặt buông xuống rồi nhìn Hứa Bội nói.

Nghe tới Quỷ lâu, Hứa Bội rung mình một cái, nói ra:

- Thiếu gia, ngươi biết quỷ lâu là địa phương nào sao?

- Đó là Cẩm các trước kia.

Lý Bát Dạ mỉm cười nói.

Hứa Bội hơi sợ hãi, nói ra:

- Trước kia Quỷ lâu thật gọi là Cẩm các, nhưng mà, hàng vạn năm trước, nơi đó liền đổi tên, người người xưng là Quỷ lâu! Người nhất gan tới đó, sẽ bị sợ mất mật. Hiện tại đừng nói là tòa Quỷ lâu này, ngay cả tòa chủ phong chỗ kia, cũng không có người dám đi.

- Nghe nói nơi đó có quỷ.

Sắc mặt Hứa Bội hơi tái nhợt. Mặc dù nàng cũng là tu sĩ, nhưng nữ nhân ai mà không sợ quỷ.

- Đã gọi là Quỷ Lâu, có quỷ đó cũng là sự tình bình thường, không có quỷ, như thế nào lại xưng là Quỷ Lâu đây.

Lý Bát Dạ nhàn nhạt cười nói.

Hứa Bội cố gắng khuyên ngăn:

- Thiếu gia, theo nô tì biết, mặc dù chưa có ai chết ở trong Quỷ Lâu, nhưng mà nghe nói, Đại trưởng lão tới đó cũng bị lộng đến chết vật không chịu nổi, bị thua thiệt không nhỏ. Nơi đó có quỷ hay không, cái này còn không cách nào kết luận, nhưng, nơi đó tuyệt đối là có đồ vật diêm xấu gì.

- Quỷ nha.

Lý Bát Dạ hai mắt trông về phía xa, nhìn qua đến rất xa rất xa, cuối cùng cười tùm tùm nói ra:

- Nếu là thật sự có quý, ta còn ưa thích, làm gì phải sợ quý.

Nói đến đây, hần không khỏi kéo khóe miệng, phì cười.

Nhìn bộ dạng tự tin của thiếu gia, Hứa Bội không khuyên ngăn nữa, cho dù có quý, cho dù thực sự bị làm thịt bên trong, nàng cũng không oán không hối. Nàng chỉ cần có thiếu gia bên cạnh là đủ rồi.

Cuối cùng, Hứa Bội nhẹ giọng nói:

- Nô tỳ theo thiếu gia!

Ngay lúc này, Lý Bát Dạ xoay người lại, nhìn hướng khe cửa bên trong. Lý Sương Nhan đang nghe trộm liền giật mình trốn sang một bên. Nàng cảm thấy rất xấu hổ, đường đường một công chúa Cung Quốc mà bị bắt được đang nghe lén, nàng liền mất hết mặt mũi a.

- Đi thôi, chúng ta đi nhìn xem Quý Lâu!

Lý Bát Dạ mỉm cười, nắm tay Hứa Bội, dẫn đường đi tới phía trước.

Nhìn hần rời đi, Lý Sương Nhan gấp đến độ dậm chân, nàng rất muốn đi theo. Do dự một lúc sau, nàng quyết định đuổi theo hần.

.....

Quý lâu, tọa lạc ở phía trên một tòa chủ phong của Tây Nhan Cổ Phái. Nơi này vốn là một tòa chủ phong đông đúc, thiên địa tinh khí cũng đậm đặc, có điều, từ khi chuyện ma quái của Quý Lâu lan ra, không ai nguyện ý đến Quý Lâu tu luyện.

Hiện tại, toàn bộ Quý lâu là cảnh tượng nhất phái suy sụp, ngay cả chủ phong, phạm vi hơn mười dặm cũng đổ nát hoang tàn, hoa cỏ cây cối đều lộ ra ốm yếu, tựa hồ là nhận điềm xấu nơi này ảnh hưởng vậy.

Nghe nói, ở mấy vạn năm trước, tòa chủ phong này đã từng phồn vinh mấy đời, nhưng mà về sau có chuyện ma quái, nơi này liền bắt đầu tiêu điều suy sụp, thẳng đến về sau không có đệ tử nguyện ý lại bước chân nơi này.

Lúc này, Lý Bát Dạ đứng ở trên chủ phong, trông về phía xa vùng sơn hà này. Trong lòng hần không khỏi trầm mặc, cảnh tượng nơi này âm u, không chỉ là bởi vì nơi này không có đệ tử tu hành, mà đứng ở trên chủ phong này, khiến người ta âm thầm có thể cảm nhận được bất an, tựa hồ dưới mặt đất chủ phong dâng lên tà khí ghê người.

Trên vạn năm đến nay, lịch đại đệ tử Tây Nhan Cổ Phái cho rằng nơi này có điềm xấu, xem ra không phải là không có đạo lý.

Cùng đứng ở trên chủ phong, Hứa Bội cảm giác lưng lạnh suu suu, tựa như là bị quý nhìn chăm chăm vào, thân thể mềm mại run bần bật, nếu như không phải có Lý Bát Dạ đồng hành, nàng đã sợ chết khiếp rồi.

Một lúc sau, Lý Bát Dạ không khỏi nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Mặc dù xưng là Quý Lâu, nhưng nơi đây được xây đến vô cùng tinh xảo, có thể được xưng tụng khéo léo đẹp đẽ, có điều, hiện tại Quý Lâu đã tích đầy tro bụi, treo đầy tơ nhện, cỏ dại mọc lan tràn, thậm chí ngay cả sóc chim rừng cũng ở nơi này định cư.

Từ cảnh trí Quý Lâu, có thể nhìn ra được, Tây Nhan Cổ Phái đã từng vô cùng coi trọng nơi này, nhưng đáng tiếc, về sau xảy ra chuyện quý ám, Tây Nhan Cổ Phái mới từ bỏ nó.

Vừa bước vào Quý Lâu, giẫm lên sàn nhà do vạn năm Ngọc Tuyền chế thành, một hồi âm thanh ba ba vang lên, vô số con dơi bay tán loạn, người nhất gan sẽ bị dọa tè ra quần.

- Nô tì từng nghe nói, nơi này từng là một trong trọng địa của Tây Nhan Cổ Phái, nhưng đáng tiếc, hiện tại đã hoàn toàn hoang phế.

Hứa Bội nhìn ngó xung quanh nói ra.

Nghe vậy, trong lòng Lý Bát Dạ không khỏi nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Thời gian như quay ngược lại năm đó, thời điểm Minh Nhân nha đầu còn bé, còn không có năng lực tung hoành cửu thiên thập địa, ở trong lầu các này, hần đã từng dạy cô bé này đánh đàn.

Nhớ năm đó, là Âm Nha, hần từng cười nhạo Minh Nhân cầm nghệ thật đúng là không ra gì, nếu để cho nàng đi học đàn mãi nghệ, chỉ sợ sẽ chết đói. Khi đó Minh Nhân còn tóm hần lại vật trụ lưng. Cả vài năm mới mọc lại được.

Nhớ lại cảnh trần chèo bay lượn, khuôn mặt Lý Bát Dạ co quắp.

Một một đời, Âm Nha đều thu dưỡng một tiểu cô nương để khi lấy lại được thân thể rồi thịt, nhưng mà, các nàng đều chịu để hần yên, nhất là nha đầu Hồng Thiên kia, còn đem hần nhét vào trong váy, vài ngày mới thả.

Lúc này, Không cần Lý Bát Dạ phân phó, Hứa Bội liền bê bồn đem bên trong bên ngoài Quý Lâu sửa sang lại một phen. Lý Bát Dạ cũng vui vẻ dọn dẹp cùng nàng. Chờ hai người quét dọn sửa sang lại, lúc này Quý Lâu mới sáng rất nhiều, hào khí âm trầm lúc này mới bị quét đi không ít, mặc dù là như thế, ở trong Quý Lâu vẫn có mấy phần u ám.

Hứa Bội vì Lý Bát Dạ bố trí xong tất cả vật phẩm nhu cầu.

-Được rồi, nàng nghỉ ngơi đi, ta muốn tạm thời ở lại đây một đoạn thời gian.

Nhìn thoáng qua Hứa Bội lấm tấm mồ hôi, Lý Bát Dạ kéo nàng lại, liếm láp mồ hôi trên trán, trên cổ, rồi xuống bả vai nàng. Cảm nhận vị mặn mặn chất chất, Lý Bát Dạ mỉm cười, ôm Hứa Bội đặt nằm xuống giường, vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng nói:

-Nàng ngủ một chút đi.

Hứa Bội chớp chớp lông mi thật dài, trên mặt đỏ ửng rất là khả ái, nàng cảm thụ được vuốt ve ôn nhu của Lý Bát Dạ, phảng phất cả trái tim đều bị Lý Bát Dạ làm tan ra, lúc này, nàng nhắm mắt lại. Buổi sáng đầy sớm, công thêm một nhọc, nàng rất nhanh ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Bị chém

Thời điểm Lý Bát Dạ ôm ấp nữ nhân khác, không hiểu sao Lý Sương Nhan cảm thấy rất khó chịu, nàng bực mình nghiêng rằng quay đi, bắt đầu nghiêm túc cẩn thận quan sát Quý Lâu.

Lúc này, Lý Sương Nhan quan sát thật kỹ bốn cây cột lớn bên trong đại sảnh, trong lúc nhất thời nhìn nhập thần. Bốn cái trụ lớn, do vạn năm Ngọc Tùng chế, trải qua vô số năm tháng tây lễ, không có bất kỳ mục nát nào, phía trên mỗi một cây trụ, có vô số đường vân chằng chịt.

Trên thực tế, không chỉ là phía trên bốn trụ lớn này mới có loại đường vân rậm rạp chằng chịt kia, mà cả tòa Quý lâu đều có những đường vân này, bất quá loại đường vân này màu sắc rất nhạt, nếu không lưu tâm xem kỹ, căn bản không dễ dàng phát hiện.

Lý Sương Nhan chính là thiên tài, Thánh mệnh Hoàng thể, bất luận là ở nơi đâu, đều là thiên chi kiêu nữ, nàng nhìn kỹ loại đường vân này, liền lập tức cảm thấy có điều bất phàm, nhưng mà, thời điểm nàng cẩn thận tìm hiểu, phát hiện loại đường vân này không phải là đạo văn, cũng không phải chương phù, nàng luôn cảm thấy trong này có che dấu huyền ảo nói không ra được.

- Nhìn ra cái huyền ảo gì không?

Lý Bát Dạ đi đến bên cạnh, ôm lấy thân thể mềm mại của Lý Sương Nhan vào lòng, thoải mái cười một tiếng.

Ah!

Lý Sương Nhan giật mình hô lên, nàng không khỏi nhìn tiểu nam nhân trước mắt so với mình còn muốn nhỏ hơn này, cái thần thái bình tĩnh kia, cái thần thái nhân định thích ý kia, nàng đã minh bạch, hẳn biết nàng đi theo hắn. Lý Sương Nhan xấu hổ cúi đầu sát ngực.

- Mấy đường vân này là Cầm vận.

Lý Bát Dạ nhìn lấy đường vân rậm rạp chằng chịt trên cột, nhẹ nhàng nói ra, vào lúc này, ánh mắt của hắn trở nên đặc biệt thâm thúy.

Ở thời điểm này, Lý Sương Nhan cảm thấy tiểu nam nhân trước mắt như là biến thành người khác, tựa hồ như hắn đã trải vô tận tang thương, lắng đọng vô số tuế nguyệt.

Làm thiên chi kiêu nữ, Lý Sương Nhan chưa bao giờ tự coi nhẹ mình, nhưng mà, nàng nghiên cứu lâu như vậy, nhưng vẫn không rõ đường vân này là gì, vậy mà, Lý Bát Dạ lại nhẹ nhàng nói ra, khiến Lý Sương Nhan không khỏi có chút bất đắc dĩ, tiểu nam nhân trước mắt, đến cùng là phạm thể phạm mệnh phạm luân sao!

- Thế gian việc đáng tiếc nhất, là thiếu tri âm

Trong lúc Lý Sương Nhan ngẩn người, Lý Bát Dạ nói ra một câu khó hiểu như vậy.

Lý Sương Nhan không khỏi hỏi:

- Làm sao người biết đây là cầm vận? Trong này bao hàm huyền bí gì?

Lúc này, Lý Sương Nhan cựa quậy nhẹ nhẹ, nàng chọn một vị trí thoải mái, tựa vào ngực Lý Bát Dạ, cảm nhận nhịp tim của hắn.

- Huyền bí trong này, chính là một cổ sự.

Lý Bát Dạ vuốt ve nàng, nói ra:

- Về phần làm sao ta biết, là do bóp chim tính toán.

Lý Sương Nhan không khỏi cảm thấy có chút vô lực, tiểu nam nhân trước mắt, thật sự là để cho nàng nhìn không thấu, ngay cả cầm vận trước mắt này mà nói, cho dù thiên tài như nàng, muốn tìm hiểu chưa chắc đoán ra được, nhưng mà, Lý Bát Dạ liếc mắt nhìn liền biết được, đây quả thực là biến thái! Khiến nàng cũng không khỏi hoài nghi, tiểu nam nhân trước mắt này vẫn là con người sao?

- Nàng về đi, ta muốn một mình yên lặng một chút.

Cuối cùng, Lý Bát Dạ bảo Lý Sương Nhan trở về, ở chỗ này, hắn không cần Lý Sương Nhan bảo hộ, trên thực tế, Lý Sương Nhan lưu tại nơi này, cũng không tiện hắn cá lớn.

Lý Sương Nhan hơi do dự nói:

- Thế nhưng mà, người ở nơi này không an toàn.

- Nếu như nơi này cũng không an toàn, địa phương khác thì càng không an toàn.

Lý Bát Dạ nở nụ cười, tự tin nói.

Lý Sương Nhan nhìn Lý Bát Dạ trong chớp lát, rồi yên lặng nhẹ gật đầu. Cuối cùng, nàng đi tới giường, ôm lấy Hứa Bội đang nằm ngủ rồi rời đi, chỉ còn lại có Lý Bát Dạ ở chỗ này.

Nhìn Lý Sương Nhan bế Hứa Bội đi, Lý Bát Dạ cũng không ngăn cản, lúc này, hắn ngồi xếp bằng ở trong đại sảnh, nhắm mắt dưỡng thần.

Rất nhanh, mặt trời lặn, mặt trăng lên, cả tòa chủ phong đều bao phủ ở trong bóng đêm âm trầm, lúc này, bốn phía đều im ắng, bên ngoài chủ phong, âm âm truyền đến thanh âm sỏi tru.

Dưới nóng đêm, toàn bộ núi non cây cối dây leo nơi đây, tựa hồ cũng trở nên dữ tợn, toàn bộ bắt đầu phát sinh biến hóa, dưới mặt đất cũng toát ra tà khí, như có điểm xấu muốn từ dưới đất đứng lên.

U...u...u... ngay lúc này, bên trong Quỷ Lâu đột nhiên có cuồng phong gào thét, Hắc Vụ hiển hiện, như muốn đem nơi này biến thành địa ngục.

Suyễn...suyễn...suyễn... đột nhiên, bên trong Quỷ lâu vang lên từng đợt tiếng cười âm trầm rợn người, tựa hồ, bên trong quỷ lâu có ác quỷ núp trong bóng tối nhìn chằm chằm vào Lý Bát Dạ.

Lý Bát Dạ thản nhiên mở mắt ra, hắn bình tĩnh nở nụ cười, khoan thai nói:

- Ta không muốn tự mình động thủ, ta chỉ hỏi một vấn đề, cây đàn kia ở đâu!

Suyễn...suyễn...suyễn... đáp lại Lý Bát Dạ chỉ có tiếng cười âm hiểm, tiếp theo chỉ...chỉ...chỉ... từng đợt âm thanh xương cốt ma sát vang lên.

Thời điểm Lý Bát Dạ giương mắt quan sát xung quanh, nơi này nào có Quỷ lâu gì, mà lúc này, hắn đang ngồi giữa đồng hoang vô danh, phóng tầm mắt nhìn tới, là vùng khí ho cò gầy vô tận.

Đáng sợ hơn là, dưới mặt đất vậy mà bò lên từng tôn từng tôn bạch cốt, từng tôn từng tôn bạch cốt khô lâu không biết bao nhiêu năm tháng từ dưới đất đứng lên, dẫn theo tàn binh kiếm mẽ lay động hướng Lý Bát Dạ đi tới, trong lúc nhất thời, biến khô lâu vô tận đem Lý Bát Dạ bao vây.

- Loại ảo cảnh này, đối với ta mà nói, đây chẳng qua là một bữa ăn sáng, không có ý nghĩa.

Nhìn thấy khô lâu hải dương này, Lý Bát Dạ vừa cười vừa nói.

Ngay lập tức, có khô lâu vung đao hướng Lý Bát Dạ chém tới, Lý Bát Dạ vẫn không nhúc nhích.

Phốc một tiếng, Lý Bát Dạ bị bỏ thành hai nửa, máu tươi phun ra, nội tạng văng lên, đầu lâu rụng xuống như trái bóng rồi lăn rất xa, từng đợt đau nhức kịch liệt chạy thẳng lên não, nhưng mà, đầu lâu của Lý Bát Dạ y nguyên nở nụ cười.

Kèo kẹt...kèo kẹt...kèo kẹt... từng đợt thanh âm xương cốt ma sát nghe đến người sởn hết cả gai ốc vang lên, khiến người ta tê cả da đầu, đối lại bất luận kẻ nào cũng sẽ xoay người bỏ chạy.

Tiếp theo, vô số cổ khô lâu bò tới đồ sát Lý Bát Dạ, chém cụt tay, chém cụt chân, chém cụt chim hán. Bọn nó hướng Lý Bát Dạ chém liên tục, máu tươi tung lên, thịt vụn bay loạn.

Chương 28: Ảo cảnh

Thân thể bị băm thành thịt vụn, nếu đổi lại bất luận kẻ nào, đã sớm kêu gào thảm thiết, ra tay đánh giết những khô lâu này, nhưng mà, Lý Bát Dạ không kêu lấy một tiếng. Cái đầu lăn lông lốc phía xa vẫn thản nhiên mỉm cười.

- Ta chỉ hỏi một vấn đề, cây đàn kia ở đâu, nể tình cũ, ta không muốn động thủ, nếu như ta động thủ, hậu quả khó mà lường được.

Cái đầu lăn trên mặt đất phía xa kia, vừa cười vừa nói.

Lúc này, cảnh tượng biến đổi, không có khô lâu, thân thể Lý Bát Dạ cũng hoàn hảo không chút tổn hại, ngồi ở bên trong Quỷ lâu.

Gâu... một tiếng, đột nhiên, bên người Lý Bát Dạ mọc cánh như chim rồi phiêu phiêu bay lên. ở thời điểm này, trên trời mở ra tiên môn, Lý Bát Dạ thân bất do kỷ bay vào trong đó.

Xuyên qua tiên môn là tiên cảnh, chỉ thấy tiên cầm bay múa, Thần Sơn chìm nổi, Tiên cung sáng chói, tiên binh, thần bảo, tài bảo bảo vật, Thần thạch..... nhiều vô số, sáng rực cả vòm trời...

Ư ư a a um um.....

Ngay lúc này, sâu trong tiên cảnh, trập trập tiên âm vang lên, một dàn mỹ nữ thướt tha lướt đến, có thần nữ xinh đẹp vô song, có thánh nữ yêu dị dụ hoặc, có tiểu loli nhỏ xinh đáng yêu, có chị hàng xóm hiền lành tốt bụng,....

Trong lúc nhất thời, đám nữ nhân uyển chuyển nhảy múa, oanh oanh yến yến vây quanh Lý Bát Dạ.

Mỗi một mỹ nữ đều dung mạo kinh thiên, mê hoặc vô cùng. Lý Sưong Nhan có thể nói là đại mỹ nữ, nhưng mà, cùng đám mỹ nữ trước mắt so sánh, vẫn âm thầm thất sắc.

Càng khiến người ta động tâm là, trên người đám mỹ nữ này đều khoác lên lụa mỏng, thân thể vô cùng mỹ diệu muốn ẩn muốn hiện, khiến người ta thấy nhiệt huyết sôi trào... Bọn họ bao vây, vuốt ve khắp người Lý Bát Dạ.

Ở dưới dạng dụ hoặc như thế, đừng nói là nam nhân, coi như là nữ nhân cũng không chịu được.

- Hậu Cung Diệu Vũ...

Lý Bát Dạ bất động, cười một tiếng, nói ra:

- Xem ra là cố nhân!

Lúc này, áo lụa mỏng trên thân thể các nàng từ từ rơi xuống đất, da thịt phấn nộn ẩn hiện, bướm xinh xỏ lông bay lượn,..... càng ngày càng chọc người, coi như là tiên nhân, chỉ sợ cũng sẽ động lòng phàm, nhưng mà, Lý Bát Dạ chỉ lảng lạng tán thưởng mà thôi. Chích tâm hấn kiên định cỡ nào, sao có thể bị mấy thứ này lung lay được... Hiển nhiên, loại ảo cảnh này đối với Lý Bát Dạ vô hiệu, đột nhiên, tình cảnh biến đổi, Lý Bát Dạ hành tẩu ở trong biển lửa, mặt trời thiêu đốt...

Ảo cảnh một lần lại một lần biến hóa, từng cái ảo cảnh đều nhằm vào thất tình lục dục của người, bất kỳ tu sĩ nào, coi như có thể qua một ảo cảnh, chỉ sợ cũng không có thể qua cái thứ hai cái thứ ba cái thứ tư... Chỉ cần là người, chắc chắn sẽ có thất tình lục dục. Chắc chắn sẽ bị ảo cảnh tàn phá tâm trí,....

Đáng tiếc, ảo cảnh nhắm vào chích tâm không thể lay động của Lý Bát Dạ, hấn chìm nổi vô tận tuế nguyệt, sướng như nào, khổ như thế nào, hấn đều đã từng trải qua? Như thế này đã là gì!

Theo ảo cảnh này đến ảo cảnh khác biến hóa, Lý Bát Dạ đã không kiên nhẫn được nữa, cuối cùng hấn mở lời nói ra:

- Xem ra là muốn ta động thủ!

Nói xong, Lý Bát Dạ dùng thiên địa làm đàn vung tay vài cái. Tranh... tranh... tranh... tất cả ảo cảnh thoáng cái băng diệt. Lúc này, bên trên Quỷ lâu, những đường vân rậm rạp chẳng chịt vậy mà theo tiếng đàn của Lý Bát Dạ sáng lên, rồi bắt đầu chuyển động...

Ảo cảnh vừa biến mất, bên trong quỷ lâu xuất hiện một đầu quái vật khổng lồ, sừng trâu huyết nhãn, thân rắn cánh đại bàng, kéo lấy một lưỡi máu vừa to vừa dài.

- Bản tướng của ngươi đâu?

Lý Bát Dạ nhìn lấy quái vật kia, thoải mái tự tại nói ra.

Ừm bo o o o...quái vật hồng vang một tiếng.

Lý Bát Dạ vạch một cái lên không khí, một tiếng boong lập tức vang lên, cầm vận bên trong Quỷ lâu lập tức hô ứng, cùng reo vang, càng ngày càng mãnh liệt.

Ba... một tiếng vang lên, vừa lúc đó, mặt đất giữa đại sảnh đột nhiên vỡ ra, một cây cỏ cầm theo cầm vận trên tường khuấy động, thoáng cái vọt lên, thoáng cái liền đã rơi vào trong tay Lý Bát Dạ.

Cỏ cầm phong cách cực kỳ cổ xưa, quang hoa nhu hoà lưu chuyển.

Ngao... vừa thấy cỏ cầm rơi vào trong tay Lý Bát Dạ, quái vật cuồng hồng một tiếng, hướng Lý Bát Dạ đánh tới.

Ánh mắt Lý Bát Dạ ngưng tụ, trầm giọng nói ra:

- Lui...

Vừa dứt lời, năm ngón tay của hắn gảy lên dây đàn cỏ cầm, tranh... tiếng đàn như kiếm, kích hoạt đường vân bên trong cả tòa quỷ lâu phát sáng lên, hóa thành kiếm khí đáng sợ.

Phốc một tiếng, kiếm khí đem quái vật to lớn này chém bay, lăn đến xa xa, hai mắt huyết hồng của nó sợ hãi nhìn chăm chăm vào Lý Bát Dạ.

- Nếu như ngươi còn giả thần giả quỷ, cẩn thận ta chém ngươi.

Lý Bát Dạ đặt tay lên cỏ cầm, vừa cười vừa nói.

Suyễn... suyễn... suyễn... quái vật kia âm trầm phì cười, âm thanh khó nghe, chói tai vô cùng, khiến người ta sồn hết cả gai ốc, tiếng cười suyễn suyễn vang lên:

- Ngươi vĩnh viễn không giết chết được ta, không ai có thể giết chết được ta!

- Thật sao? Chờ thời điểm ta đào bạch cốt của ngươi ở dưới Vạn Quy Phong, ngươi nói có thể giết chết ngươi hay không!

Lý Bát Dạ cười nói.

Đùng, đùng, đùng...

Nghe được Lý Bát Dạ nói như vậy, quái vật kia bị dọa đến liên tiếp lui về phía sau.

- Hiện bản tướng của ngươi ra đi!

Lý Bát Dạ nhìn quái vật, nhẹ nhàng gảy cỏ cầm.

Tranh... tranh... tranh... tiếng đàn lại một lần nữa vang lên, tiếng đàn tựa như nước chảy, chảy xuôi ở bên trong quỷ lâu, theo tiếng đàn chảy xuôi, cầm vận hô ứng, bay lượn. Bên trong tiếng đàn, ẩn hiện khung cảnh núi xanh lượn lờ, cầu nhỏ vượt sông, gà gáy ò ó o,... tạo lên một tiểu thôn trang tĩnh mịch.

Nghe được tiếng đàn này, quái vật thịch thịch lui về phía sau. Lúc này, từng tầng sương mù trên người nó dần tán đi.

Sau khi sương mù tan hết, không có quái vật gì, mà lúc này, một bóng người xuất hiện ở nơi đó.

Bóng người vừa xuất hiện mờ mờ ảo ảo, chỉ thấy được đó là bóng dáng mềm mại, thướt tha của nữ nhân. Bóng dáng của nàng có thể khuynh đảo chúng sinh, chỉ là một cái bóng cũng có thể để vạn chúng ngoái đầu nhìn lại, đây tuyệt đối là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, đây tuyệt đối là vũ vật tuyệt thế!

- Phích Thủy Nhân Gia!

Cái bóng bất khả tư nghị nhìn chăm chăm vào Lý Bát Dạ, lẩm bầm nói ra:

- Ngươi, ngươi, làm sao ngươi biết thủ khúc này!

- Tiểu Hà, quả nhiên là nàng.

Lý Bát Dạ dừng tay lại, thoải mái cười một tiếng, nhìn lấy cái bóng mờ lung tuyệt thế này nói.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 29: Tiểu Hà

Tuyệt thế mỹ nữ nghe được Lý Bát Dạ nói, lập tức kinh hãi, liên tiếp lui về phía sau, bất khả tư nghị, sợ hãi nói:

- Ngươi, ngươi, ngươi là người nào!

- Năm đó, ở dưới gốc cây chuối, đào thi cốt cho nàng, ngoại trừ Minh Nhân ra, nàng nói còn có ai ở đó?

Lý Bát Dạ nở nụ cười, nói ra.

- Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi là con chim chóc lông kia....là.. là... là Thần Nha đại nhân?

Cái bóng tuyệt thế này bất khả tư nghị mở to hai mắt, nói ra.

Lý Bát Dạ khẽ vuốt cổ cầm một lần, khoan thai nói ra:

- Ngoại trừ ta, ngoại trừ Minh Nhân, lại có ai biết Vọng Quy Phong, lại có ai biết Phịch Thủy Nhân Gia, một khúc Phịch Thủy Nhân Gia này, cũng là do ta truyền thụ cho Minh Nhân.

- Thật là ngươi, Thần Nha đại nhân.

Cái bóng tuyệt thế này kinh hãi vô cùng, bước nhanh tới, ngạc nhiên nói ra:

- Thần Nha đại nhân, ngươi thực sự còn sống.

- Ta là vạn cổ bất tử, còn sống chẳng có gì lạ.

Lý Bát Dạ cảm khái nở nụ cười.

Lúc này, cái bóng xinh đẹp đến gần, mặc dù bóng dáng của nàng mông lung không rõ, nhưng từ hình dáng có thể nhìn ra được, nàng là tuyệt thế mỹ nữ.

Lý Bát Dạ nhìn nhìn nàng, lắc đầu, nói ra:

- Tội gì phải khổ như thế chứ, nàng đem mình làm thành người không ra người quỷ không ra quỷ như vậy!

Cái bóng tuyệt thế nghe được Lý Bát Dạ nói như vậy, cúi đầu trầm mặc không nói.

- Ta biết.

Lý Bát Dạ lắc đầu, nói ra:

- Nàng ưa thích nha đầu Minh Nhân, có điều, Minh Nhân là nữ, không phải nam nhân. Năm đó, nha đầu Minh Nhân chỉ cải trang thành nam nhân thôi.

Cái bóng tuyệt thế y nguyên cúi đầu, không nói lời nào.

- Khuyết điểm lớn nhất của Minh Nhân là quá mức mềm lòng, năm đó, ta đã nói với nha đầu ấy, đàn một khúc siêu độ nàng, nhưng Minh Nhân không có làm được.

Lý Bát Dạ trầm giọng nói.

Lúc này, cái bóng tuyệt thế này thấp giọng nói ra:

- Đại nhân, cái này không trách Minh Nhân Tiên Đế, là, là, là ta không nguyện ý được siêu độ, ta, ta, ta chỉ là muốn lưu lại!

Lý Bát Dạ lắc đầu, nói:

- Vì sao biết Minh Nhân là nữ, nàng vẫn không từ bỏ, vẫn muốn lưu lại chấp niệm nơi đây chờ đợi. Huống hồ, Minh Nhân đã không còn nữa, nàng nguyện ý chờ đợi trong vô vọng?

Bị Lý Bát Dạ vừa nói như vậy, cái bóng được gọi là Tiểu Hà này thần thái âm trầm, đem đầu cúi rất thấp rất thấp, cuối cùng nàng chỉ là nhẹ nhàng nói ra:

- Sau khi Minh Nhân tiên đế rời đi, ta, ta hi vọng có một ngày có thể gặp lại đại nhân, chỉ, chỉ là rất lâu sau này, không thấy ngài đâu, ta đành phải, đành phải một mực ẩn dấu trong cây đàn này. Về sau, đàn này tự chìm vào dưới đất, ta, ta cũng theo đó ngủ say.

- Nàng chờ ta?

Nhìn qua nữ nhân rất đáng thương trước mắt, Lý Bát Dạ sùng sốt.

Ngay lúc này, Tiểu Hà lao tới, ôm chặt lấy Lý Bát Dạ.

Cảm nhận thân thể nàng run rẩy, Lý Bát Dạ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trong nội tâm cũng nhảy lên một chút, thì ra bao năm nay, Tiểu Hà vẫn một mực đợi hân.

Năm đó, hân đem nha đầu Minh Nhân dẫn vào con đường tu hành, hân cùng Minh Nhân lựa chọn nơi này thành lập Tây Nhan Cổ Phái là có đạo lý.

Thời đại Hoang Mãng, nơi này chính là một mảnh đại địa thần bí, đã từng phát sinh qua rất nhiều chuyện kỳ dị, tại thời đại kia, vô số chủng tộc thử dò xét qua nơi này.

Thăng đến thời đại Khai Hoang, rốt cục có một kì tài ngút trời của dị tộc, tại chỗ này quật khởi, thành lập nên đế quốc không ai bì nổi!

Nhưng mà tên dị tộc kia là một bạo quân, toàn bộ Nhân tộc Nhân Hoàng giới đều bị hân đồ sát, giết hại..

Về sau, một vị Đại Hiền của Nhân tộc quật khởi. Đại Hiền này đạo hóa vô song, khinh thường Bát Hoang, hân đứng lên đối kháng với bạo quân dị tộc kia.

Thời điểm bạo quân cùng Đại Hiền sinh tử quyết chiến, mỗi lần gặp nguy hiểm, bạo quân đều mượn vùng đất thần bí bên dưới, đánh bại Đại Hiền.

Đại Hiền cũng không nhụt chí, một lần lại một lần giết tới vùng đất này, nhưng mà, một lần lại một lần thất bại, từ năm còn là thiếu niên huyết khí phương chinh chiến đến lúc tóc bạc trắng, Đại Hiền vẫn không làm thịt được tên bạo quân. Cuối cùng, Đại Hiền không khỏi tuyệt vọng, hân biết, trừ khi hân có thể gánh chịu Thiên mệnh, thành tựu Tiên Đế, mới có thể đánh bại bạo quân mượn nhờ lực lượng của vùng đất thần bí.

Nhưng mà, hân không có cơ hội nữa, lần trước hân đã bỏ lỡ cơ hội gánh chịu thiên mệnh!

Sau lần vài lần xuất chinh thất bại, Đại Hiền nghĩ tới một phương pháp! Đó là dùng mỹ nhân kế.

Đại hiền có một nữ nhi, nữ nhi của hân, bất luận là thiên phú hay mỹ mạo đều là tuyệt thế vô song, được xưng là đệ nhất mỹ nhân lúc ấy! Vì muốn biết được bí mật vùng đất thần bí, rốt cục, hân để cho nữ nhi mình gả cho bạo quân kia.

Bạo quân kia cũng minh bạch dụng tâm của tử địch, giả vờ cưới về rồi một chương giết chết tân nương. Mặc dù bị giết, nhưng mà oán niệm của tân nương lại không tiêu tan, được mảnh đất thần bí này giữ lại.

Biết được nữ nhi chết thảm, Đại Hiền liều chết xông vào chiến một trận cuối cùng với bạo quân. Thời khắc nguy hiểm, bạo quân vận dụng lực lượng thần bí của mảnh đất nhưng không được. Cuối cùng hân bị Đại Hiền làm thịt, đế quốc tàn bạo theo đó sụp đổ.

Nhưng mà, sự tình cũng không có kết thúc như vậy, về sau, Đại Hiền không thể tìm hiểu bí mật vùng đất này, hân cưỡng ép phóng lên trời, muốn mượn bí mật vùng đất này mà cầu thông thiên mệnh, gánh chịu thiên mệnh, muốn thành đệ nhất nhân vô địch Cửu Giới!

Thời điểm Đại Hiền muốn trùng kích thiên mệnh, oán niệm thật lâu không tiêu tan của nữ nhi hân bị kích thích, đột nhiên hiện lên. Đối với nữ nhi của mình, Đại Hiền một mực hối hận. Lúc này, Đại Hiền nhận kích thích cực lớn, đề đạo tâm của hân sinh ra tâm ma.

Tại thời điểm trọng yếu nhất, oán niệm nữ nhi của hân đột nhiên xông vào thượng thiên, xông vào bên trong Thiên Phật, khiến tâm ma Đại Hiền phát tác, cuối cùng, hân không chịu nổi tâm ma phản phệ, bị chết ở dưới Thiên Phật.

Quốc gia Nhân tộc vừa mới thành lập, liền bị oanh thành một vùng phế tích!

Nữ nhi của Đại Hiền, đệ nhất mỹ nhân thời đại kia, chính là Tô Ngọc Hà!

Vô số năm tháng về trước, Âm Nha chỉ dẫn Minh Nhân Tiên Đế ở chỗ này thành lập nên Tây Nhan Cổ Phái, nhưng mà, lúc ấy, oán niệm của Tô Ngọc Hà vẫn còn, thường thường đi ra làm loạn, oán khí trùng thiên, đem nơi này hóa thành một mảnh Quỷ Vực.

Về sau, Minh Nhân Tiên Đế ở dưới sự chi điểm của Âm Nha, tìm được địa phương mai táng Tô Ngọc Hà, cứu nàng thoát khỏi vùng đất thần bí này, đem nàng chôn ở một địa phương khác phong cảnh tươi đẹp.

Minh Nhân Tiên Đế lấy khúc đàn vô thượng độ hóa oán niệm của Tô Ngọc Hà, trải qua một lần lại một lần độ hóa, cuối cùng, oán niệm của Tô Ngọc Hà tiêu tán, rốt cục nhắm mắt hạ táng.

Nhưng mà, sau khi oán niệm tiêu tán, thời điểm linh hồn của Tô Ngọc Hà hoàn toàn phiêu tán, Tô Ngọc Hà lại đối với Minh Nhân Tiên Đế sinh ra một luồng luyến niệm. Luyến niệm theo cổ cầm của Minh Nhân về tới bên trong Tây Nhan Cổ Phái. Về sau, Âm Nha chơi đàn, mới phát hiện ra luồng luyến niệm này.

Âm Nha- Lý Bát Dạ biết, một tia luyện niệm này lưu lại thế gian, chỉ là tra tấn đối với Tô Ngọc Hà mà thôi, nàng không có khả năng trở thành sinh linh, nàng cũng không có khả năng đi theo Minh Nhân Tiên Đế, nàng chẳng qua là luyện niệm phiêu miểu hư vô.

Vì vậy, Âm Nha - Lý Bát Dạ để Minh Nhân Tiên Đế nói rõ mọi chuyện, để cho nàng an bình mà đi, nhưng đáng tiếc, một tia luyện niệm này lại không nở đi, Minh Nhân Tiên Đế nhân từ nương tay cũng không có cường chế độ hóa nàng, chính là bởi vì như thế, nàng một mực lưu ở nơi này, một mực sống bên trong cổ cầm, không có cách nào rời đi!

Bao nhiêu năm tháng trôi qua, Lý Bát Dạ vẫn nghĩ rằng luồng luyện niệm của Tô Ngọc Hà tồn tại vì Minh Nhân tiên đế, nhưng hẳn đã sai, nàng tồn tại vì hân. Nàng tồn tại vì yêu thích một con chim trọc lông.

Nghĩ tới đây, Lý Bát Dạ ôm chặt lấy cái bóng tuyệt mỹ, nói ra:

-Năm đó ta không phải người, mà chỉ là một con chim bệnh hoạn. Vì sao nàng thích ta?

Tô Ngọc Hà nở nụ cười xinh đẹp, nói:

-Ta cũng không phải người.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Quỷ cũng ăn

Lý Bát Dạ ôn nhu nhìn Tô Ngọc Hà, nói ra:

- Nàng theo cổ cầm ngủ say ở dưới đất. Vì sao lại đi ra quấy phá? Ta xem ra, thiên địa tinh khí nơi này bị ô nhiễm, nàng chỉ là một tia luyện niệm, không có khả năng có thần thông lớn như thế!

Tô Ngọc Hà nhẹ giọng, nói:

-Đại nhân, ta một mực ngủ say dưới đất, cũng không biết ngủ say bao lâu, đột nhiên nơi này dị động, tà khí xâm lấn, quấy rầy ta, ta mới tỉnh lại. Ta không muốn bị người khác quấy rầy, cho nên mới dọa đám đệ tử rời đi.

-Tà khí xâm lấn!

Ánh mắt Lý Bát Dạ ngưng tụ.

-Đại nhân, có khả năng mảnh đất thần bí dưới mặt đất kia quấy phá.

Tô Ngọc Hà không khỏi sợ hãi, nói.

-Không có khả năng!

Nghe nàng nói vậy, Lý Bát Dạ biến sắc, hân trầm giọng:

- Năm đó ta mang theo nha đầu Minh Nhân cùng bọn người Đại Kê giết vào nơi đó, giết đến long trời lở đất, cường ép phong ấn nó lại.

-Sau này, Minh Nhân gánh chịu Thiên mệnh, lại một lần nữa giết vào, lấy thủ đoạn vô thượng vĩnh viễn phong ấn nơi đó, mảnh đất thần bí kia tuyệt đối không thể xông ra được.

-Cái này sợ là thiên chân vạn xác, cái tà khí kia, ta, ta quá quen thuộc.

Tô Ngọc Hà run run, nói:

- Sau khi ta thức tỉnh, lúc nào, ta cũng cảm thấy bất an, ta cảm giác có lượng tà khí cực nhỏ từ dưới đất cố gắng bắt lấy ta.

Nội tâm Lý Bát Dạ trầm xuống, mặc dù nói Tiểu Hà chỉ là một tia luyện niệm, nhưng mà, nàng từng sống tại đây vô số năm. Nàng nói như vậy, tuyệt đối không sai.

Lý Bát Dạ đối với Minh Nhân Tiên Đế có lòng tin, hơn nữa chuyện này quan hệ đến cơ nghiệp muôn đời của Tây Nhan Cổ Phái, Minh Nhân Tiên Đế nhất định là vô cùng cẩn thận, lấy thủ đoạn vô địch của Tiên Đế, trấn áp xuống dưới, vùng đất thần bí này tuyệt đối không xông ra được.

Lúc này, Tô Ngọc Hà đem gương mặt tinh xảo dán sát vào lồng ngực của Lý Bát Dạ, bàn tay phẩn nộn ôm chặt lấy eo của hắn, nàng run giọng, nói:

-Đại nhân, ta...ta.. ta sợ, ta không muốn xa người.

Lý Bát Dạ phục hồi tinh thần, nghiêm mặt, nói:

- Tiểu Hà, theo ta, nàng sẽ đánh mất cơ hội làm người, nàng thật không hối hận sao?

- Đại nhân kể từ một khắc kia khi gặp người, Tiểu Hà liền quyết định cả đời này đi theo người, tuyệt không hối hận.

Tô Ngọc Hà nhẹ giọng nói, trong ngữ khí mềm mại có một cố ý chí vô cùng kiên định. Là linh hồn cũng được, là ma quỷ cũng được, chỉ cần được bên cạnh hắn. Nàng cảm thấy mãn nguyện rồi.

Tình cảm trong lòng Lý Bát Dạ triệt để bộc phát, chực tâm của hắn dần dần hiện lên vẻ tham lam chiếm hữu:

- Tiểu Hà, từ nay về sau, nàng chính là thị nữ của ta.

Lý Bát Dạ nói, nhìn nữ tử trong lòng, hắn thầm than một tiếng, nàng yêu hắn như vậy, không lý do gì không thu. Quý thì sao chứ, hắn ăn hết. Hắn quyết định cứu nàng mà không phải độ hoá.

Tô Ngọc Hà chính là đệ nhất mỹ nữ một thời đại, lúc này, khuôn mặt xinh đẹp tròn trịa hơi ửng đỏ, hai mắt trong suốt linh động, mũi ngọc khéo léo, cái miệng nhỏ nhắn hơi hé mở, bộ ngực bạo mãn, thấp phẩn mạnh mẽ. Eo nhỏ rất mảnh khảnh, đồn bộ tròn căng, vênh lên...

Quyết định thu nàng, Lý Bát Dạ liền ăn ngay cho nóng, hắn cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ tươi kia, đầu lưỡi bá đạo xâm nhập bên trong miệng nàng, tận tình đuổi bắt cái lưỡi đình hương của nàng.

Tô Ngọc Hà có chút bối rối, không ngừng giãy dụa, nhưng tránh không thoát đôi môi Lý Bát Dạ, trong lòng nàng vừa mừng vừa thẹn.

Tô Ngọc Hà có chút e ngại, nói:

-Đại nhân, không nên như vậy được không?

-Không được!

Lý Bát Dạ nói, hai tay mò tới bộ ngực bạo mãn của nàng, tận tình đưa tay xoa bóp, khiến hai hạt anh đào bên trên se lại, ươn lên..... đùa bỡn trước ngực Tô Ngọc Hà một lúc lâu, hai tay của Lý Bát Dạ từ từ vuốt xuống vùng tiểu phúc, đi tới hai chân Tô Ngọc Hà.

-Không muốn, không muốn như vậy, đại nhân, ta sợ sợ lắm...

Mặc dù Tô Ngọc Hà thấy rất thoải mái, nhưng là khi tay hắn hướng tới đùi mình, nàng vẫn vô thức kẹp chặt hai chân.

Lúc này, mặt đất bên dưới đột nhiên dị động, hắc ám điên cuồng bốc lên, từng sợi tơ tà khí cuốn tới Tô Ngọc Hà.

- Cuối cùng cũng chịu ra rồi sao?

Ánh mắt Lý Bát Dạ ngưng tụ. Hắn tiếp tục dùng lực mạnh đem hai chân Tô Ngọc Hà tách ra, một tay vuốt ve đùi ngọc, sử dụng kỹ xảo kích thích nàng.

Ừm.ô.. ô..

Tô Ngọc Hà rên lên một tiếng, đỉnh chỉ giãy dụa, hai má nàng bây giờ đã trở thành một mảng đỏ bừng, giữa hai chân sớm ướt át, khiến cho cả bàn tay Lý Bát Dạ đều ướt đầm.

-Đại nhân.. người... người tính làm gì?

Tô Ngọc Hà run giọng, nói.

Lý Bát Dạ mỉm cười, đem hai chân Tô Ngọc Hà đặt tại vai, hắn lập tức cởi sạch quần áo của mình, một tay giữ lấy eo nàng. Lý Bát Dạ nhắm chuẩn vị trí, tiến vào tới tận cùng.

Ah!

Tô Ngọc Hà rên ri to một tiếng, thân thể không khỏi run lên khe khẽ một chút.

Xèo xèo xèo!

Ngay lúc Lý Bát Dạ tiến vào động tiền chặt hẹp của Tô Ngọc Hà, đám tà khí xung quanh điên cuồng bạo động, xông tới ăn mòn luồng luyện niệm của Tô Ngọc Hà.

Ngay lúc này, Lý Bát Dạ quát lên:

Mở!

Oanh Oanh oanh

Theo tiếng quát, chích tâm của Lý Bát Dạ nổ rộ, chói sáng khắp thiên địa, chấn bay tất cả tà khí, đánh tan tác hắc ám xung quanh...

Ầm ầm ầm ầm...

Tiếng nổ đécc tai vang lên, chích tâm của Lý Bát Dạ xông ra ngoài, kèm theo đại đạo vô thượng truyền sang người Tô Ngọc Hà, trùng kích thẳng xuống hắc ám sâu nhất bên dưới lòng đất phát ra tiếng ùng ùng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Liệt Chiến Hào

Một lúc sau, sâu trong lòng đất, hắc ám bị chích tâm giết tới chỉ còn một đám nhỏ, đám hắc ám này trong nháy mắt bỏ trốn, trốn chạy tới nơi sâu nhất bên trong.

Cùng lúc đó, dưới sự kích thích của Lý Bát Dạ, mới đầu Tô Ngọc Hà còn có chút xấu hổ sợ hãi, nhưng là một lúc sau, theo biến hóa thân thể, nàng đã động tình. Giờ phút này, nàng chẳng những rên rĩ to, hơn nữa hai mắt cũng bốc lên quang mang kích tình.

Lý Bát Dạ vừa giao hoan với nàng, vừa trấn áp tà khí, vừa thanh tẩy linh hồn nàng.

Dục hoá của Tô Ngọc Hà hoàn toàn bị chích tâm của Lý Bát Dạ kích phát, thậm chí nàng còn chủ động cầu hoan:

-Đại nhân, nhanh một chút, nhanh một chút, Tiểu Hà rất thoải mái a.

Lý Bát Dạ tiếp tục thúc mạnh, tốc độ càng lúc càng nhanh, lực đạo càng lúc càng mạnh, chẳng bao lâu đã đem linh hồn mềm mại của Tô Ngọc Hà làm tới run lên...

Qua một lúc, chỉ còn lại tiếng nhục thể va chạm, tiếng nữ nhân rên rĩ, tiếng nam nhân thờ dốc, hượng vị kì dị tràn ngập khắp Quỷ lâu.

Khoái cảm dồn dập kéo tới như thủy triều, khiến trái tim Tô Ngọc Hà bay bay, nàng rên rĩ sung sướng không ngừng.

A!

Một âm thanh vang lên trong tiếng rên rĩ, toàn thân Tô Ngọc Hà run rẩy kịch liệt. Hạ thể không ngừng co thắt, lần đầu tiên đạt đến dục vọng cao trào.

Lúc này, linh hồn Tô Ngọc Hà toả ra quang mang nhu hoà màu trắng sữa, tràn ngập khí chất thánh khiết, không lẫn chút tạp chất hắc ám nào. Tà khí cũng hoàn toàn bị đánh tan...

Ngay khi Lý Bát Dạ rời khỏi thân thể nàng, một dòng nước nhỏ từ hạ thể Tô Ngọc Hà phun xuất, bắn lên người Lý Bát Dạ.

Đương nhiên, đây không phải nước thật, mà giống như tinh hoa đất trời, toả hương thơm ngát, hượng vị trong phòng cũng càng đặc biệt hơn.

Tô Ngọc Hà thấy chính mình bị hí lộng tới mức phun xuất, nàng thở hổn hển, vội vàng nói:

- Đại nhân, xin lỗi, ta không cố ý.

-Không sao!

Lý Bát Dạ hít vào hương thơm, vỗ về an ủi nàng.

Dưới hương thơm lan toả, thiên địa linh khí nơi đây dần dần trở lên trong lành, cây cỏ cũng lấy lại sức sống.....

.....

Kích tình qua đi, Lý Bát Dạ đứng dậy, tinh tế quan sát đường vân rậm rạp chằng chịt bên trong Quỷ lâu.

- Đại nhân muốn mượn dùng cảm vận sao?

Thấy Lý Bát Dạ nhìn lấy đường vân ngân người, Tô Ngọc Hà lại gần hỏi.

Lý Bát Dạ nhẹ nhàng lắc đầu, nói ra:

- Hậu đại Tây Nhan Cổ Phái, một đám bao cò, Bảo Sơn ở trước mắt, cũng không biết hàng, cầm vận bên trong Quỷ lâu này dung nạp lượng lớn để uân tiên ý có nào, thần uy như vậy, dù có thể khiến Tây Nhan Cổ Phái sống qua một đoạn tuế nguyệt khó khăn. Một đám người đem hết ánh mắt đặt ở phía trên Tiên Đế Bảo khí, Đế thuật!

Cầm lâu mặc dù không phải chỗ Minh Nhân Tiên Đế ở, nhưng mà, Minh Nhân Tiên Đế đã từng ở nơi này đánh đàn.

Làm một Tiên Đế, gánh chịu thiên mệnh, chấp chương càn khôn, tiên uy vô tận, bất kỳ đồ vật gì dính thân uy của tiên đế gia trì, đều được lợi phi phạm.

Toà Cầm lâu này ở dưới Minh Nhân Tiên Đế một lần lại một lần đánh đàn, tích lũy vô số cầm vận. Trong cầm vận không chỉ giấu để uân tiên uy cường đại của Minh Nhân Tiên Đế, mà còn lưu trữ đại đạo áo nghĩa tối cao bên trong.

Có thể nói, đường vân rậm rạp chằng chịt bên trong cầm lâu này ẩn chứa một cầm đạo vô thượng, nếu lấy đàn nhập đạo, tuyệt đối có thể nhờ vào đó đi ra tu luyện đại đạo kinh người.

Có điều, Lý Bát Dạ đối với cầm đạo không có hứng thú, hẳn muốn mượn dùng chính là để uân tiên uy ẩn núp bên trong cầm vận này, cò cầm kia. Chỉ cần có cò cầm nơi tay, Lý Bát Dạ có thể thúc giục để uân giết địch.

Thời điểm Lý Bát Dạ cứu Tiểu Hà, Tây Nhan Cổ phái xảy ra đại sự kinh thiên.

Ở một ngày này, bên ngoài Tây Nhan Cổ Phái có một chiếc cò thuyền to lớn bay tới, cò thuyền lớn vô cùng, dài hơn mười dặm. Khi nó từ phía trên bay tới, trên mặt đất kéo theo bóng râm kinh người.

Cò thuyền tựa như một pháo đài to lớn di động, phun ra nuốt vào quang hoa phong cách cổ xưa, trên thân thuyền điêu khắc phù văn đồ án, tản ra lực lượng đại đạo, lưu chuyển không thôi.

Chiếc cò thuyền toả ra huyết khí như hồng, một cỗ Vương Hào chi uy trút xuống bên dưới, Vương Hào chi uy cuộn cuộn ép xuống khiến đệ tử Tây Nhan Cổ Phái tại xa xa cũng có thể cảm thụ được.

Thanh thế lớn như vậy, chắc chắn không phải hữu hảo viếng thăm, mà là tới khiêu khích đối với Tây Nhan Cổ Phái.

Hây...

Thời điểm cò thuyền giá lâm ở bên ngoài Tây Nhan Cổ Phái, tám trăm cao thủ trận binh ở trên cò thuyền đồng loạt quát một tiếng, uy thế cuộn cuộn như sóng thần tuôn ra, ép xuống bên dưới...

Keng keng keng...

Trong nháy mắt, bên trong Tây Nhan Cổ Phái vang lên từng tiếng chuông cảnh cáo, có địch đột kích!

Nhưng mà cò thuyền chỉ đứng ở bên ngoài, không có phát động tấn công.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều bị kinh động, không chỉ đệ tử, đường chủ hộ pháp, mà sáu đại trưởng lão, đều nom nớp lo sợ, đứng ngồi không yên.

Thời điểm Đại trưởng lão đi ra cò phong, nhìn thấy cờ xí trên cò thuyền thêu chữ "Chiến", hẳn không khỏi sầm mặt lại!

Tại Bảo Thánh thượng quốc, Vương Hào có thể phong chữ "Chiến" như vậy có thể đếm được trên đầu ngón tay, hiện tại không cần nhìn, hẳn cũng biết đối phương là người nào.

Liệt Chiến Hào! Vương Hào trung thành nhất dưới trướng Nhân Hoàng Bảo Thánh thượng quốc, hẳn đã từng vì Bảo Thánh thượng quốc lập chiến công hiển hách, không biết có bao nhiêu môn phái nhỏ bị hắn tắm máu thảm liệt.

Hôm nay, Liệt Chiến Hào mang theo tám trăm chiến tướng giá lâm bên ngoài sơn môn của Tây Nhan Cổ Phái, không chỉ là kinh động đến Tây Nhan Cổ Phái, mà còn kinh động đến rất nhiều môn phái lớn nhỏ xung quanh, đặc biệt là môn phái truyền thừa cách Tây Nhan Cổ Phái gần nhất, đều kinh hãi, run sợ.

- Chiến thuyền của Liệt Chiến Hào, chẳng lẽ là Liệt Chiến Hào muốn thân chinh?

Nhìn thấy cò thuyền, không biết có bao nhiêu môn phái tu sĩ kinh hãi, nói.

Có chương môn tông chủ của môn phái bên cạnh biến sắc, nói ra:

- Sau khi Liệt Chiến Hào được tứ phong cũng rất ít rồi đi đô thành thượng quốc.

- Chẳng lẽ Liệt Chiến Hầu muốn diệt Tây Nhan Cổ Phái?

Có chương môn tông chủ môn phái biến sắc, thì thảo, không khỏi nhớ lại trận chiến long trời nổi đất trước kia...

Trong trận chiến ba vạn năm trước, lão tổ Thánh Thiên Giáo tự mình ra tay, Tây Nhan Cổ Phái đại bại, mất đi toàn bộ cố quốc, lãnh thổ, cuối cùng không thể không lui về tổ địa.

Sau khi Tây Nhan Cổ Phái đại bại, Thánh Thiên Giáo cũng không có thừa cơ truy kích, lão tổ của bọn hắn cũng không có ra tay diệt cỏ tận gốc. Về sau Tây Nhan Cổ Phái xuống dốc không phanh, Thánh Thiên Giáo cũng mặc kệ, không quản tới.

Vì vậy, bên trong Bảo Thánh thượng quốc, thậm chí là cả Đại Trung Vực, có đồn đại cho rằng, Thánh Thiên Giáo không ra tay tiêu diệt Tây Nhan Cổ Phái, bởi vì Tây Nhan Cổ Phái còn có lão quái vật cực kỳ mạnh mẽ còn sống, Thánh Thiên Giáo lão tổ cũng không có nắm chắc một hơi ăn được. Cũng có đồn đại cho rằng, Thánh Thiên Giáo lão tổ không có nắm chắc công phá đế cơ của Tây Nhan Cổ Phái! Nghe nói, Minh Nhân Tiên Đế từng hạ đế cơ không cách nào rung chuyển tại nơi đây, còn có đồn đại cho rằng Tây Nhan Cổ Phái vẫn còn Tiên Đế chân khí chỉ cần Tiên Đế chân khí ở trong tay Tây Nhan Cổ Phái một ngày, Tây Nhan Cổ Phái liền một ngày không diệt!

Hơn vạn năm qua, sau khi Thánh Thiên Giáo đánh bại Tây Nhan Cổ Phái, thành lập nên Bảo Thánh thượng quốc, liền không có đánh tới nơi đây.

Hiện tại, đột nhiên chiến thuyền của Liệt Chiến Hầu xuất hiện ở bên ngoài, khiến mọi người vô cùng hoang mang, chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chim bay lên trời, Hoa Mi Lục Biến

Liệt Chiến Hầu xem như chiến tướng của Bảo Thánh thượng quốc, hắn tới đây là đại biểu cho ý chí của Bảo Thánh thượng quốc, cũng là đại biểu cho ý chí của Thánh Thiên Giáo.

- Tây Nhan Cổ Phái hoàn toàn xuống dốc, không còn cách nào xoay người, Thánh Thiên Giáo rốt cục giết tới Tây Nhan Cổ Phái.

Có nguyên lão môn phái nói.

Cũng có lão quái vật đối với trận chiến năm đó có hiểu biết, nói ra:

- Xem ra, Liễu Tam Kiếm thật là chết rồi, Thánh Thiên Giáo rốt cục muốn động thủ.

Liễu Tam Kiếm là nhân vật uy danh hiển hách năm đó. Hắn từng là thiên tài không tầm thường, có người nói, hắn là đồ đệ của Tây Nhan Cổ Phái Mục Thiếu Đế, cũng có người nói, hắn là đồ tôn của Mục Thiếu Đế. Nghe đồn, một trận chiến ba vạn năm trước, Liễu Tam Kiếm tự mình chủ trì đại cục, đối đầu lão tổ Thánh Thiên Giáo, về sau đồn đại rằng, mặc dù Tây Nhan Cổ Phái thảm bại, nhưng mà, Thánh Thiên Giáo kiêng kỵ Liễu Tam Kiếm, một mực không dám diệt cỏ tận gốc.

Tây Nhan Cổ Phái là đế thống tiên môn, truyền thừa Minh Nhân Tiên Đế, Đế thuật, Đế bảo, chỉ cần có một môn Đế thuật, một kiện Đế bảo lưu lạc nhân gian, cũng đầy đủ để người ta đỏ mắt.

Mặc dù sớm có đồn đại rất nhiều Đế thuật của Tây Nhan Cổ Phái đã thất truyền, nhưng mà, hiện tại Tây Nhan Cổ Phái vẫn còn Đại Hiền chi thuật, khiến vô số môn phái thèm thuồng.

Lúc này, rất nhiều đại môn phái âm thầm thảo luận, Liệt Chiến Hầu thân chinh, nói không chừng là vì Đế thuật, thiên mệnh bí thuật mà tới.

Trong lúc nhất thời, Tây Nhan Cổ Phái khản trương tới cực điểm, từng đệ tử, chấp sự, hộ pháp đều tiến nhập trạng thái chuẩn bị chiến đấu!

Lúc này, bên trong chiến thuyền, một trung niên hán tử đứng lên, hán tử này dáng người khôi ngô hùng tráng, toàn thân hắn mặc chiến giáp, ánh mắt hung quang, khí thế bức người, khi hắn vừa đứng lên, tựa như là kim son ngọc trụ, huyết khí không hề tiết chế, như sóng lớn phóng lên trời, quanh người hắn chìm nổi lấy huyết khí đáng sợ, cả người hắn đứng ở nơi đó, tựa như đầu báo máu me đầy người, khiến người từ phía xa đều ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm.

Liệt Chiến Hầu không chỉ là một vị Vương Hầu mạnh mẽ vô song, mà còn là vị cường giả hung ác, khát máu.

- Ha ha, Cổ huynh, nghe nói quý phái có được Đế thuật vô song, trong lòng bốn tướng không khỏi ngứa ngáy. Cho nên, hôm nay chuyên tới lĩnh giáo, muốn nhìn thấy phong thái Đế thuật vô địch của Minh Nhân Tiên Đế!

Liệt Chiến Hầu đứng ở phía trên chiến thuyền, cười ha ha, khí thế khinh người.

Liệt Chiến Hào đi thẳng vào vấn đề, nói thẳng là lĩnh giáo, khiến trên dưới Tây Nhan Cổ Phái đều sắc mặt khó coi tới cực điểm, khí thế khinh người như thế, khinh người quá đáng như vậy, đây rõ ràng mà tới đánh cướp...

Về phần rất nhiều tu sĩ của môn phái khác chạy đến đứng ngoài quan sát thì âm thầm liếc mắt nhìn nhau, Liệt Chiến Hào là thèm muốn Đế thuật của Tây Nhan Cổ Phái mà tới.

Oanh...

Đối với Liệt Chiến Hào khiêu chiến, Đại trưởng lão còn chưa ứng chiến, Nhị trưởng lão Tào Hùng đã nhảy ra ngoài, quát lên:

- Liệt gia tiểu nhi, chớ có ngông cuồng, Tây Nhan Cổ Phái ta không phải chỗ người có thể làm càn, hôm nay bản tọa sẽ giáo huấn ngươi!

Vừa dứt lời, Tào Hùng lẳng không đi tới, trên đầu lơ lửng chân khí, một bước bước vào bên trong chiến thuyền.

Tào Hùng ứng chiến, khiến chư lão Tây Nhan Cổ Phái không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Tào Hùng nghênh chiến, Liệt Chiến Hào lạnh lùng nhìn hắn một cái, khinh thường nói ra:

- Chỉ là Hào Hùng, cũng dám ở trước mặt bản tọa sửa bảy, cú!

Vừa dứt lời, huyết kỳ lơ lửng trên đầu Liệt Chiến Hào chém thẳng xuống.

Huyết kỳ vừa ra, lập tức chém ngang vạn dặm, huyết kỳ che trên trời cao, tựa như biển máu che trời. Bên trong huyết kỳ, vô số đầu lâu chìm nổi, thanh âm kêu rên thảm thiết toả ra ngàn dặm, cũng không biết mặt huyết kỳ này từng giết bao nhiêu người, thôn phệ bao nhiêu tính mạng tu sĩ.

- Huyết kỳ, chân khí của Liệt Chiến Hào!

Vừa thấy huyết kỳ chém xuống, không ít người sắc mặt đại biến, ghen ngào nói ra.

- Khai...

Tào Hùng cuồng hồng một tiếng, chân khí trùng thiên, nghênh tiếp huyết kỳ, "Oanh" một tiếng vang thật lớn, coi như Tào Hùng mượn thiên địa tinh khí bên dưới, cũng không địch lại một kích của Liệt Chiến Hào.

- Phụt.

Tào Hùng bị đánh bay, cuồng phun một ngụm máu tươi, đông đông đông rút lui, mặc dù đạo hạnh của Tào Hùng không cạn, có thể nói là cao thủ thứ hai của Tây Nhan Cổ Phái, nhưng mà, cùng Vương Hào so sánh, đó là chênh lệch quá xa.

- Con sâu cái kiến cũng dám chạy ra, tự tìm đường chết...

Liệt Chiến Hào lạnh lùng liếc mắt nhìn xung quanh, khinh thường nói.

- Liệt gia tiểu nhi, bản tọa liễu mạng với ngươi...

Sắc mặt Tào Hùng đỏ lên, tức giận quát to.

Nhưng mà, lúc này Đại trưởng lão cản Tào Hùng lại, phân phó các trưởng lão khác:

- Hộ tống Tào sư đệ trở về chữa thương. Tào sư đệ, ngươi không phải đối thủ của hắn, để vi huynh đến đi.

Tào Hùng vẫn còn muốn chiến, nhưng bị các trưởng lão khác khuyên ngăn, hắn đành phải hậm hực trở về chữa thương.

Lúc này, Đại trưởng lão lạnh lẽo nhìn Liệt Chiến Hào.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn. Trong nháy mắt, Đại trưởng lão huyết khí như hải, cuộn cuộn không ngừng, từng đạo từng đạo phù văn quanh quẩn quanh thân, đáng sợ hơn là, trên đầu Đại trưởng lão, có một con chim Hoạ Mi bay lên.

- Chiếp...

Thời khắc này, Hoạ Mi hét to một tiếng, vọt tới thiên khung...

Lúc này, Hoạ Mi bề nghể bát phương, bao quát sinh linh, khí tức khủng bố vô song nghiền ép hết thấy địch nhân, từng luồng khí tức tuôn ra, như muốn áp sập Thiên Địa!

Đối mặt cường địch, Đại trưởng lão không giữ lại chút nào, trực tiếp bại lộ thực lực Vương Hào của hắn.

- Hoạ Mi Lục Biển...

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Sơn Hà Lồng

Hoạ Mi áp sập bầu trời, rất nhiều tu sĩ cường giả đi theo mà đến trong lòng cũng không khỏi run lên một cái, uy lực của Đế thuật, tuyệt thế vô song, quân chi Đại Hiền chi thuật cường đại, cũng không cách nào cùng Đế thuật so sánh!

Lúc này, Hoạ Mi áp thiên, tất cả mọi người không khỏi cảm thấy hít thở không thông, một môn Đế thuật hoàn chỉnh ở trong tay một vị Vương Hầu thì triển ra, uy lực ngập trời, đồng cấp Vương Hầu, nếu như không tu luyện Đế thuật, chỉ sợ là muốn nhượng bộ lui binh!

- Người muốn chiến, lão phu chiến cùng người!

Lúc này, Đại trưởng lão bá khí trùng thiên, là truyền nhân đế thống, coi như là thiên phú không được, nhưng mà, tuyệt đối không phải thứ hèn nhát.

Vừa dứt lời, Đại trưởng lão một bước liền đến trước mặt Liệt Chiến Hầu, sắc mặt Liệt Chiến Hầu biến đổi, hét lên một tiếng, huyết kỳ bỏ xuống, xé rách hư không, biến máu vô tận muốn đem đại trưởng lão bao phủ, muốn đem hắn luyện hóa.

Hoạ Mi như vậy cánh một cái, "Phanh" một tiếng vang thật lớn, hai cánh hất lên, dễ dàng đánh nát biến máu, Liệt Chiến Hầu đông đông đông rút lui mấy bước!

- Giết...

Sắc mặt Liệt Chiến Hầu trở nên cực kỳ khó coi, hắn cuồng hồng một tiếng, thôi động huyết kì tới tận cùng. Chỉ thấy bên trong huyết kỳ từng tôn từng tôn cự nhân bước ra, mỗi một cự nhân không lồ cao vạn trượng, gào thét cuồng hồng, chấn thiên động địa.

- Huyết Cự Nhân đồ đảng!

Vừa thấy Huyết Cự Nhân xông ra, đập nát Thiên Địa, sắc mặt tất cả mọi người đại biến, đây là chân khí đồ đảng của Liệt Chiến Hầu! Uy lực tuyệt luân, không biết có bao nhiêu Vương Hầu bị một thức này của hắn chém giết.

- Khai...

Từng tôn từng tôn đập nát Thiên Địa vọt tới, Đại trưởng lão không hề lùi bước, hắn diễn biến Hoạ Mi Lục Biển, Hoạ Mi hét dài một tiếng, đáp xuống, cự trào tung ra, xé rách Huyết Cự Nhân giống như là giấy vụn.

Ba... một tiếng, Hoạ Mi đơn giản xé nát chân khí đồ đảng của Liệt Chiến Hầu, Liệt Chiến Hầu căn bản là ngăn không được, cuồng phun một ngụm máu tươi, cả người bị đánh bay ngàn dặm.

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người sợ hãi. Đám người Tẩy Nhan Cổ Phái bên dưới vui mừng, hoan hô.

- Đế thuật thật là đáng sợ, Liệt Chiến Hầu té ra chân khí vẫn không chống được.

Tu sĩ xem cuộc chiến, bất luận là chúa tể một phương, hay là tồn tại đứng đầu một môn, sắc mặt đại biến thì thảo.

- Hoạ Mi Lục Biển, từng là Đế thuật mạnh nhất mà Minh Nhân Tiên Đế sáng tạo, chuyện này quá đáng sợ!

Nhìn thấy một màn này, không biết bao nhiêu người biến sắc.

Uy lực của Đế thuật, hôm nay bọn hắn rốt cục thấy được, thời điểm Hoạ Mi bế ngẩng trên trời, khiến tim đám người bên dưới đập thành thịch, Đế thuật nha, đồ vật này thật sự là quá nghịch thiên!

- Người còn không được!

Lúc này, Đại trưởng lão bá khí trùng thiên, trong nháy mắt đuổi kịp Liệt Chiến Hầu, Hoạ Mi hóa thực, hung hăng hướng Liệt Chiến Hầu đập tới.

- Thu...

Vừa lúc đó, Liệt Chiến Hầu gào to một tiếng, té ra một cái lồng chim, lồng chim bay ra, trong nháy mắt hóa thành vô tận sơn hà, thoáng cái đem đại trưởng lão thu vào trong đó, tiếp theo âm thanh ầm ầm vang lên, ở bên trong sơn hà mênh mông ầm ầm có thể thấy được đại trưởng lão nhảy lên trời, Hoạ Mi tung hoành Thiên Địa, quét ngang bát phương, hắn mấy lần muốn từ bên trong sơn hà này thoát ra, nhưng lại bị trận thức trấn áp xuống dưới.

- Ở bên trong Sơn Hà Lồng của ta, nhìn người có thể sống được hay không?

Liệt Chiến Hào hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt, hắn cũng bước vào bên trong lồng, chấp chương trận pháp, đại chiến với đại trưởng lão.

- Sơn Hà Lồng...

Vừa thấy cái lồng này vây khốn đại trưởng lão, không ít người thầm giết mình, có chương môn xem cuộc chiến giết mình nói ra:

- Nghe nói Liệt gia có một vị Cô Thánh khó lường tinh thông trận pháp, từng tìm hiểu một môn cổ trận, luyện ra một cái lồng chim, tên là Sơn Hà Lồng. Nghe nói nếu có thể phát huy mười phần uy lực của trận pháp bên trong, đừng nói là Cô Thánh, thậm chí có khả năng luyện hóa cả Thánh Hoàng!

- Coi như Liệt Chiến Hào không thể phát huy mười phần uy lực của trận đồ này, cũng có thể chém giết đại trưởng lão của Tây Nhan Cổ phái.

Thấy một màn như vậy, mọi người không khỏi lắc đầu.

Thấy đại trưởng lão bị vây ở bên trong đại trận, Tây Nhan Cổ Phái trên dưới kinh hãi, bốn vị trưởng lão cũng không khỏi biến sắc.

Có điều, tất cả mọi người đánh giá thấp thực lực của đại trưởng lão, một trận chiến này, kéo dài đến ba ngày ba đêm, hắn mượn Hoạ Mi Lục Biến chi uy, Liệt Chiến Hào ở bên trong lồng chiến với hắn, song phương đều không làm gì được nhau.

Trên dưới Tây Nhan Cổ Phái, cũng không khỏi sợ hãi, hiện tại, bên trong môn phái chỉ có đại trưởng lão có thể chống đỡ, bốn trưởng lão còn lại toàn là túi cơm, thực lực Hào Hùng, hoàn toàn không làm gì được, coi như là bốn người bọn họ liên thủ, chỉ sợ cũng bị Liệt Chiến Hào làm thịt.

Tây Nhan Cổ Phái có nguy cơ bị diệt tới nơi.

Khi chiến thuyền tới, khí tức Vương Hào bao phủ Tây Nhan Cổ Phái, Lý Bát Dạ ở bên trong Quỷ Lâu chỉ ngẩng đầu trông về phía một lần rồi không thèm quan tâm.

Đại chiến kéo dài năm ngày năm đêm, đại trưởng lão không cách nào từ bên trong trận pháp đi ra, mà Liệt Chiến Hào cũng không thể giết chết hắn, song phương tiếp tục đại chiến bên trong...

Đêm thứ năm, ban đêm lộ ra yên tĩnh, Lý Bát Dạ ngồi ở trong Quỷ Lâu, nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ, bên ngoài Tây Nhan Cổ Phái đại chiến không có quan hệ gì tới hắn, cũng không biết là qua bao lâu, đột nhiên, một trận gió vùng lên, Lý Bát Dạ mở mắt ra, không biết lúc nào, trước mặt hắn xuất hiện hai người.

Lý Bát Dạ nở nụ cười, nói ra:

- Đêm đã trễ thế như vậy, các người còn tới nơi này làm gì?

Người đứng ở trước mặt Lý Bát Dạ, chính là Tào Hùng và Đồng Thánh Long.

- Tiểu súc sinh, ngươi trốn không thoát!

Tào Hùng lạnh giọng, nói:

- Đồng huynh, mau làm thịt nó rồi chúng ta đi lấy thiên mệnh bí thuật.

- Giết..

Vừa dứt lời, hai người xông tới làm thịt Lý Bát Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đế uẩn, tiên uy

Cảm nhận sát khí khoá chặt lấy mình, Lý Bát Dạ y nguyên bình tĩnh, lúc này, hắn cười cười, khoan thai nói ra:

- Con sâu cái kiến cũng hướng ta tìm chết?

Tranh... vừa dứt lời, năm ngón tay của Lý Bát Dạ đột nhiên gãy nhẹ cổ cầm, trong một chớp mắt, cổ cầm trước mặt hắn phát sáng lên, dâng trào ra vô tận quang hoa, đạo uy cuộn cuộn, thoáng cái chấn khai tới Tào Hùng.

Tranh... tiếng đàn tê mình, cảm vận bên trong Quỷ Lâu thoát cái sống lại, phát sáng lên, dâng trào ra vô tận phù vân, “keng”, hai đạo kiếm mang trong nháy mắt phun ra ngoài!

- Phịch...

Một ánh kiếm chém xuống, Tào Hùng ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp, đầu bay lên, lúc đầu lâu bay đã cao lại càng cao, hắn mới nhìn đến máu tươi từ cổ của hắn phun ra ngoài, đến chết, hắn cũng không rõ đây là chuyện gì xảy ra.

- A...

Cùng lúc đó, Đồng Thánh Long kêu thảm một tiếng, một ánh kiếm thoát cái đỉnh vào trong cơ thể của hắn, kiếm mang trong nháy mắt phá hủy đạo cơ của hắn, ở dưới một kiếm, đạo cơ của hắn yếu ớt không chịu nổi một kích, hắn cuồng phun một ngụm máu tươi, ngã rầm trên mặt đất!

- Không...

Đồng Thánh Long kêu thảm một tiếng, trên mặt đất lộn một vòng, kinh hãi thất sắc, hét rầm lên:

- Không, không, không có khả năng!

- Ta, ta, ba ngàn năm đạo hạnh của ta...

Cuối cùng, Đồng Thánh Long hét lên một tiếng, run rẩy bò lên, thoát cái hắn là già mấy trăm tuổi, thân thể còng xuống, huyết khí khô héo.

- Tiểu súc sinh, ta liều mạng với ngươi...

Sau khi đứng lên, Đồng Thánh Long như là bị điên, hướng Lý Bát Dạ giết tới, nhưng mà, lúc này, hắn như lão ông trăm tuổi, ngay cả đi đường cũng phát run.

Ầm!

Lý Bát Dạ nhấc chân đạp bay hắn.

- Tiểu súc sinh, có gan giết ta, giết ta đi.

Đồng Thánh Long nằm bẹp dưới đất kêu lên.

Hắn tu đạo ba ngàn năm, trong nháy mắt đạo hạnh hủy hết, đối với một tu sĩ mà nói, cái này so với giết chết hắn còn muốn thống khổ hơn.

Lý Bát Dạ chậm rãi nhìn hắn một cái, nói ra:

- Sẽ giết ngươi, có điều, không phải hiện tại. Ngươi không nên chọc ta, ngươi đây là tự tìm diệt vong.

Rắc, rắc..

Đồng Thánh Long muốn xông tới, nhưng mà bộ xương già của hắn bị đạp gãy gần hết, vô lực đứng dậy.

Lúc này, ánh mắt Lý Bát Dạ trầm xuống, hắn ngồi xếp bằng trên đất, boong boong boong gây lên cỏ cỏ.

Lập tức, cỏ cỏ phát sáng, Cầm lâu cũng theo đó phát sáng lên...

Đường vân rậm rạp chằng chịt trên Cầm lâu cũng theo đó hiển hiện, hóa thành phù vân vô tận.

Oanh... ở thời điểm này, để uẩn tiên uy bộc phát, nghiền ép chư thiên, phóng thẳng lên thương khung...

.....

Ở bên ngoài Tây Nhan Cổ Phái, trận chiến vẫn tiếp tục, khiến không ít tu sĩ cường giả cảm thán, Tây Nhan Cổ Phái cuối cùng là để thống tiên môn, mặc dù xuống dốc ba vạn năm, nhưng mà, vẫn có chút nội tình!

- Giết...

Lúc này, tám trăm chiến tướng trên cỏ thuyền nhất thời hô vang rầm trời, như thiên binh thiên tướng giáng trần, giết vào bên trong Tây Nhan Cổ Phái.

Rất nhiều tu sĩ, cường giả này, âm thầm lắc đầu. Tây Nhan Cổ Phái sống không qua nổi ngày hôm nay.

Oanh... thời điểm rất nhiều tu sĩ cường giả lắc đầu, đột nhiên, ở trong Tây Nhan Cổ Phái vọt lên một vệt hào quang, đạo quang mang này vọt lên này trong nháy mắt xé rách bầu trời, xông vào thương khung, trăm lác tinh thần.

Ở trong chớp mắt, ở trong cương thổ của Tây Nhan Cổ Phái, tất cả mọi người cảm nhận được một cỗ đế uẩn vô địch tuôn ra, khiến không biết có bao nhiêu sinh linh run rẩy.

- Xảy ra chuyện gì?

Hết thấy tu sĩ ở bên ngoài Tây Nhan Cổ Phái xem cuộc chiến cũng không khỏi run rẩy. Dưới cỗ hơi thở này, bọn hắn đều cảm giác mình như con sâu cái kiến, mặc người chém giết.

- Đế uẩn tiên uy, chẳng lẽ Tây Nhan Cổ Phái muốn liều mạng, tể ra Tiên Đế Bảo khí!

Cảm nhận được dạng khí tức này, tất cả mọi người run sợ, có chừng môn nghẹn ngào hét lớn.

- Không tốt... mau kết trận...

Ngay khi cỗ tiên uy ép xuống, tám trăm chiến tướng kinh hãi, nhưng hết thấy đều đã muộn.

Quang mang phóng lên trời đột nhiên hóa thành một đạo kiếm mang ngàn trượng, kiếm mang quét ngang Thiên Địa, một đạo kiếm mang, gánh chịu vạn cỗ tiên uy, chém xuống một cái, không có gì có thể kháng cự.

Phốc... kiếm mang đảo qua, tám trăm cái đầu bay lên trời, con mắt bọn hắn đều trợn trừng, thời điểm đầu bọn hắn bay lên, còn có thể nhìn thấy máu tươi từ cổ đứt gãy của mình phun ra.

Kiểm mang xu thế không có gì có thể kháng cự, chém chết tám trăm chiến tướng, thân uy không giảm, trăm tới sơn hà vô tận bên trong Sơn Hà Long.

"Bùm" một tiếng, Sơn Hà Long lập tức hóa thành bột mịn. Bảo vật Cổ Thánh cũng không chịu nổi một kích, bị bỏ làm hai. Sau đó, Đại trưởng lão từ bên trong ngã xuống.

- Không...

Liệt Chiến Hào vẫn còn ở bên trong kêu thảm một tiếng, kiếm mang thoát cái đâm xuyên qua ngực hắn, đem hắn đánh ở phía trên đại địa.

Lúc này, kiếm mang biến mất, chỉ có máu tươi đang lã lã chảy xuôi, Liệt Chiến Hào bị đánh trên mặt đất còn có thể cử động tay chân, hắn cũng chưa chết đi, chẳng qua là Lý Bát Dạ muốn lưu hắn một mạng mà thôi.

Đột nhiên biến hóa như vậy, đừng nói là hết thấy tu sĩ đang xem cuộc chiến, mà các đệ tử của Tây Nhan Cổ Phái, ngay cả các trưởng lão cũng ngây dại, biến hóa như thế thật sự là quá dọa người rồi.

Tất cả mọi người xem cuộc chiến cũng đều đồng dạng ngây dại, tám trăm chiến tướng, Liệt Chiến Hào, Sơn Hà Long, dưới một kiếm này, toàn bộ bị làm thịt, Vương Hào cũng tốt, Cổ Thánh bảo vật cũng được, đều không đủ thành đạo, ở dưới một kiếm, đều tựa như tro bụi.

Một kiếm đảo qua, bên trong đô thành Bảo Thánh thượng quốc, Nhân Hoàng đột nhiên mở hai mắt ra, hai mắt hắn thâm thúy, như Nhật Nguyệt tinh tú chìm nổi, đáng sợ vô cùng. Lúc này, hắn ngưng thanh lâm bẩm nói:

- Chẳng lẽ Tây Nhan Cổ Phái còn có một kiện Tiên Đế Bảo khí.

Cuối cùng, thân quang bên trong hai mắt hắn tăng vọt, tựa hồ muốn xem thấu phía chân trời, xuyên thấu ức dặm hư vô..

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bởi vì ta là Lý Bát Dạ

Một kiếm vừa ra, diệt ngàn địch khiến tất cả mọi người rung động, bao gồm đệ tử của Tây Nhan Cổ Phái, đều là thật lâu không cách nào lấy lại tinh thần.

- Đế uẩn tiên uy...

Cũng không biết qua bao lâu, có tu sĩ không khỏi thì thào nói. Đế uẩn tiên uy, mặc dù rất nhiều tu sĩ từng nghe qua bốn chữ này, nhưng mà, cho tới bây giờ chưa ai thấy qua uy lực chân chính của nó, hôm nay, một đạo kiếm mang chém ra, đồ diệt hết thấy, chấn áp tất cả sinh linh nơi đây, khiến tất cả mọi người mới biết được Tiên Đế đáng sợ đến nhường nào.

- Trối hẳn lại, một giờ sau, đem ra ngoài sơn môn cắt chim thị chúng.

Thời điểm vô số người thất thần, bên trong Tây Nhan Cổ Phái truyền đến âm thanh của Lý Bát Dạ.

Cũng không biết qua bao lâu, mọi người mới hồi phục tinh thần lại, tu sĩ cường giả xem cuộc chiến giết mình một cái, mà đệ tử Tây Nhan Cổ Phái lấy lại tinh thần, vui vẻ hoan hô, có đệ tử đem Liệt Chiến Hầu trời lại.

Lúc này, Đại trưởng lão vội đi tới Cầm lâu, sau khi thấy Đồng Thánh Long cùng Tào Hùng cũng bị chém, hấn không khỏi kinh hãi. Chuyện Tào Hùng câu kết Đồng Thánh Long, hấn cũng biết.

Đại trưởng lão nhìn Lý Bát Dạ, lo lắng nói:

- Làm như vậy chỉ sợ là cùng Thánh Thiên Giáo xé rách da mặt.

Lý Bát Dạ ung dung, nói:

- Chính là kẻ thù sống còn, tại sao còn sợ trở mặt.

- Vạn nhất Thánh Thiên Giáo hướng chúng ta khai chiến thì làm sao bây giờ?

Đại trưởng lão cố gắng khuyên can.

- Khai chiến?

Lý Bát Dạ cười cười, ánh mắt ngưng tụ:

-Mấy con kiến mà thôi, tới bao nhiêu ta liền giết bấy nhiêu.

Nghe được Lý Bát Dạ nói như thế, Đại trưởng thở dài. Hiện tại, Lý Bát Dạ có để uẩn tổ sư che chở, không còn cách nào khác, hấn quyết định đặt cược lên người Lý Bát Dạ.

Cuối cùng, Đại trưởng lão xách Đồng Thánh Long rời đi. Ngay sau đó, hấn hướng Tây Nhan Cổ phái tuyên bố, một giờ sau xử quyết Liệt Chiến Hầu, Đồng Thánh Long! Tin tức này vừa ra, trên dưới Tây Nhan Cổ Phái một mảnh xôn xao.

Tin tức này nhanh chóng truyền ra ngoài, khiến toàn bộ môn phái quan chiến trở nên động dung.

- Tây Nhan Cổ Phái đây là muốn lật tung trời!

Nghe được tin tức như vậy, không ít đại giáo thánh môn đều là hai mắt nhìn nhau, Đồng Thánh Long thì cũng thôi, nhưng Liệt Chiến Hầu là người phương nào? Chính là chiến tướng của Bảo Thánh thượng quốc. Tây Nhan Cổ Phái muốn công khai xử quyết hai người bọn họ, cái này không phải là muốn cùng Bảo Thánh thượng quốc khiêu chiến hay sao!

- Cuối cùng là cái gì để Tây Nhan Cổ Phái có lòng tin mạnh mẽ như vậy?

Cũng có giáo chủ không khỏi động dung nói.

Mấy ngàn năm qua, Tây Nhan Cổ Phái xuống dốc, là mọi người tận mắt nhìn thấy, nhưng mà, hôm nay Tây Nhan Cổ Phái dám công khai xử quyết Đồng Thánh Long, Liệt Chiến Hầu, cái này quá lớn mật rồi, không ít người nhao nhao thảo luận, có người cho rằng Tây Nhan Cổ Phái còn có một kiện Tiên Đế Bảo khí, cũng có người cho rằng Tây Nhan Cổ Phái Liễu Tam Kiếm còn sống!

- Chẳng lẽ lần này Tây Nhan Cổ Phái muốn chơi lớn.

- Điên rồi sao?

Có người lắc đầu, nói ra:

- Hôm nay Tây Nhan Cổ Phái cùng Thánh Thiên Giáo so sánh, như lấy trứng chọi đá, coi như có được Tiên Đế Bảo khí, cũng vô pháp văn hồi, hiện tại, Bảo Thánh thượng quốc nhân tài đông đúc, Vương Hầu vô số. Không phải thứ mà Tây Nhan Cổ Phái nhỏ nhoi có thể trêu chọc được.

-Tây Nhan Cổ Phái đây là tự tìm diệt vong a.

Có lão giáo chủ cũng không khỏi cảm thán nói:

- Tây Nhan Cổ Phái mù quáng tự đại, tự tìm đường chết. Lão tổ Thánh Thiên Giáo còn sống, nhân vật như lão đã gần như vô địch thiên hạ, một khi lão ra tay, đừng nói là Tây Nhan Cổ Phái, coi như là đại giáo thế gia, ở trong nháy mắt cũng bị hủy diệt!

Nghe tới lão tổ Thánh Thiên Giáo, không biết có bao nhiêu lão giáo chủ lão ngoan đồng biến sắc, rung mình một cái, họa mi co rút.

- Cái này, trừ khi là Mục Thiếu Đế còn sống, nếu không, lão quái vật kia giết dữ, Tây Nhan Cổ Phái là không còn tồn tại!

Có Vương Hầu thế hệ trước từng thấy Thánh Thiên Giáo lão tổ đáng sợ cỡ nào, than thở.

Ngay lúc này, Tây Nhan Cổ Phái tiến nhập giai đoạn chuẩn bị chiến đấu, bất kỳ một đệ tử nào cũng tiến nhập trạng thái cao nhất. Không khí cực kì căng thẳng.

Ngay khi nhận được tin tức, Lý Sương Nhan liền lo lắng không yên, nàng chạy tới tìm Lý Bát Dạ.

- Người thật đúng là có lòng tin!

Nhìn thấy Lý Bát Dạ còn đang nằm lim dim ngủ, Lý Sương Nhan cũng không khỏi vì thế mà choáng váng, chuyện này, một cái sơ sẩy, liền cùng Thánh Thiên Giáo khai chiến, coi như thiên chi kiều nữ như nàng, đối với sự tình chọc thủng trời này, cũng phải cẩn thận, nhưng mà, Lý Bát Dạ căn bản không quan tâm.

- Tiểu môn tiểu phái mà thôi, không đủ thành đạo.

Lý Bát Dạ nở nụ cười, bình tĩnh nói ra:

- Thánh Thiên Giáo, đối với ta mà nói, có muốn diệt nó hay không mà thôi, nếu như ta không ngại tốn hao chút ít tâm huyết, hao chút tinh thần, đập diệt Thánh Thiên Giáo, chuyện này cũng không có gì khó.

Nghe Lý Bát Dạ nói như vậy, Lý Sương Nhan lập tức im lặng, đổi lại người khác, nhất định sẽ cho rằng Lý Bát Dạ là cuồng vọng vô tri, khoác lác thổi phồng, nhưng mà, Lý Sương Nhan không cho rằng như vậy, nàng hoàn toàn nhìn không ra Lý Bát Dạ có chút dấu hiệu dụng trò vui khoác lác.

- Ta không rõ người là tự tin thế nào, mặc dù nói Thánh Thiên Giáo xây Bảo Thánh thượng quốc mới ba vạn năm, nhưng người phải biết, lão tổ bọn hắn là nhân vật không tầm thường! Nếu Cửu Thánh Yêu Môn chúng ta đối địch với Thánh Thiên Giáo, cũng phải cẩn thận ba phần.

Lý Sương Nhan cũng nhận không được nói.

Lý Bát Dạ liếc mắt nhìn Lý Sương Nhan:

- Bởi vì ta là Lý Bát Dạ!

Bởi vì ta là Lý Bát Dạ, một câu phổ thông, một câu nói không liên quan gì hết, nhưng ở trong miệng Lý Bát Dạ nói ra, lại làm cho người nghe thấy được, đậm khí tung hoành, một cỗ đậm khí bề ngênh thiên hạ tự nhiên sinh ra.

Lúc này, tim Lý Sương Nhan đập thịch thịch, nàng nhìn Lý Bát Dạ thật lâu không nói, tiểu nam nhân trước mắt này, quá đẹp trai, quá bá khí. Trên người hắn toả ra khí thế kinh người, đậm khí thao thiên, hắn giống như là một Dâm Đế kinh thiên thương sinh, nắm giữ mọi chuyện trong lòng bàn tay...

Không hề nghi ngờ, Lý Sương Nhan dần dần chấp nhận vị trí thị nữ của mình. Càng ngày, nàng càng muốn quăng vào lòng Lý Bát Dạ, muốn được ôm ấp vuốt ve. Trước mặt Lý Bát Dạ, Lý Sương Nhan đã bỏ đi cao ngạo, lạnh lùng của một vị công chúa cao cao tại thượng.

Qua một hồi lâu, Lý Sương Nhan từ từ nói:

- Đại sự như thế, ta cần cáo tri sư tôn ta.

- Tùy nàng.

Lý Bát Dạ liếc mắt xem Lý Sương Nhan, nói.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chém Vương Hầu

Nửa giờ sau, Đồng Thánh Long cùng Liệt Chiến Hầu trọng thương sắp chết bị trôi ra bên ngoài sơn môn Tây Nhan Cổ Phái. Hai người họ vô lực phản kháng, hiện tại, bọn hắn ngay cả phạm nhân cũng không bằng, mà giống hai lão nhân sắp chết, mặc người lôi đi.

Thấy một màn như vậy, rất nhiều tu sĩ ở phía xa trầm mặc, thờ dài, đệ nhất chiến tướng như Liệt Chiến Hầu, cường hoành bậc nào, hung hăng can quấy bậc nào, nhưng mà, hôm nay cũng chỉ bất quá là kẻ sắp chết mà thôi.

Thời điểm đi ra bên ngoài, Tây Nhan Cổ Phái đề phòng sâm nghiêm, bất luận một đệ tử gì đều tiến nhập trạng thái chuẩn bị chiến đấu, các đường chủ, các hộ pháp càng là kiên thủ các pháo đài, các cửa ải.

Lúc này, năm vị trưởng lão đích thân tới sơn môn, tự mình ngồi chủ trì lần xử quyết này, ngoại trừ năm trưởng lão ở đây, còn có Lý Bát Dạ đi theo, Lý Sương Nhan bên cạnh.

- Người đệ tử kia là người phương nào của Tây Nhan Cổ Phái?

Lý Bát Dạ là một đệ tử bình thường, tu vi thấp kém, hiện tại, ngồi ngang hàng cùng năm trưởng lão, khiến không ít tu sĩ kinh ngạc.

- Chẳng lẽ tên này có lai lịch kinh người gì hay sao?

Không ít tu sĩ đều nhao nhao suy đoán.

Nhìn thấy Lý Sương Nhan đi theo, càng làm cho một ít giáo chủ chương môn động dung nói ra:

- Lý Sương Nhan, truyền nhân Cửu Thánh Yêu Môn, công chúa Cổ Nguo cương quốc, chẳng lẽ, Tây Nhan Cổ Phái cùng Cửu Thánh Yêu Môn liên thủ rồi?

Lý Sương Nhan cùng bọn người Lý Bát Dạ đồng hành, khiến không ít tu sĩ quan sát động dung.

Vài phút sau, đã đến giờ hành hình, đại trưởng lão ngừng đầu liếc mắt nhìn bầu trời, trầm giọng nói ra:

- Hành hình!

Lúc này, đừng nói là các đệ tử trên dưới Tây Nhan Cổ Phái, ngay cả hết thảy tu sĩ xa xa quan sát cũng không khỏi ngừng thở, đều đang mong đợi sau một khắc sẽ phát sinh chuyện gì.

- Khoan đã!

Vừa lúc đó, một tiếng rống to vang lên, một hồi tiếng sấm truyền đến, chỉ thấy, một đầu chiến mã đạp không mà đến, khí tức Vương Hạo cuộn cuộn.

Chiến mã tới gần, chỉ thấy phía trên, một người mặc tử y, đầu đội tử quan, hai vai rộng thùng thình đang cưỡi chiến mã chạy tới đây...

- Từ Sơn Hạo...

Nhìn thấy lão giả này, không ít tu sĩ đứng xa nhìn trở nên động dung.

- Từ Sơn Hạo đến rồi.

Nhìn thấy lão giả này, có giáo chủ lầm bầm nói ra:

- Vương Hạo thế hệ trước, nổi tiếng lâu đời, có thể nói là một trong Vương Hạo đỉnh phong của Bảo Thánh thượng quốc.

- Nguyên lai là Từ Sơn Hạo giá lâm.

Nhìn thấy lão giả trên chiến mã, thần thái đại trưởng lão ngưng trọng.

Có lẽ, hung danh của Từ Sơn Hạo không bằng Liệt Chiến Hạo, nhưng mà, hấn trâu hơn Liệt Chiến Hạo rất nhiều.

- Cổ trưởng lão, chớ sai lầm, Liệt Chiến Hạo chính là trọng thần của Bảo Thánh thượng quốc, nhanh chóng thả hắn cùng với Đồng huynh, theo ta hướng bộ hạ chịu đòn nhận tội!

Từ Sơn Hạo trầm giọng nói.

Đại trưởng lão đang muốn nói chuyện, Lý Bát Dạ khoát tay, ngăn cản hắn, cười cười nói ra:

- Thịnh tội? Trong tự điển của ta không có hai chữ này, trước khi ta còn không có muốn giết ngươi, lập tức cắt cho ta, có thể lăn bao xa liền lăn bao xa!

- Kẻ này là ai, khẩu khí thật lớn!

Vừa nghe đến Lý Bát Dạ buông lời ngông cuồng, không ít tu sĩ xa xa quan sát cũng không khỏi hai mắt nhìn nhau.

- Tiểu nhi vô tri, bản tọa thay sư trưởng ngươi dạy dỗ ngươi!

Ánh mắt Từ Sơn Hạo phát lạnh, đại thủ vung ra, hướng Lý Bát Dạ vỗ tới!

“Keng” một tiếng kiếm ngân vang, lúc này, Lý Sương Nhan bên cạnh đứng dậy, quanh thân nàng vang lên tiếng phượng hót, kiếm mang như linh, từng đạo từng đạo triển khai, chém tới Từ Sơn Hạo.

- Truyền nhân Cửu Thánh Yêu Môn!

Vừa thấy kiếm này của Lý Sư Long, Từ Sơn Hầu hừ lạnh một tiếng, hai tay kết ấn, trong nháy mắt, cự chưởng che trời hình thành, trấn áp xuống.

- Cút về!

Đại trưởng lão cũng xuất thủ, Hoạ Mi hoành không, hung hăng oanh phá cự chưởng.

Gặp hai Vương Hầu liên thủ, mặt Từ Sơn Hầu sầm lại, hắn không dám bắt càn, té ra chân khí, oanh đờ.

Phanh một tiếng vang thật lớn, mặc dù Từ Sơn Hầu là chặn một kích vừa rồi, nhưng mà, chiến mã của hắn không chịu nổi, gào thét một tiếng, sùi bọt mép, nằm trên đất. Sắc mặt Từ Sơn Hầu khó coi tới cực điểm.

- Hành hình!

Đại trưởng lão không để ý tới hắn, quát to.

- Mở...

Thấy đám người Tây Nhan Cổ Phái không quan tâm gì tới mình, sắc mặt Từ Sơn Hầu đại biến, quát lên. Uy áp Vương Hầu đỉnh cấp cuộn cuộn toả ra, quét ngang ngàn dặm..

Ầm ầm ầm

Từ Sơn Hầu liều mạng lao tới đánh bay đám đệ tử, hắn cuốn lấy Đồng Thánh Long cùng Liệt Chiến Hầu bỏ chạy.

- Lão già, muốn chết.

Lý Bát Dạ ngăn cản Lý Sư Long đang muốn đuổi theo, nắm ngón tay hắn gãy cổ cầm trong ngực.

Tranh... tiếng đàn vang lên, bên trong Tây Nhan Cổ Phái lập tức có một đạo kiếm mang vọt lên, chém tới Từ Sơn Hầu.

- Không...

Thời điểm cận kề cái chết, Từ Sơn Hầu không khỏi sợ hãi, quát to một tiếng.

Phốc phốc phốc!

Kiếm mang quét tới, ba chiếc đầu liền bay lên trời, máu phun như suối.

Rắc rắc!

Ngay khi kiếm quang kia chém chết ba Vương Hầu, không gian trên bầu trời Tây Nhan Cổ Phái méo mó rạn nứt, vết rạn nứt lan ra với tốc độ kinh người, cả không gian tựa như thủy tinh bị đập nát vụn.

Cuối cùng, không gian trên bầu trời tách ra, một nam tử mặc áo bào xám, sắc mặt u tối và phần nộ bước ra từ bên trong không gian. Trong nháy mắt, nam tử kia tản ra quang mang đáng sợ, hoàng uy lập tức như sóng lớn dâng trào, như hồng thủy gào thét, hoàng uy đáng sợ đánh thẳng vào đại địa vạn dặm, khiến toàn bộ đại địa bên ngoài Tây Nhan Cổ Phái tụt sâu xuống lòng đất....

Ở dưới hoàng uy nghiền ép như thế, ngay cả Lý Sư Long, đại trưởng lão cũng không khỏi đông đông đông liền lùi lại vài bước.

- Nhân Hoàng ý chí...

Vừa thấy bên bóng người vô cùng hùng vĩ kia xuất hiện, tu sĩ quan sát xa xa không khỏi nghẹn ngào kêu lên.

Lúc này, bóng người vô cùng hùng vĩ đột nhiên mở hai mắt ra, một đôi mắt này như là thực chất, phun ra nuốt vào Nhật Nguyệt, chìm nổi ngân hà, khiến người ta run rẩy phục bái.

- Trảm

Bóng người này mở miệng, như tiếng sấm ầm vang, lời nói còn không có rơi xuống, tay phải của hắn chém xuống một cái, một trăm chi uy, thẳng diệt Lý Bát Dạ, một trăm này vô cùng cường đại, dưới một trăm, có thể chém rụng bầu trời, nghiền ép hết thầy Vương Hầu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đoàn côn

Ngay khi cái bóng trầm xuống Lý Bát Dạ, đám trưởng lão kinh hãi thất sắc, ngay cả Lý Sương Nhan muốn cứu cũng không đủ sức.

Lúc này, ánh mắt Lý Bát Dạ ngưng tụ, nhưng hắn không có bất kỳ động tác gì, giống như bị khí thế dọa sợ...

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nín thở, một ít đệ tử Tây Nhan Cổ Phái đều không dám nhìn, tất cả đều cho rằng Lý Bát Dạ chắc chắn bị làm thịt.

Nhưng mà, ngay khi cự trầm bỏ xuống Lý Bát Dạ, một đoàn côn khổng lồ từ thượng khung thò ra, đập tới cái bóng.

“Ầm” một tiếng vang thật lớn, đoàn côn liền đem cái bóng đập vỡ.

A!

Nhân Hoàng ý chí kêu thảm một tiếng, có một tia pháp tắc muốn đào tẩu.

Phanh!

Đoàn côn tiếp tục nghiền ép một cái, lập tức đem một tia pháp tắc này oanh diệt, cái bóng của Nhân Hoàng thoáng cái hơi phi yên diệt.

Hết thấy phát sinh quá nhanh, không có người nhìn rõ ràng đoàn côn này từ đâu mà tới.

Lúc này, trên quảng trường Cửu Thánh Yêu Môn xa xôi, có một tôn thạch nhân thò tay xuống cầm lấy con chim rồi oanh vào hư không.

Phanh!

Một chim của nó kéo dài qua Thiên Địa, xuyên qua vòm trời.

Một chim từ Cửu Thánh Yêu Môn hoành không, xuyên phá ức vạn dặm không gian, dễ dàng đem cái bóng Nhân Hoàng thành sâu kiến, một chim đập vụn.

Nhìn thấy đoàn côn bằng đá lóe lên một cái rồi biến mất, Lý Sương Nhan chấn động, người khác không biết chim đá khổng lồ đột nhiên xuất hiện kia là cái gì, nhưng nàng biết!

Lý Sương Nhan từng nghe sư phụ nàng Luân Nhật Yêu Hoàng nói qua, Lý Bát Dạ kích hoạt được bốn tôn cự nhân của bọn họ, nhưng mà, nàng căn bản không tin. Hôm nay, Lý Sương Nhan rốt cuộc biết bốn tôn thạch nhân đáng sợ cỡ nào, lúc này, nàng cũng minh bạch vì cái gì mà sư phụ nàng phải nhượng bộ đối với Lý Bát Dạ, so với bốn tôn cự nhân kia, Yêu Hoàng, Nhân Hoàng đáng là gì?

Lúc này, không chỉ là hết thấy tu sĩ xa xa quan sát, ngay cả trên dưới Tây Nhan Cổ Phái, đều ngây dại, Nhân Hoàng ý chí đáng sợ đến cực nào, nhưng lại bị một côn nhẹ nhàng ép diệt.

.....

Bảo Thánh thượng quốc...

Thời điểm đoàn côn khổng lồ ép diệt cái bóng của Nhân Hoàng, bên trong hoàng thành, một nam tử to lớn cao ngạo khí phách lập tức lập tức đứng lên, lúc này, sắc mặt nam tử đại biến, trông về phía chân trời, trong lúc nhất thời, thần thái nam tử vô cùng ngưng trọng, hắn làm Nhân Hoàng, hắn đã từng đứng trên chư thiên, đã từng trấn áp chư vương, nhưng mà hôm nay, ý chí của hắn bị người ta diệt, tâm thần bị thương, đạo tâm cũng ba động.

Nam tử đứng ở nơi đó thật lâu không nói, bị người khác dễ dàng ép diệt ý chí, không có chút sức phản kháng nào, khiến hắn vô cùng nhục nhã, lại có chút hoảng sợ.

- Thịnh lão tổ...

Cuối cùng, Nhân Hoàng trầm giọng nói rồi hướng tổ địa Thánh Thiên Giáo đi tới, hướng lão tổ của bọn hắn xin chỉ thị!

.....

Cửu Thánh Yêu môn.

Thạch nhân dị động, rất nhanh liền có đệ tử hướng Luân Nhật Yêu Hoàng báo cáo, Luân Nhật Yêu Hoàng vừa chạy tới, thần sắc lập tức chấn động.

Ngay sau đó, Luân Nhật Yêu Hoàng triệu kiến chư vị trưởng lão, bên trong mật thất, hào khí trở nên ngưng trọng.

- Tin tức có thể xác định, một bộ phận của thạch nhân tông môn ta, kéo dài qua Thiên Địa, ép diệt Nhân Hoàng ý chí của Bảo Thánh thượng quốc!

Mặc dù Luân Nhật Yêu Hoàng không lộ mặt, nhưng mà, thanh âm của hắn ở trong mật thất vang lên.

Xảy ra chuyện như vậy, khiến chư lão không khỏi hai mặt nhìn nhau, chuyện này không chỉ phát sinh quá đột ngột, cũng không phải Cửu Thánh Yêu Môn bọn hắn có khả năng nắm giữ.

- Nhất định là Lý Bát Dạ tác động thủ hộ thần.

Có trường lão không khỏi trầm giọng nói.

Đừng bảo là bọn hắn, dù là toàn bộ Cửu Thánh Yêu Môn, cũng không có người có thể tác động bốn tôn thủ hộ thần. Ngoại trừ Lý Bát Dạ, còn có thể là ai?

Trầm mặc hồi lâu sau, có trường lão mở lời nói ra:

- Cửu Thánh Yêu Môn chúng ta cùng Tây Nhan Cổ Phái cách xa nhau ngàn vạn dặm, không cùng bên trong một cái cương quốc.

Nói đến đây, trường lão dừng một chút, nói tiếp:

- Vậy mà, thủ hộ thần có thể xuyên qua ức vạn dặm thiên địa, cuối cùng, thủ hộ thần mạnh cỡ nào?

Nghe vậy, nội tâm chư lão đang ngồi chấn động, không khỏi nhìn nhau, đây thật là sự tình khảo nghiệm bọn hắn, từ xưa đến nay, Cửu Thánh Yêu Môn bọn hắn chưa từng nghe qua thủ hộ thần xuất thủ, trên thực tế, ở trước khi Lý Bát Dạ đến, chư lão của Cửu Thánh Yêu Môn cũng không biết Cửu Thánh Yêu Môn mình có thủ hộ thần.

- Nên là thời điểm chúng ta xuất thủ.

Thời điểm chư lão trầm mặc, âm thanh của Luân Nhật Yêu Hoàng vang lên, từ từ nói ra:

- Thánh Thiên Giáo cùng Tây Nhan Cổ Phái xung đột, chúng ta nên điều hòa một lần.

Nghe được Luân Nhật Yêu Hoàng nói, một vị trường lão không khỏi nói ra:

- Bệ hạ, Thánh Thiên Giáo cùng Tây Nhan Cổ Phái chính là tử địch. Nếu Cửu Thánh Yêu Môn chúng ta nhúng tay trong đó, chỉ sợ là đối địch với Thánh Thiên Giáo.

- Thánh Thiên Giáo muốn cùng phái ta khai chiến, bọn hắn nhất định phải ước lượng một hai.

Âm thanh của Luân Nhật Yêu Hoàng vang lên:

- Hai hồ tranh chấp, tất có một bị thương. Bọn hắn mới kiến quốc ba vạn năm, đã dám xưng thượng quốc, chớ bọn hắn chính thức có được thực lực thượng quốc rồi nói sau.

Bảo Thánh thượng quốc, lấy tiêu chuẩn mà nói, bọn hắn không có tư cách xưng là thượng quốc, bọn hắn tối đa chỉ là cương quốc mà thôi, nhưng mà, bọn hắn ý vào Thánh Thiên Giáo lão tổ vô địch, cho nên tự xưng là thượng quốc.

Đương nhiên, rất nhiều người kiêng kỵ Thánh Thiên Giáo lão tổ, cũng không dám chỉ trích.

Luân Nhật Yêu Hoàng nói, để chư lão đang ngồi tâm thần chấn động, chư lão cũng không khỏi vì đó nhìn nhau liếc mắt, có trường lão không khỏi trầm ngâm trong chốc lát, nói ra:

- Bệ hạ, luận quốc lực, Cổ Ngưu cương quốc chúng ta không thua kém Bảo Thánh thượng quốc, nhưng mà, lão tổ Thánh Thiên Giáo khiến người ta kiêng kỵ a.

- Nếu Mục Thiếu Đế năm đó vẫn còn, Đại Trung Vực làm sao có thể đến phiên Thánh Thiên Giáo lão tổ xưng bá đây.

Cũng có trường lão không khỏi cảm khái nói ra.

Mục Thiếu Đế là đại nhân vật nghịch thiên vô địch, thời điểm Đạp Không Tiên Đế còn chưa gánh chịu Thiên mệnh, hắn đã từng là địch nhân mạnh nhất của Đạp Không Tiên Đế, nghe đồn, thuở niên thiếu, hắn cùng Đạp Không Tiên Đế tranh giành thiên mệnh, ba thắng ba bại.

Có một vị trường lão không khỏi nói ra:

- Nếu Thánh Thiên Giáo lão tổ xuất thế, chỉ sợ Cửu Thánh Yêu Môn chúng ta khó chống đỡ được.

- Thiên Thánh giáo lão tổ...

Luân Nhật Yêu Hoàng từ từ nói ra:

- Thời đại Đạo Trung đã qua, thời đại mới sắp tới, Thiên Thánh giáo lão tổ đã già, tương lai là thiên hạ của người trẻ tuổi.

Thời đại Đạo Trung, là chỉ ba vạn năm gần đây. Ở năm vạn năm trước, Đạp Không Tiên Đế gánh chịu thiên mệnh, thành tựu Tiên Đế, chấp chương Càn Khôn, nhưng mà, không biết vì cái gì, ba vạn năm trước, Hắc Long Vương đột nhiên nổi, đánh nhau với Đạp Không Tiên Đế. Một trận chiến này, đánh nát thiên khung, một trận chiến này, thiên mệnh cũng bị thiêu đốt.

Từ đó về sau, thiên địa tinh khí khô kiệt, tu sĩ tu đạo vô cùng gian nan, thời đại này được gọi là Thời đại Đạo Trung, thời đại này trọn vẹn đau khổ tu sĩ Cửu Giới ba vạn năm. Thắng đến mười năm gần đây, thời đại Đạo Trung mới đi qua, thiên địa tinh khí mới khôi phục.

Lúc này, Luân Nhật Yêu Hoàng dừng một chút, nói ra:

- Ta xem trọng Lý Bát Dạ. Tương lai của hắn không hạn lượng được!

Luân Nhật Yêu Hoàng vừa nói lời này, đám trưởng lão ở đây cũng không khỏi nhìn nhau, có trưởng lão cũng không đồng ý, nói ra:

- Bệ hạ, mặc dù Lý Bát Dạ có chút yêu dị, nhưng mà, hắn chỉ là phạm thể phạm mệnh phạm luân, thiên phú tư chất như vậy, khó có thành tựu gì.

- Đúng vậy, bệ hạ, nếu bàn về thể chất thọ luân, Sương Nhan không biết mạnh hơn hắn gấp bao nhiêu lần.

Có trưởng lão cũng không khỏi phản đối nói.

Lý Sương Nhan đi sứ Tây Nhan Cổ Phái, không phải tất cả trưởng lão đều đồng ý.

- Ta sẽ không nhìn lầm người.

Luân Nhật Yêu Hoàng từ từ nói.

Luân Nhật Yêu Hoàng tại Cửu Thánh Yêu Môn có địa vị cực cao! Lúc bình thường, trưởng lão cũng sẽ không phản bác ý kiến của bệ hạ, bọn họ chỉ dám góp ý thôi.

- Nếu Thánh Thiên Giáo lão tổ xuất thế thì sao.

Có trưởng lão lo lắng, nói.

- Thánh Thiên Giáo có lão tổ, chúng ta có bốn tôn thủ hộ thần! Có Lý Bát Dạ ủng hộ, chúng ta liền có bốn tôn thủ hộ thần ủng hộ!

Luân Nhật Yêu Hoàng trầm giọng:

- Cái này phải xem Thánh Thiên Giáo lão tổ cường đại, hay là thủ hộ thần của chúng ta vô địch! Thủy tổ của chúng ta, chính là một đời đại năng tuyệt thế vô song, ta không tin lão già Thánh Thiên Giáo kia mạnh hơn bốn tôn thủ hộ thần của Thủy Tổ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Mệnh Cung

Thời điểm Tây Nhan Cổ Phái vui vẻ ăn mừng, thì Bảo Thánh thượng quốc truyền ra một tin tức, Cửu Thánh Yêu Môn đi sứ thăm Bảo Thánh thượng quốc! Luân Nhật Yêu Hoàng tự mình hội kiến Nhân Hoàng.

Không có ai biết hai đại Hoàng giả gặp gỡ ra sao, nhưng mà, sau khi Luân Nhật Yêu Hoàng rời khỏi, hoàng đô của Bảo Thánh thượng quốc liền truyền ra tin tức, Liệt Chiến Hầu, Đồng Thánh Long, Từ Sơn Hầu cùng Tây Nhan Cổ Phái xung đột, chỉ là ân oán cá nhân.

Nghe được tin tức như vậy, khiến không ít môn phái đại giáo bên trong Bảo Thánh thượng quốc vì đó hai mặt nhìn nhau, tất cả mọi người ý thức được, Tây Nhan Cổ Phái được Cửu Thánh Yêu Môn bảo hộ.

Lúc này, rất nhiều người mới hiểu được, vì cái gì Tây Nhan Cổ Phái dám khiêu khích Bảo Thánh thượng quốc, nguyên lai sau lưng có Cửu Thánh Yêu Môn làm chỗ dựa, nếu không, bằng Tây Nhan Cổ Phái cùi bắp, lấy đâu ra thực lực khiêu chiến Bảo Thánh thượng quốc.

- Tây Nhan Cổ Phái cùng Cửu Thánh Yêu Môn liên hợp, chỉ sợ cũng không gây ra sóng gió gì.

Có chương môn không khỏi nói ra:

- Năm đó, Thủy tổ Cửu Thánh Yêu Môn, chính là đệ nhất thần tướng của Minh Nhân Tiên Đế, hai phái đã từng hợp tác trăm ngàn vạn năm.

- Nước xa không cứu được lửa gần.

- Coi như Tây Nhan Cổ Phái là cùng Cửu Thánh Yêu Môn hợp tác, cũng không có nhiều tác dụng gì. Cửu Thánh Yêu Môn cách xa Tây Nhan Cổ Phái, chỉ sợ Tây Nhan Cổ phái sớm muộn sẽ bị Thánh Thiên Giáo làm thịt.

Mọi người nhao nhao bàn tán sôi nổi, trong lúc nhất thời, tại Bảo Thánh thượng quốc nhắc lên không ít sóng lớn.

Mà Tây Nhan Cổ Phái xem như một trong những nhân vật chính, đối với sự kiện này lại thờ ơ.

Ngay từ đầu năm Đại trưởng lão nghe được tin tức này, cũng không khở giặt mình, Cửu Thánh Yêu Môn ủng hộ Tây Nhan Cổ Phái, thật ra nằm ngoài dự liệu của bọn hắn, nhưng mà, thấy Lý Sương Nhan cứ dính lấy Lý Bát Dạ, bọn hắn đã minh bạch, Cửu Thánh Yêu Môn đang hướng tới Lý Bát Dạ.

....

Thời điểm bên ngoài nổi lên sóng to gió lớn, Lý Bát Dạ không quan tâm, hắn trở lại tiểu viện của mình, ngồi nhập thần, bắt đầu tu luyện.

Tuy rằng bản thân Lý Bát Dạ có hằng hà sa số ký ức và bí mật động trời, thế nhưng, chịch tâm kiên định của hắn mạch bảo rằng, kiếp này nếu muốn tìm lại nữ nhân của mình, hắn phải nỗ lực gấp mười, gấp trăm lần, vạn lần bình thường.

.....

Sau Uẩn Thể cảnh, chính là Ích Cung cảnh giới, ở bên trong Nê Cung tích trúc ra một mệnh cung mới.

Tích mệnh cung mới, cùng trời sinh mệnh cung có chỗ khác biệt, tu sĩ đem mệnh cung sinh ra đã có xưng là chủ cung, mà tích trúc mệnh cung xưng là thứ cung.

Ở trên nguyên tắc mà nói, một tu sĩ có thể có được mười hai mệnh cung, cũng xưng là thập nhị cung.

Trên thực tế, vạn cổ đến nay, căn bản không có ai có được mười hai cung. Thế gian căn bản không có thập nhị cung, nhiều nhất là mười một cung!

Một tu sĩ, nếu có thể có được ba cái mệnh cung, đã được xưng tụng là không tầm thường rồi, có được sáu mệnh cung, vậy có thể xưng thiên tài, dù là thiên phú, thể chất bình thường, có được sáu mệnh cung, y nguyên có thể xưng thiên tài, nếu như có được chín mệnh cung, chính là kỳ tài ngút trời, vạn cổ mới có được.

Trên chín cung, vạn cổ đến nay, lúc nào không có mấy!

Hôm nay, Lý Bát Dạ đã bước vào Ích Cung cảnh giới, lúc này, ở bên trong mệnh cung của hắn, Hoạ Mi bay vòng quanh Chân Mệnh, theo từng đạo từng đạo pháp tắc tác động lên chủ cung, "Hoạ Mi Lục Biến" không ngừng đảo móc Nê Cung huyết, chậm rãi đào ra một hình dáng mệnh cung, toàn bộ quá trình vô cùng chậm chạp, nhưng Lý Bát Dạ cũng không sốt ruột, hắn biết, tích trúc ra mệnh cung mới phải thật cẩn thận, một khi xuất hiện sai lầm, sẽ trực tiếp làm cho cung lõm xuống, tương lai muốn mở mệnh cung mới, so với lên trời còn khó hơn!

Suốt một ngày, Lý Bát Dạ đều đắm chìm trong quá trình này, đã đến ngày thứ hai, hắn mới từ bên trong tu luyện tỉnh lại, nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp lẳng lặng canh giữ ngoài cửa, Lý Bát Dạ nở nụ cười.

- Lại đây!

Duổi cái lưng mệt mỏi, Lý Bát Dạ gọi bóng trắng kia tiến vào phòng.

Lý Sương Nhan đi vào, lạnh lùng nhìn hắn một cái, cái gì cũng không nói.

Lý Sương Nhan băng lãnh như sương, coi như nàng yêu thích Lý Bát Dạ, nàng cũng trầm mặc, lạnh lẽo tựa như băng.

- Thể thuật Ngọc Thanh Thánh Tâm thuật của nàng, chính là lấy từ Chiến Thần Điện?

Lý Bát Dạ nhìn Lý Sương Nhan, nói ra.

Lý Sương Nhan nhẹ gật đầu, không có thêm lời thừa thãi, nàng trời sinh Hoàng thể, vì tu luyện Thánh thể, Cửu Thánh Yêu Môn là tốn không ít tâm huyết mới cầu được Ngọc Thanh Thánh Tâm thuật từ Chiến Thần Điện.

- Môn thể thuật này của Chiến Thần Điện cũng tạm được.

Lý Bát Dạ gật đầu.

Nghe vậy, Lý Sương Nhan không nhịn được tròn mắt nhìn Lý Bát Dạ, không biết có bao nhiêu người thèm thuồng Ngọc Thanh Thánh Tâm thuật, coi như là Cửu Thánh Yêu Môn, cũng hao tổn không ít bảo vật mới từ Chiến Thần Điện cầu được. Vậy mà trong mắt hắn chỉ coi là tạm được.

Lúc này, Lý Sương Nhan liếc Lý Bát Dạ một cái, bộ dáng băng lãnh như sương có thêm ba phần vũ mị, bảy phần xinh đẹp.

Nàng vốn là công chúa băng thanh ngọc khiết, hiện tại, pha thêm một chút hồn dỗi vũ mị, càng nhìn càng làm cho người ta, tâm thần chập chờn, thần hồn điên đảo, xinh đẹp như thế, ngon như thế, cũng chỉ có một mình Lý Bát Dạ được ăn thôi.

Thấy Lý Sương Nhan không phục, Lý Bát Dạ nở nụ cười:

- Chiến Thần Điện đích thật là có chút xem được, nhưng bọn họ cũng có mấy phần tự cao. Ngọc Thanh Thánh Tâm thuật, đối với Chiến Thần Điện mà nói, cũng coi là môn thể thuật khó lường.

- Có điều, đối với ta mà nói, đây chỉ là thể thuật phổ thông mà thôi, chưa đủ thành đạo.

Thấy Lý Bát Dạ chém gió, Lý Sương Nhan ngưng đôi mắt đẹp nhìn qua:

- Nói như vậy, ngươi có thể thuật mạnh hơn Ngọc Thanh Thánh Tâm thuật rồi?

Mặc dù, nàng biết Lý Bát Dạ tu luyện Tiên Thể, có được một bộ công pháp tu luyện Tiên thể vô song. Nhưng mà, nàng trời sinh Bích Thanh thể, thể chất của nàng cùng thể chất của hắn hoàn toàn khác biệt, coi như là Lý Bát Dạ truyền thụ nàng Tiên thể chi thuật kia, vậy cũng vô dụng.

Hiện tại nàng tu "Ngọc Thanh Thánh Tâm thuật", có thể nói loại thể thuật này là đỉnh phong nhất trên thế gian, ngoại trừ loại thể thuật này ra, muốn tìm đến thể thuật siêu việt "Ngọc Thanh Thánh Tâm thuật", trừ khi là tiên thuật.

Nghĩ tới việc, Lý Bát Dạ từng muốn truyền Giao Cấu Thể cho nàng, nội tâm Lý Sương Nhan chấn động.

Một người, có được hai môn Tiên thể chi thuật, điều này có ý vị gì? Coi như là phóng nhãn toàn bộ Nhân Hoàng giới, thậm chí là Cửu Giới, hết thảy môn phái truyền thừa, thậm chí là đế thống tiên môn, môn phái truyền thừa có được hai môn Tiên thể thuật, chỉ sợ cũng không vượt qua hai cái!

Nhưng mà, Lý Bát Dạ lại có được hai môn Tiên thể chi thuật, cái này là khiến người ta rung động bức nào. Nếu như, Lý Sương Nhan biết hắn có được Thể Thư, sẽ càng rung động đến khó nói ra lời, đây là khởi nguyên chi thuật của hết thảy thể chất, thể thuật của Thiên Địa vạn tộc đều xuất phát từ cuốn sách này.

Lý Bát Dạ cười nói ra:

- Ta chính là muốn truyền cho nàng chân quyết của một Tiên thể thuật!

- Thể thuật chân quyết?

Tâm thần Lý Sương Nhan chấn động, nàng không dám tin tưởng mà nhìn tiểu nam nhân trước mắt.

Lúc này, Lý Bát Dạ ngưng trọng, nói ra:

- Trước khi truyền chân quyết cho nàng, ta nhất định phải biết rõ một việc.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Song tu

Lý Sương Nhan bên người Lý Bát Dạ cũng đã được một thời gian rồi, theo nàng biết, có rất ít sự tình có thể làm cho hắn trịnh trọng như vậy, nàng chớp đôi mắt đen kịt, tò mò nhìn Lý Bát Dạ.

Cuối cùng, Lý Bát Dạ nghiêm mặt, nói ra:

- Nàng có cam tâm tình nguyện xếp hình với ta hay không?

Cặp mắt của Lý Bát Dạ lướt theo từng đường cong uốn lượn trên thân hình Lý Sương Nhan, dâm quang quét khắp cơ thể mềm mại của nàng.

Gương mặt kiều diễm của Lý Sương Nhan trong chớp mắt đỏ bừng.

- Dâm tặc, đi chết đi.

Lý Sương Nhan nghiêng răng nghiêng lợi nói, rồi nhào tới ngực của Lý Bát Dạ đánh loạn.

Lý Bát Dạ ngồi yên, không chống cự, Lý Sương Nhan đánh căn bản như đang xoa bóp cho hắn, một cổ cảm giác thoải mái lan tỏa khắp toàn thân.

Nhìn Lý Bát Dạ ngửa mặt, híp mắt hưởng thụ, Lý Sương Nhan rốt cục không nhịn được "Oa oa" khóc lên.

-Sao nàng khóc?

Lý Bát Dạ sùng sốt, ôm nàng vào trong lòng mình, khẽ hỏi.

Thấy nàng không thèm để ý tới mình, Lý Bát Dạ đẩy nàng ra, giả bộ lạnh nhạt, nói:

- Nếu nàng không thích ta, không muốn tu luyện thuật này, thì có thể rời đi, ta sẽ ban thưởng cho nàng Thánh thể thuật so với thứ nàng đang tu luyện bây giờ tốt hơn.

-Cái gì, ngươi tên khốn này, mọi thứ của ta đều đã cho ngươi, vậy mà ngươi... ngươi Ta cần chết ngươi tên khốn này!

Nước mắt Lý Sương Nhan chảy ra rờn rợn, trong miệng càng không ngừng mắng. Thân thể nàng đã bị hắn xâm chiếm, ngay cả tâm hồn thiếu nữ cũng bị cướp đi, hiện tại, hắn lại nói lời tuyệt tình như vậy.

Lý Sương Nhan hướng vai Lý Bát Dạ hung hăng cắn nhẹ vài cái, tựa hồ muốn đem tất cả ủy khuất ở trong lòng đều phát tiết ra ngoài.

- Nha đầu khờ...

Lý Bát Dạ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, cười nói:

- Yêu thì nói là yêu, cần gì phải dấu dấu điểm điểm chứ!

Nghe vậy, Lý Sương Nhan nín khóc, vui vẻ ngẩng đầu lên, nàng nhẹ nhàng cầm bàn tay Lý Bát Dạ đưa lên bộ ngực nở nang của mình, ánh mắt hàm xuân, dịu dàng nói rằng:

- Công tử, Sương Nhan muốn...

Từ khi bị hiếp dâm, Lý Sương Nhan không hề hận Lý Bát Dạ, thân thể nàng luôn khao khát gần gũi hắn, hiện tại, ngay cả linh hồn lẫn trái tim nàng cũng bị cướp đi.

Có thể nói, Lý Bát Dạ chính là vực sâu không đáy, một khi Lý Sương Nhan đã nhảy xuống rồi thì sẽ vạn kiếp bất phục, chỉ có thể đi vào thế giới của hắn, bị hắn câu mất hồn phách. Ngày qua ngày, nàng dần rơi xuống sâu hơn, trái tim dần bị mê đảo, lạc vào thế giới của hắn, không tìm thấy lối ra...

Lúc này, Lý Bát Dạ cười tà một tiếng, bá khí trùng thiên, hắn ôm ngang Lý Sương Nhan rồi quăng lên giường.

Động tác thô bạo của hắn, khiến khuôn mặt nõn nà của Lý Sương Nhan đỏ ửng, toàn thân nóng ran, nhớ tới Lý Bát Dạ oai hùng bá đạo, nhớ khi hắn cuồng bạo cưỡng hiếp chà đạp chính mình, toàn thân nàng mềm nhũn, ngọc thể nóng ran, khe giữa bất giác ẩm ướt.

Nhìn bộ dáng kiều diễm ướt át, ngượng ngùng động lòng người của Lý Sương Nhan, Lý Bát Dạ nhào tới như con sói đói, hắn cúi đầu tìm kiếm cặp môi đỏ mọng của nàng, hôn xuống. Đầu lưỡi hai người bắt đầu "đánh nhau", hô hấp cũng bắt đầu dồn dập hẳn lên.

Rất nhanh hai người liền lâm vào hôn sâu, như mê như say, tay của Lý Bát Dạ bắt đầu du động lên thân thể của Lý Sương Nhan, tuy còn cách một lần quần áo, nhưng hắn vẫn cảm nhận được dưới lớp quần áo là một thân thể mềm mại trắng nõn, đường cong lung linh như ẩn như hiện.

Ồ...

Lý Sương Nhan rên rỉ, toàn thân mềm mại vô lực, hai mắt như nhiễm yên hà, trong ánh trăng lộ ra hấp dẫn, da thịt nổi lên một vòng điểm quang, như muốn chảy ra nước.

Một lát sau, Lý Sương Nhan cảm thấy linh hồn như bay lên chín tầng trời, tim đập nhanh đến đáng sợ, ngay cả hô hấp cũng dồn dập dị thường, lỗ chân lông toàn thân như mở ra.

Ngay lúc này, móng vuốt hèn mọn của Lý Bát Dạ thò vào trong quần áo, xoa nắn bầu ngực đang cố gắng kiêu ngạo ưỡn lên, bộ ngực Lý Sương Nhan tuy không to nhưng vô cùng co dãn, trắng nõn, mềm mại vô cùng.

Lý Sương Nhan a một tiếng, né tránh nụ hôn của Lý Bát Dạ, nàng cầm chặt tay của hắn.

- Công tử, ngươi phải dạy ta công pháp song tu trước đã?

Lý Sương Nhan nũng nịu nói.

- Không cần dạy, nó sẽ tự khởi động!

Lý Bát Dạ nói, hai ngón tay tiếp tục dầy vào hai điểm đỏ tươi của nàng.

Một lát sau, Lý Bát Dạ không chịu được quần áo ngăn cách, hần bắt đầu cởi áo váy của Lý Sương Nhan, cái cổ tuyết trắng mê người, lộ ra tận vai, một phút trôi qua, liền lộ ra bộ ngực no đủ, kế tiếp là bờ eo nhỏ nhắn, bằng phẳng, cái bụng không chút mỡ thừa,....

Lý Bát Dạ vừa cởi vừa tham lam hôn hít, khiến Lý Sương Nhan cong người lên, như bị điện giật, nàng hoàn toàn mất phương hướng đắm chìm trong loại cảm giác kích thích này.

Cuối cùng, thân thể hoàn mỹ mềm mại, từng nơi từng chỗ hiện ra trước mặt Lý Bát Dạ.

Eo nhỏ, cặp mông đầy đặn, cặp đùi đẹp, bím hồng sáng bóng hấp dẫn... Không nơi nào không xinh đẹp.

Lý Bát Dạ không nhìn được nữa, cởi sạch quần áo rồi đè lên thân thể trần truồng của Lý Sương Nhan. Lúc này, Lý Sương Nhan cũng thẹn thùng vô hạn, ôm chặt lấy lưng của Lý Bát Dạ, thân thể hai người dán chặt vào nhau, như hoà làm một thể..

Lý Sương Nhan chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể và linh hồn thư sướng, đó là cảm giác nàng không cách nào tưởng tượng được, lần đầu tiên, nàng cảm thấy mình và Lý Bát Dạ ở gần nhau đến thế.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, Lý Bát Dạ đã tách đùi ngọc của Lý Sương Nhan ra, tiến nhập địa phương lây lội mà âm áp chặt khít kia, tiến hành chinh phạt dữ dội, động tác rất thô bạo, rất bá đạo...

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Giao cầu thể

《Thể Thư》có sáu chữ, mà mỗi một chữ đến cực điểm, thì có thể sinh ra hai loại Tiên thể thể thuật. Lý Sương Nhan trời sinh là Bích Thanh thể, đây là một trong hai mươi bốn Hoàng thể, nếu nàng muốn tu luyện thành Tiên thể, như vậy, bắt buộc phải tu "Giao Cầu thể" bên trong Thể Thư.

Mà "Giao Cầu thể", xuất phát từ chữ "Hiếp", cực hạn chữ này sẽ diễn hoá ra hai đại Tiên thể chi thuật, theo thứ tự là "Giao Cầu thể" cùng "Song Phi Tiên thể"!

Tu luyện Giao Cầu thể, gần như có thể cưỡng hiếp vạn vật. Người tu luyện thể chất này, vạn vật không nhiễm, vạn pháp đều sợ hãi, tránh né. Có thể nói trên đời ít có công pháp nào tổn thương được Giao Cầu thể.

.....

"Oanh!"

Lúc này, Lý Bát Dạ bạo phát ra khí thế khủng bố, đại đạo áo nghĩa bùng nổ, tràn ngập khắp thiên địa.

Nếu là thay đổi một nam nhân khác, đang giao hoan với một vu vật mê người như thế, nào còn quan tâm chuyện khác làm cái gì? Nam nữ hoan ái, là nhân tính trời sinh, một khi bị lạc vào rồi, khó có người có thể thoát ra được. Nhưng mà, chịch tâm của Lý Bát Dạ kiên định nhường nào, hần vừa làm, vừa bình tĩnh câu thông âm dương, dựa theo pháp quyết của Giao Cầu thể bắt đầu truyền đại đạo áo nghĩa qua người Lý Sương Nhan.

Cảm giác được một cỗ lực lượng kinh khủng bắt đầu dung nhập cơ thể của mình. Lý Sương Nhan hoảng hốt, từ trong bể đục thanh tỉnh lại.

Nàng cảm giác được, cỗ lực lượng chí dương chí cương của hần tràn qua, cùng lực lượng thủy nhu của Bích Thanh thể giao dung. Năng lượng trong thể nội hai người, hình thành một vòng đại tuần hoàn quý dị, luân chuyển trong cơ thể không ngớt, càng lúc bạo phát ra lực lượng kinh khủng...

Một lúc sau, Lý Bát Dạ thay đổi tư thế, tiếp tục ma sát, ra vào, truyền thụ toàn bộ pháp quyết cùng cảm ngộ tu luyện Giao Cầu thể cho Lý Sương Nhan.

Um!

Lý Sương Nhan rên rỉ, khoái cảm trên nhục thể lập tức như son băng hải tiểu đánh úp, khiến nàng thiếu chút nữa đánh mất tâm trí, trầm luân vào cảm giác tuyệt diệu không cách nào nói rõ kia.

Nhưng mà, Lý Sương Nhan thiên tư hơn người, chỉ sau một vài lần nhấp, nàng dần thích ứng, bắt đầu tìm hiểu, ghi nhớ Giao Cầu Tiên thể chi thuật.

Sau khi ghi nhớ tất cả, nội tâm Lý Sương Nhan kịch chấn, đây là thể thuật thâm ảo nhất thần bí nhất nàng tiếp xúc qua, coi như nàng là thiên tài, cũng vô pháp hiểu hết áo nghĩa ở trong đó.

May mắn là, Lý Bát Dạ vì nàng mà truyền vào áo nghĩa chung cực ảo diệu của "Giao Cầu thể".

Là thiên chi kiều nữ, Thánh mệnh Hoàng thể, Lý Sương Nhan tuyệt đối là thiên tài số một số hai của Đại Trung Vực, nhưng nàng muốn tìm hiểu "Giao Cầu thể", cho dù mất trăm năm, ngàn năm, cũng không có thể ngộ chung cực ảo nghĩa của thể thuật này, nhưng dưới sự giúp đỡ của Lý Bát Dạ, nàng bắt đầu tìm hiểu từ đơn giản đến phức tạp, từ cạn đến sâu!

Thời gian trôi qua, bên trong căn phòng, xuân sắc vô biên, tràn ngập mỹ lệ.

Một tháng sau, Lý Bát Dạ cùng Lý Sương Nhan chậm rãi mở mắt.

Lần này song tu mặc dù vẹn vẹn một tháng, nhưng nhục thân của Lý Sương Nhan lại tăng cường rất nhiều lần. Thân thể nàng như sáng lên, tỏa ra ánh sáng vô cùng thánh khiết, không bụi không bậm, siêu phẩm thoát tục, tựa như mọc cánh thành tiên.

Lúc này, Lý Sương Nhan thở hổn hển, như con mèo nhỏ nằm cuộn tròn trong lòng Lý Bát Dạ, bàn tay nhỏ bé xoa xoa ngực hân.

- Thể thuật ta đã giảng giải cho nàng, còn chân chính lĩnh ngộ bao nhiêu, vẫn là phải do chính mình tu hành.

Lý Bát Dạ ôn nhu, nói với Lý Sương Nhan.

Lý Sương Nhan xoa loạn, vừa đùa nghịch như một tiểu cô nương, vừa hỏi:

- Thể thuật này xuất phát từ Thể Thư?

Lý Bát Dạ gật đầu, nói ra:

- Cái này chỉ một mình nàng biết, hiểu chưa?

Lý Sương Nhan nhẹ nhàng gật đầu, nàng cảm thấy bất khả tư nghị, nhìn Lý Bát Dạ:

- Nhưng, ta, ta nghe nói 《 Thể Thư 》 đã sớm không xuất thế trên trăm vạn năm! Thậm chí chưa từng nghe nói có người từng chiếm được Thiên Thư!

Cửu Đại Dâm Thư, Cửu Đại Dâm Bảo, là tồn tại tối chung cực của thể gian, đối với tu sĩ, không có đồ vật nào trân quý hơn hai thứ này.

Nhưng mà, vạn cổ đến nay, chưa từng có người chiếm được một quyển trong Cửu Đại Dâm Thư, từng chiếm được một bảo trong Cửu Đại Dâm Bảo. Vạn cổ đến nay, tất cả tu sĩ đều cho rằng, Cửu Đại Dâm Thư, Cửu Đại Dâm Bảo chẳng qua là một số người bịa đặt ra, thể gian căn bản không tồn tại loại vật này.

- Chuyện này có gì kỳ quái.

Lý Bát Dạ ung dung cười nói:

- Sau Thác Hoang thời đại, 《 Thể Thư 》 liền biến mất, không xuất hiện tại nhân gian!

Từ khi Lý Bát Dạ trộm được《 Thể Thư 》, hân liền đem giấu đi. Không còn ai thấy Thể Thư xuất hiện trên thể gian.

Nếu như không phải Lý Bát Dạ truyền cho nàng Giao Cầu thể, Lý Sương Nhan cũng sẽ không tin tưởng, một tiểu nam nhân mười bốn tuổi, chừng quản Thể Thư tiên thuật? Chuyện này mà đồn ra bên ngoài, chỉ sợ, tất cả mọi người trên thể gian cho rằng Lý Bát Dạ khoác lác.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tô Ung Hoàng

Sau khi sắp xếp lại toàn bộ thông tin vừa nhận được, Lý Sương Nhan bắt đầu tu luyện Giao Cầu thể, thời điểm tu luyện vô thượng Tiên thể này, chân chính lĩnh hội thể thuật chung cực. Nàng như say như mê, đắm chìm bên trong đó.

Khó trách Lý Bát Dạ đối với "Ngọc Thanh Thánh Tâm thuật" chẳng thèm ngó tới "Ngọc Thanh Thánh Tâm thuật" hoàn toàn không cách nào cùng vô thượng Tiên thể này so sánh.

Qua một hồi lâu, Lý Sương Nhan mới hồi phục tinh thần lại, nàng nở nụ cười mê người, nói:

- Công tử, thọ pháp cùng mệnh công của ta, còn có chỗ gì vết hay không?

Lý Bát Dạ liếc mắt nhìn nàng, nói ra:

- Công pháp cùng thọ pháp của nàng đều không có vấn đề gì. Có điều nàng đem quá nhiều tinh lực đặt ở Đồ Tiên Đế Trận, đây là lãng phí thiên phú! Một góc Đồ Tiên Đế Trận kia không trọn vẹn, nàng muốn mượn một góc Đồ Tiên Đế Trận này để tìm hiểu huyền ảo chân chính là không thể nào. Coi như nàng có được Đồ Tiên Đế Trận hoàn chỉnh, cũng không có thực lực đi tìm hiểu nó.

Nghe Lý Bát Dạ nói như vậy, Lý Sương Nhan tò mò hỏi:

- Đồ Tiên Đế Trận, còn truyền tới hiện tại sao?

Lúc này, nàng đã đem tiểu nam nhân trước mắt coi thành tồn tại không gì không biết.

- Cái này...

Lý Bát Dạ cười cười, đem âm thanh kéo đến thật dài.

Nhìn Lý Bát Dạ có ý không nói, Lý Sương Nhan nũng nịu, năn nỉ:

- Công tử, mau nói nghe một chút đi mà.

Lý Sương Nhan một mực lạnh như băng sương. Trong mắt người ngoài, nàng là tiên nữ cao cao tại thượng, nhưng lúc này, nàng nhào lên người Lý Bát Dạ làm nũng như bé con tinh nghịch.

Lý Bát Dạ xoa đầu nàng, nói:

- Sau này ta sẽ dẫn nàng xem Đồ Tiên Đế Trận hoàn chỉnh, còn hiện tại, nàng nên đem tâm huyết tinh lực xây dựng trụ cột, tu luyện đạo cơ.

Nói xong, nội tâm Lý Bát Dạ nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Đồ Tiên Đế Trận, ký ức xa xôi lại ùa về, mỗi khi nhớ lại về nó, hắn cảm thấy vô cùng đau lòng.

Gặp thần thái buồn bã của hắn, Lý Sương Nhan ngoan ngoãn nằm im, mặc dù nàng không biết Lý Bát Dạ trải qua những gì, nhưng mà, nàng ảm ảm đoán được, trong này có cố sự người khác không biết.

Cuối cùng, hai người đều không nói gì, ôm nhau ngủ.

.....

Ngày hôm sau, nhìn Lý Sương Nhan ngồi xếp bằng tu luyện, Lý Bát Dạ bước ra khỏi cửa, chỉ thấy, Hứa Bội đã sớm ở bên ngoài mong mỏi chờ đợi.

Hứa Bội vội vàng chạy tới:

- Thiếu gia, người nhanh đi tổ điện, tổ điện sắp có đánh nhau.

Lý Bát Dạ nhìn bộ dáng sốt ruột của nàng, bình tĩnh nói:

- Bội Bội, có kẻ thù bên ngoài giết vào sao? Hay là Bảo Thánh thượng quốc đã tìm tới cửa.

- Không phải.

Hứa Bội lắc đầu nói:

- Vài ngày trước, chương môn trở về, đang ở trong tổ điện. Trưởng lão đang cùng chương môn xích mích, tranh cãi lẫn nhau.

- Hắc hắc!

Lý Bát Dạ cười thâm tiệt, nói với Hứa Bội:

- Chúng ta đi.

Nói xong, hắn liền đi tới tổ điện.

.....

Bên trong tổ điện, các trưởng lão chửi nhau ầm lên, thiếu chút nữa lật bàn. Thân là trưởng lão, vốn hắn phải bảo trì phong độ, nhưng mà lúc này, đám trưởng lão đều trọn mắt nhìn đương nhiệm chương môn nhân - Tô Ung Hoàng.

Chỉ có đại trưởng lão là duy trì trầm mặc, một câu cũng không nói.

Trên thực tế năm đó, Tô Ung Hoàng đột nhiên xuất hiện rồi trở thành chương môn, trên dưới Tây Nhan Cổ Phái đều không có bất kỳ chuẩn bị gì, thậm chí trước đó, không ai quen biết nàng.

Lúc ấy, trưởng môn đời trước còn sống, Tô Ung Hoàng đột nhiên xuất hiện, nàng được chương môn đời trước chỉ định là chương môn tiếp theo, quyết định này được Thái Thượng trưởng lão còn tại thế nhất trí đồng ý, thậm chí có trưởng lão nghe nói, Thái Thượng trưởng lão còn tự thân triệu kiến, thuyết phục đại trưởng lão Cổ Thiết Thủ.

Trong vòng một đêm, Cổ Thiết Thủ đồng ý Tô Ung Hoàng đảm nhiệm chức chương môn nhân Tẩy Nhan Cổ Phái. Việc này khiến trên dưới Tẩy Nhan Cổ Phái là sôi trào, một người lạ đột nhiên đảm nhiệm chương môn, để trên dưới Tẩy Nhan Cổ Phái khó lòng tiếp nhận.

Cũng may, có Đại trưởng lão thuyết phục đám trưởng lão khác, hẳn còn ra tay trấn áp một bộ phận đệ tử đại lực phản đối, cuối cùng chuyện này mới bình ổn lại.

Tô Ung Hoàng tựa hồ cũng có tự mình hiểu lấy, nàng cũng không có ở lại Tẩy Nhan Cổ Phái, mà mang đi một phần nhỏ đệ tử, trong đó có cả mấy vị đường chủ. Bọn họ đi tới biên thủy Tẩy Nhan Cổ Phái sinh sống. Từ đó, Tô Ung Hoàng không nhúng tay vào quyết định nội vụ của môn phái.

Vì vậy, Tẩy Nhan Cổ Phái mới bình ổn lại, đa số đại sự quyết sách của Tẩy Nhan Cổ Phái đều là do sáu đại trưởng lão quyết định.

Từ khi Thái thượng trưởng lão qua đời, rồi tới chương môn đời trước ngỗ, Tô Ung Hoàng chưa từng trở về. Lần này, nàng trở về, là vì Ma Bối Linh. Tô Ung Hoàng muốn mang đệ tử đi vào Ma Bối Linh.

Sau khi biết chuyện này, đám trưởng lão lập tức phản đối.

Hiện tại, ở trong mắt họ, Lý Bát Dạ mới là người cầm lái của Tẩy Nhan Cổ Phái, Tô Ung Hoàng trở về khiến cao tăng không vui, bọn họ làm sao có thể đem môn hạ đệ tử giao cho nàng được.

Cũng bởi vì chuyện này, song phương tranh cãi, thiếu chút nữa động thủ, nói thẳng ra, đám trưởng lão không đồng ý Tô Ung Hoàng trở lại cầm quyền.

Ngay khi hai bên chuẩn bị động thủ, Lý Bát Dạ bước vào. Lúc này, đám trưởng lão mới thở ra một hơi, hào khí trong điện rõ ràng hòa hoãn một phen.

- Sư huynh, vị này chính là sư phụ, chương môn nhân của chúng ta.

Tô Ku Đa đứng ở sau lưng Tô Ung Hoàng, cười híp mắt hướng Lý Bát Dạ cười nói.

Hừ!

Đám trưởng lão có chút bất mãn, hừ nhẹ một tiếng.

Lý Bát Dạ quan sát Tô Ung Hoàng, hẳn không khỏi sửng sốt một chút!

Chỉ thấy, mỹ nữ trước mắt ước chừng hơn hai mươi, phong thái thướt tha, ung dung hoa quý, một bộ y phục vàng nhạt càng làm nổi bật lên nàng quý tộc.

Tô Ung Hoàng trầm ổn tĩnh lặng, mắt như sao sáng, hấp dẫn người nhất chính là đôi mi thanh tú, đôi mi thanh tú của nàng như kiếm, khiến nàng duyên dáng sang trọng lại nhiều ba phần hoàng bá chi khí, tựa như, nàng là trời sinh hoàng nữ vô song, ung dung trang nhã. Luận mỹ mạo, Lý Sương Nhan không kém gì nàng, nhưng mà Lý Sương Nhan không có loại khí tức duyên dáng sang trọng này.

Nhìn thấy dung mạo và hình dáng của Tô Ung Hoàng, trong nội tâm Lý Bát Dạ nhảy lên, hẳn thất thần thì thoà:

-Quá giống... thật sự là quá giống!

Thời điểm Lý Bát Dạ quan sát Tô Ung Hoàng, Tô Ung Hoàng cũng đánh giá Lý Bát Dạ, hai người dò xét lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tô gia

- Lý Bát Dạ? Chương môn muốn mang môn hạ đệ tử tiến nhập Ma Bối Linh.

Cổ Thiết Thủ hoà giải, nói.

Tô Ung Hoàng liếc nhìn Lý Bát Dạ:

- Theo ta suy đoán khoảng nửa năm nữa Ma Bối Linh sẽ mở, đây là nơi ma luyện tốt nhất, là cơ hội trăm năm mới có, Tẩy Nhan Cổ Phái chúng ta không thể bỏ qua.

- Ta biết, ba tháng sau Ma Bối Lĩnh sẽ mở ra.

Lý Bát Dạ nhẹ nhàng gạt đầu, hần biết Ma Bối Lĩnh mở ra lúc nào.

- Vậy ý của ngươi thế nào?

Cổ Thiết Thủ hỏi thăm

Lúc này, trưởng lão ở đây đều nhìn Lý Bát Dạ, từ trong đáy lòng, bọn họ thực sự mong muốn Lý Bát Dạ đảm nhiệm chức chương môn.

- Ta cùng chương môn nói một chút được không?

Cuối cùng, Lý Bát Dạ phân phó đám trưởng lão.

Nghe hần nói vậy, năm vị trưởng lão đều đồng ý.

Lý Bát Dạ dẫn đầu đi về Cô Phong.

Một lúc sau, hần đi vào bên trong một căn nhà nhỏ, Hứa Bội ngoan ngoãn lui ra.

Trong phòng chỉ còn Lý Bát Dạ, Tô Ung Hoàng cùng Tô Ku Đa, vẫn theo sau lưng Tô Ung Hoàng.

Lý Bát Dạ trầm mặc thật lâu, một ít ký ức hiện lên ở trong lòng. Qua một hồi lâu, hần nói:

- Tô Nữ có khỏe không?

Nghe Lý Bát Dạ nói như vậy, thần thái Tô Ung Hoàng biến đổi, ngay cả Tô Ku Đa cũng thất kinh.

Tô Ung Hoàng động dung:

- Ngươi là như thế nào biết tổ sư!

Lý Bát Dạ mới mở miệng liền nói ra tên tổ sư của nàng, khiến Tô Ung Hoàng động dung, tổ sư Tô gia bề quan vạn năm, chưa từng ra bên ngoài, bên trong Cửu Giới, không người nào biết được.

- Ta còn biết, chương môn đời trước cùng Thái Thượng trưởng lão vì cái gì tuyển ngươi làm chương môn nhân.

Lý Bát Dạ chậm rãi nói ra:

- Ngươi xuất thân từ gia tộc của Minh Nhân Tiên Đế.

- Ngươi...sao ngươi biết?

Tô Ung Hoàng biến sắc. Trên thế gian, căn bản không một ai biết, Minh Nhân Tiên Đế xuất thân từ một gia tộc nhỏ bé - Tô gia. Vậy mà một thiếu niên 14 tuổi này biết rõ như vậy.

- Chuyện này do ta bóp chim tính ra.

Lý Bát Dạ cười nói.

Tô Ung Hoàng lắc đầu, đương nhiên nàng không tin loại thuyết pháp tầm bậy này, thật sự quá hoang đường.

- Tô gia.

Lúc này, Lý Bát Dạ thờ dài một tiếng, nhớ lại quá khứ xa xưa, mặc dù hần một mực biết Tô gia ở nơi nào, nhưng hần chưa từng tới đây.

Thuở còn bé, Minh Nhân xuất thân từ một gia tộc nghèo Tô gia.

Khi đó, Âm Nha tình cờ gặp được ba nha đầu tại Tô Gia. Về sau, Âm Nha hao tổn không ít tâm huyết, mới đem hai nha đầu không hiểu chuyện lừa đi.

Trải qua bao nhiêu cố gắng, Minh Nhân từ tiểu cô nương không hiểu chuyện quyết tâm đi tới. Cuối cùng, nàng gánh chịu Thiên mệnh, thành tựu Tiên Đế. Đây là điều không hề dễ dàng, ngoại trừ do chính nàng cố gắng, còn có Âm Nha dẫn đường cùng rất nhiều huynh đệ bằng hữu tương trợ.

Khi còn nhỏ, Minh Nhân có hai muội muội. Một nàng bị Âm Nha lừa gạt, đi theo Minh Nhân từ rất lâu. Trước khi trở thành Tiên Đế, nơi có dấu chân của Minh Nhân, liền có dấu chân của vị muội muội này.

Vị muội muội này tên Tô Nữ, xinh đẹp nét na, tài năng ngút trời. Nàng lẳng lẳng lưu lại, phụ tá Minh Nhân, nàng đã từng vì tỉ tỉ của mình chiêu mộ không

ít hiền tài, tới khi Minh Nhân gánh chịu Thiên mệnh, thành tựu Tiên Đế, nàng cũng đã từng vì Minh Nhân viết ra thiên hạ chiếu văn.

Minh Nhân có thể trở thành một đời Tiên Đế, nàng có công lao không thể xóa nhòa!

Đáng tiếc, khi đó Âm Nha còn cùi bắp, không thể lừa gạt được ba người, hấn vẫn bỏ sót một em.

Chỗ chết người nhất chính là, cái nha đầu tách ra kia lại ưa thích một cường địch của Minh Nhân, cường địch này có thể nói là đối thủ mạnh nhất của Minh Nhân.

Minh Nhân Tiên Đế lại hết lần này tới lần khác đối với vị muội muội kia hết mực yêu thương, vì vậy, nàng luôn nhân từ với cường địch của mình. Nếu như cả đời Minh Nhân đều để Lý Bát Dạ tàn thương, chỉ có một việc này là làm hấn giờ chân muốn đập!

Thời điểm Minh Nhân Tiên Đế còn là niên thiếu, Lý Bát Dạ từng không chỉ một lần mắng nàng là đầu gối!

Mặc kệ Âm Nha mắng như thế nào, Minh Nhân vì muội muội đều tha thứ cho cường địch hết lần này tới lần khác, việc này, khiến Lý Bát Dạ hết cách, cuối cùng, hấn mặc kệ.

Về sau, vị muội muội kia tới năn nỉ cầu xin, tìm chết các kiểu, Minh Nhân nhất thời mềm lòng, nàng quyết định từ bỏ tham gia tranh đoạt Thiên mệnh.

Sau khi biết được chuyện này, Âm Nha cùng Minh Nhân thiếu chút nữa trở mặt, song phương rống to, cãi nhau vang dội vòm trời, lúc ấy, Minh Nhân cuồng nộ, Lý Bát Dạ cũng bão nổi, song phương lao vào đánh nhau. Một người một chim đại chiến trên trời, khí tức kinh khủng quét ngang cửu thiên thập địa, sinh linh cửu thiên thập địa đều nom nớp lo sợ.

Đương nhiên, ai cũng không dám đến hỏi đã xảy ra chuyện gì, tóm lại, sau trận chiến, vòm trời cũng bị xuyên phá, cửu giới cũng bị lật lên.

Cũng may, Tô Nữ biết chuyện, nàng đem vị muội muội kia bắt lại, rồi dẫn tộc nhân Tô gia bỏ trốn, không ai tìm được.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chu Dâm Thánh Thể

Sau khi biết được chuyện này, Minh Nhân cùng Lý Bát Dạ giảng hòa.

Trải qua bao nhiêu lần bày mưu tính kế, cuối cùng, tên cường địch của Minh Nhân cũng bị làm thịt.

Về sau, Lý Bát Dạ hao tổn bao nhiêu tâm huyết mới tìm được Tô Nữ trở lại, nhưng mà, vị muội muội kia biết được tình nhân chết liền tự sát, chính bởi vì việc này, khiến cho Tô Nữ ân hận, không những thế, nàng còn bị chúng bạn xa lánh.

Sau khi phát sinh chuyện này, Lý Bát Dạ đối với Tô Nữ một mực áy náy, Tô Nữ bỏ ra nhiều như vậy, cuối cùng lại chỉ có thể buồn bã rồi đi.

Lúc ấy, Âm Nha cách thời gian ngủ say không nhiều lắm, cho nên, bằng vật tư phong phú, bằng điều kiện nghịch thiên, Lý Bát Dạ vì Tô Nữ chế tạo chỗ an thân cho nàng cùng với tộc nhân Tô gia.

Mặc dù như thế, Tô Nữ vẫn đem Tô gia khai chi phồn diệp, truyền thừa tới bây giờ.

Ở đời sau, thế nhân đều biết Minh Nhân Tiên Đế cả đời không lập gia đình, không có hậu nhân, nhưng không ai biết, gia tộc Minh Nhân Tiên Đế y nguyên truyền thừa xuống! Bí mật này ngoại trừ Tô gia lịch đại truyền nhân ra, cũng chỉ có Lý Bát Dạ biết.

- Làm sao vậy?

Ngay thời điểm Lý Bát Dạ thất thần nhớ lại, Tô Ung Hoàng ngồi phía đối diện kêu một tiếng.

Lý Bát Dạ lấy lại tinh thần, nhìn nhìn Tô Ung Hoàng, nói ra:

- Lai lịch của ngươi, ta biết rõ. Tô Ku Đa không có khả năng là đồ đệ của ngươi? Ta xem ra được, khi về già, hấn mới tu luyện Em Gái Quyết!

Em Gái Quyết, chính là do chính Lý Bát Dạ sáng tạo, Âm Nha từng đem công pháp này truyền cho Tô Nữ cùng Minh Nhân.

Từ khi Tô Nữ bỏ đi, Em Gái Quyết một mực thành tuyệt học gia truyền của Tô gia!

Tô Ku Đa cười khan một chút, nói:

- Bẩm sư huynh, ta là đệ tử Tây Nhan Cổ Phái, chỉ bất quá tình huống của ta có chút đặc thù, sau khi ta bái nhập môn phái, ta rất ít ở bên trong tông môn, một mực phiêu bạt bên ngoài, còn Em Gái Quyết, là về sau mới tu luyện.

- Ngươi một mực tìm kiếm Tô gia?

Lý Bát Dạ nhìn Tô Ku Đa, hỏi.

Tô Ku Đa lúng túng cười khan một tiếng, đành phải nói ra sự thực:

- Năm đó, Thái thượng trưởng lão từng từ điển tịch cổ xưa bên trong tông môn tìm được một ít dấu vết, ngài cho rằng tổ sư có hậu nhân trên đời. Đúng lúc ta bái nhập Tây Nhan Cổ Phái, liền bị chọn trúng. Từ đó về sau, ta một mực phiêu bạt bên ngoài, tìm kiếm hậu nhân và Đế thuật của tổ sư. Chuyện này ngay cả đám người trưởng lão cũng không biết.

- Tô gia không có Đế Thuật!

Lý Bát Dạ lắc đầu.

Tô Ku Đa nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Sau bao nhiêu năm, ta cũng tìm được Tô gia, nhưng bọn họ thực sự không có Đế Thuật. Sau khi biết tình huống Tây Nhan Cổ Phái chúng ta, bọn họ liền đồng ý đảm nhiệm chức trưởng môn. Ta cũng được họ truyền cho Em Gái Quyết. Lúc ấy, mặc dù ta đã già, tu vi có hạn, nhưng chim vẫn khoẻ, vì vậy ta quyết tâm hủy đạo cơ trước kia, bắt đầu lại từ đầu.

Nghe Tô Ku Đa nói như vậy, Lý Bát Dạ không khỏi nhìn nhiều hán một cái. Một người già muốn hủy toàn bộ tu vi luyện lại từ đầu, phải cần chích tâm rất lớn.

Lúc này, Lý Bát Dạ nhìn Tô Ung Hoàng, nói:

- Ngươi là truyền nhân của Tô Nữ.

- Làm sao ngươi biết?

Lý Bát Dạ liếc qua một cái liền nói rõ thân phận của nàng, khiến Tô Ung Hoàng động dung, chuyện này, ngay cả bên trong Tô gia cũng khó có người biết.

Lý Bát Dạ chậm rãi, nói:

- Ngươi tu luyện Trú Nhan Thánh thể.

Tô Ung Hoàng không khỏi biến sắc, đôi mắt đẹp mở to, nàng trầm giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi đến tột cùng là người phương nào?

Trú Nhan Thánh thể do Minh Nhân Tiên Đế từ Trú Nhan Tiên thể sáng tạo, những người tu luyện thuật này, có khí chất, đặc điểm tương tự nhau. Năm đó, ngoài Minh Nhân chỉ có Tô Nữ biết tiên thuật này.

- Chắc ngươi cũng biết, ta là chân truyền đệ tử của Tây Nhan Cổ Phái, Lý Bát Dạ.

Lý Bát Dạ thông dong cười nói.

Lúc này, Tú mục Tô Ung Hoàng phát lạnh, mi cong như lợi kiếm, ánh mắt của nàng nhìn chăm chăm vào Lý Bát Dạ, chuẩn bị động thủ bắt người.

Nhưng, Lý Bát Dạ thản nhiên ngồi im, hán nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Nha đầu, đừng động thủ với ta, coi chừng ta ăn sạch toàn thân nàng.

- Ngươi!

Tô Ung Hoàng bị tức đến run rẩy cả người, khuôn mặt nàng đỏ lên. Nhưng, nghĩ tới những gì Tô lão kể về Lý Bát Dạ, nàng hít sâu vài hơi, nén giận thu hồi hàn quang.

Một lúc sau, Lý Bát Dạ nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Đáng tiếc, ngươi luyện sai thể thuật.

Trú Nhan Thánh thể đại thành, có thể tu thành Trú Nhan Tiên thể trong Thể Thư, đây là một trong hai đại thể chất chí cương chí dương nhất!

- Mặc dù Tô lão đã nói qua về ngươi, ta cũng biết ngươi có chút bất phàm, nhưng mà, ngươi chó có phát ngôn bừa bãi, Trú Nhan Thánh thể là do đích

thần tổ sư truyền dạy cho ta, không thể nhầm lẫn được.

Tô Ung Hoàng lạnh giọng nói. Lý Bát Dạ lại dễ dàng thăm dò chi tiết của nàng, mà nàng đối với hắn lại hoàn toàn không biết gì cả, chuyện này khiến nội tâm nàng sợ hãi.

Lời này của Tô Ung Hoàng, để Lý Bát Dạ không khỏi phì cười. Đàm luận về thể thuật, phóng nhãn toàn bộ cửu thiên thập địa, hắn nói thứ hai, chỉ sợ không người nào dám nói thứ nhất.

- Ngươi cười cái gì!

Nhìn Lý Bát Dạ đang cười, Tô Ung Hoàng trầm giọng nói.

- Mặc dù ngươi không tin, nhưng mà, ta nói đúng là sự thật, Trú Nhan Thánh thể ngươi tu là thật, nhưng ngươi thật sự luyện sai thể thuật.

Lý Bát Dạ lắc đầu nói.

- Ngươi đã nói ta là luyện sai thể thuật, vậy ngươi xuất ra bằng chứng đi.

Nhìn Lý Bát Dạ không hề giống như là dựng trò vui, Tô Ung Hoàng trầm giọng nói.

Lý Bát Dạ bình tĩnh, nói:

- Mỗi khi Trú Nhan Thánh thể vận chuyển, thể phách của ngươi liền nóng rực lên, nhưng bên trong đó lại có một tia dâm ý không chịu thể phách ảnh hưởng, khiến cơ thể ngươi nóng bức khó chịu, muốn đi tìm nam nhân.

Sắc mặt Tô Ung Hoàng đại biến, tình huống này của nàng, ngoại nhân căn bản không có khả năng biết, nhưng mà, Lý Bát Dạ lại một câu nói ra bí mật thể phách của nàng.

Lý Bát Dạ cười, tiếp tục nói:

- Nếu như ta không có đoán sai, ngươi cho rằng mình trời sinh là Dương Nhan Hoàng thể. Ngươi dựa vào công pháp sư tổ, muốn tu thành Trú Nhan Thánh Thể.

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Tâm thần Tô Ung Hoàng hơi dao động, nàng động dung nói.

Lý Bát Dạ lắc đầu nói ra:

- Sai, ngươi trời sinh Chu Dâm Thánh thể.

- Chu Dâm Thánh thể...

Tô Ung Hoàng ngây ngốc một chút, nói ra:

- Truyền thuyết một trong hai bốn Thánh thể ... Chu Dâm Thánh thể?

Tiên Thiên chi thể, có bốn mươi tám loại Hoàng Thể, hai mươi bốn loại Thánh thể, mười hai loại Tiên Thể.

Rất nhiều tu sĩ chỉ biết có mười tám Thánh thể chính, mà bỏ qua sáu loại Thánh thể đặc thù khác.

Lý Bát Dạ nhẹ gật đầu, nói ra:

- Xem ra ngươi đối với thể chất còn có lý giải nhất định nha, không sai, ngươi chính là trời sinh Chu Dâm Thánh thể, không liên quan gì tới Trú Nhan thể.

Trong lúc nhất thời, thần thái của Tô Ung Hoàng âm tình bất định, quản chi nàng ung dung quý phái, lúc này cũng có chút không thể tự chủ, tin tức như vậy, đối với nàng mà nói, vừa là một chuyện tốt, dù sao, trời sinh Thánh thể so với trời sinh Hoàng thể mạnh rất nhiều rất nhiều, nhưng mà, đây cũng là một chuyện xấu, bao năm qua nàng tu luyện thể thuật, coi như vô ích.

Hiện tại nàng là trời sinh Chu Dâm Thánh thể, vậy thì ý nghĩa nàng vĩnh viễn không có khả năng luyện thành Trú Nhan Thánh Thể.

- Chu Dâm Thánh thể đại thành liền trở thành nữ nhân dâm đẳng, mất kiểm soát?

Tô Ung Hoàng hoảng hốt hỏi.

Lý Bát Dạ lắc đầu, nói:

- Không nhất định, chỉ cần có Tiên thể thuật đủ mạnh, cực dâm sinh dương, Chu Dâm Thánh thể cuối cùng vẫn có thể tu luyện thành Thái Dương thể!

Thái Dương thể, chính là một trong hai đại Tiên thể chỉ dương cực dương, cùng Trú Nhan thể xuất phát từ chữ "Dương".

- Tiên thể thuật như thế nào mới có thể tu luyện thành Thái Dương thể?

Tô Ung Hoàng không khỏi hỏi, nàng không muốn đánh mất bản thân của mình.

Lý Bát Dạ liếc mắt nhìn Tô Ung Hoàng, nói:

- Tiên thể thuật mạnh nhất, đỉnh phong nhất, sơ khai nhất.

Nghe nói như thế, Tô Ung Hoàng vì đó tâm thần chấn động, Tiên thể thuật mạnh nhất đỉnh phong nhất sơ khai nhất, chỉ có xuất từ《Thế Thư》, nhưng mà thế gian không người biết Thế Thư ở nơi nào!

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Ma Bối Lĩnh

Tô Ung Hoàng nhìn Lý Bát Dạ thật lâu, một lúc sau, nàng phục hồi tinh thần nói:

- Ta không biết ngươi là lai lịch ra sao, nhưng sau buổi nói chuyện hôm nay, ta tin tưởng năng lực của ngươi, nếu Tây Nhan Cổ Phái do ngươi cầm lái, sớm muộn sẽ có một ngày quật khởi. Chức chương môn của Tây Nhan Cổ Phái, truyền cho ngươi là thích hợp nhất.

- Năng lực của ta?

Lý Bát Dạ sừng sốt.

Tô Ung Hoàng nở nụ cười, ung dung hoa quý:

- Ta biết rõ chư lão đều không đồng ý ta làm chương môn. Năm 13 tuổi ta đã tới đây, nếu không phải Tây Nhan Cổ Phái do tổ tiên một tay dựng lên, ta cũng không nguyện ý dính vào vũng nước đục này.

Lời nói này của Tô Ung Hoàng cực kỳ ngay thẳng, nói rất trực tiếp, nàng nhìn Lý Bát Dạ, tiếp tục nói:

- Hôm nay Tây Nhan Cổ Phái đã có người kế tục, ta cũng cần phải về Tô gia.

Thời điểm Tây Nhan Cổ Phái khí thế trùng thiên, quân lâm cửu thiên thập địa, quyền thế ngập trời, vậy mà, Tô gia chỉ là một gia tộc nhỏ lãnh đời mà thôi.

Tới khi, Tây Nhan Cổ Phái xuống dốc, Tô gia lại để truyền nhân Tô Ung Hoàng đứng ra gánh vác lên trách nhiệm chấn hưng Tây Nhan Cổ Phái. Một thiếu nữ mười ba tuổi đảm nhiệm chương môn Tây Nhan Cổ Phái, đây không phải chuyện dễ dàng. Hiện tại, Tô gia so với Tây Nhan Cổ Phái mạnh hơn rất nhiều, bọn họ không cần phải làm vậy.

Nhìn thiếu nữ quật cường trước mặt, Lý Bát Dạ rất muốn ôm nàng vào lòng, an ủi nàng, hấn vô thức nói ra:

- Ta muốn ăn ngươi...

Lý Bát Dạ vừa thốt ra, nhưng vội ngừng lại.

- Ngươi nói cái gì?

Tô Ung Hoàng tưởng mình nghe nhầm, kỳ quái hỏi.

Lý Bát Dạ nhất thời ngậm miệng, lắc đầu nói:

- Không có gì.

Lời vừa thốt ra, chính là tiếng lòng của Lý Bát Dạ, hấn muốn bù đắp cho Tô Nữ, che trở cho Tô Ung Hoàng.

- Ta sẽ cùng với đám người trưởng lão nói rõ, ngày mai liền truyền ngôi cho ngươi.

Tô Ung Hoàng dứt khoát truyền lại chức trưởng môn.

Tô Ku Đa một mực đứng ở sau lưng, hẳn chỉ có thể nhẹ nhàng thở dài một tiếng, không nói gì.

Lý Bát Dạ cười lắc đầu:

- Cái này ngươi đã nói sai, chấn hưng Tây Nhan Cổ Phái không phải trách nhiệm của ta, mà là trách nhiệm của ngươi, ngươi nói có đúng không? Cho nên ngươi vẫn là chương môn, ta vẫn là đệ tử. Đám lão già kia mà còn lèo nhèo nữa, ta liền làm thịt luôn.

Tô Ung Hoàng nhìn chăm chăm vào Lý Bát Dạ, thật lâu không nói gì, cuối cùng nàng đồng ý lưu lại.

- Ta không biết ngươi là lai lịch ra sao, nhưng một khi ta đã lưu lại, ngươi không nên quên, ngươi chính là đồ đệ của ta.

Nói xong, Tô Ung Hoàng phiêu nhiên rời đi.

Sau khi Tô Ung Hoàng rời đi, Lý Bát Dạ không khỏi phì cười, đệ tử gì chứ, sớm muộn gì hắn cũng ăn nàng.

- Sư huynh, ta có thể rời đi chưa.

Lúc này, Tô Ku Đa hòa ái cười nói. Một lão quái vật hơn một ngàn tuổi hết lần này tới lần khác gọi Lý Bát Dạ là sư huynh, khiến người ta bội phục.

Lý Bát Dạ gật đầu nói:

- Đi đi.

Tô Ku Đa cũng rời đi.

Không bao lâu sau, đám trưởng lão vội chạy đến, vừa thấy Lý bát Dạ, tam trưởng lão bẽ bộn hỏi:

- Như thế nào? Đàm phán ra sao rồi?

- Đàm phán chuyện gì?

Lý Bát Dạ chậm rãi nói.

Tứ trưởng lão không kiên nhẫn, nói thẳng vào vấn đề:

- Theo ý kiến của ta, nên để Lý Bát Dạ đảm nhiệm chức chương môn, chấn hưng Tây Nhan Cổ Phái.

- Ta cảm thấy cũng có đạo lý.

Ngũ trưởng lão gật đầu tán thành:

- Tô chương môn một mực ở bên ngoài, trong tông môn uy vọng của nàng cũng không cao. Tây Nhan Cổ Phái chúng ta đang đối mặt với địch nhân cường đại, ở thời điểm này, để Lý Bát Dạ làm chương môn mới có cơ hội quật khởi được.

- Mặc dù chương môn thoái vị, nhưng nàng vẫn có thể nhận chức trưởng lão.

Đám trưởng lão khuyên Lý Bát Dạ:

- Nếu như Tô chương môn nguyện ý thoái vị, liền để nàng làm Thái thượng trưởng lão, hiện tại, Tây Nhan Cổ Phái chúng ta cũng không có Thái thượng trưởng lão.

Việc này cũng không phải là đám trưởng lão vội vã đoạt quyền, mà Tây Nhan Cổ Phái đang đối mặt với cường địch dòm ngó, nguy cơ tứ phía. Môn phái muốn quật khởi nhất định phải cần một người có thể mang kỳ tích đến cầm lái, không hề nghi ngờ, Lý Bát Dạ là người thích hợp nhất.

Lúc này, Lý Bát Dạ trầm giọng, nói:

- Tô Ung Hoàng vẫn làm chương môn, không bàn bạc về vấn đề này nữa, chuyện cần quan tâm nhất bây giờ là Ma Bối Linh sắp mở ra.

- Nhưng..

Nghe vậy, đám trưởng lão nhao nhao nhìn Lý Bát Dạ, bọn họ muốn tiếp tục khuyên can hắn, nhưng lúc này, đại trưởng lão lắc đầu, cuối cùng, bọn họ cũng đành bỏ cuộc.

Qua một hồi lâu, đại trưởng lão hướng Lý Bát Dạ, nói:

- Ma Bối Linh không còn thuộc về Tây Nhan Cổ Phái, mà là thuộc về thiên hạ. Ma Bối Linh vừa mở, đến lúc đó chỉ sợ môn phái cương quốc có chút danh tiếng của Đại Trung Vực đều sẽ tới, chúng ta còn có cơ hội tiến nhập Ma Bối Linh sao?

Lúc trước, Ma Bối Linh từng thuộc sở hữu của Tây Nhan Cổ phái, sau trận đại chiến năm đó, đám trưởng luôn muốn thu hồi Ma Bối Linh, nhưng bọn họ không có đủ khả năng làm được.

- Ma Bối Linh vừa mở, Thánh Thiên Giáo, Bảo Thánh thượng quốc khẳng định sẽ đến, các thế gia, truyền thừa cường quốc cường đại như Nam Thiên thượng quốc cũng sẽ đến, thậm chí có khả năng ngay cả loại quái vật khổng lồ như Thanh Huyền cổ quốc cũng sẽ tới.

Đại Trưởng lão lo lắng, nói:

- Chúng ta lấy cái gì cùng bọn hắn tranh giành đây?

- Trưởng lão yên tâm.

Lý Bát Dạ bình tĩnh nói:

- Lần đi Ma Bối Linh này, ta tự mình dẫn đội, ai dám ngăn đường, ta làm thịt luôn.

Đám trưởng lão biết Lý bát Dạ thực sự không phải là khẩu xuất cuồng ngôn, nhưng họ không rõ, Lý Bát Dạ còn có đòn sát thủ gì có thể cùng đám quái vật khổng lồ Giang Tà thế gia, Nam Thiên thượng quốc thậm chí là Thanh Huyền cổ quốc tranh hùng.

- Vậy thì tốt, Ma Bối Linh vừa mở, bất luận như thế nào, Tây Nhan Cổ Phái chúng ta cũng đi.

Cuối cùng, đám trưởng lão chỉ còn cách, đồng ý cách làm của Lý Bát Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Xuất phát

Tin tức Ma Bối Linh sắp mở trong thời gian ngắn nhất truyền khắp Đại Trung Vực, thậm chí là truyền tận tới những nơi rất xa như đông Bách Thành, nam Xích Địa, tây Hoang dã, bắc Ưng Dương. ...

Mặc dù Ma Bối Linh không bằng Tảng Địa Cự Thỏ trong truyền thuyết, nhưng mà, nơi đây có rất nhiều bảo tàng hiếm có. Tất cả mọi người đều biết, bên trong Ma Bối Linh có đại lượng linh dược đan thảo, Thần thạch bảo kim thậm chí còn có cả đại đạo phù văn, thọ tinh thọ luân, thọ huyết,... Vì vậy, mỗi lần Ma Bối Linh vừa mở, liền thu hút rất nhiều tu sĩ đi vào tìm kiếm cơ duyên.

Lai lịch cụ thể của Ma Bối Linh, không người nào biết rõ, có người nói, Ma Bối Linh vốn do trời sinh ở trên vùng đất này, cũng có người nói, Ma Bối Linh chính là từ thiên ngoại rơi xuống, lại có người nói, Ma Bối Linh do chư thần tạo lên,...

Lúc trước, Ma Bối Linh thuộc sở hữu của Tây Nhan Cổ Phái. Tại năm đó, Tây Nhan Cổ Phái hưng thịnh, cho dù Ma Bối Linh thừa thừa thần kim bảo thiết khiến người ta thèm chảy nước miếng, nhưng mà, vẫn không có ai dám có ý đồ tới đây.

Thẳng đến ba vạn năm trước, Tây Nhan Cổ Phái thảm bại, lui về tổ địa, Ma Bối Linh cũng thành vật vô chủ. Lúc này, toàn bộ Đại Trung Vực, thậm chí là các đại giáo cường quốc trong thiên hạ đều thèm muốn Ma Bối Linh, vì vậy, Thánh Thiên Giáo không có cách nào chiếm làm của riêng.

Ngay lúc này, đại giáo cường quốc có kinh nghiệm đều nhao nhao phái tử đệ lên đường tiến về Ma Bối Linh, xem có thể có đại cơ duyên, đạt được bảo vật trong truyền thuyết hay không.

Về phần Bảo Thánh thượng quốc, cũng sớm phái ra tử đệ, đóng ở cửa vào Ma Bối Linh, nghênh đón đệ tử đại giáo cường quốc đến từ Trung Vực bát phương.

Cách thời gian Ma Bối Linh mở ra vài ngày. Đám người Tây Nhan Cổ Phái đã tụ tập đông đủ, chuẩn bị lên đường.

- Xuất phát.

Theo Lý Bát Dạ ra lệnh một tiếng, đám đệ tử xôn xao lên đường.

Nhóm người Tây Nhan Cổ phái tổng cộng hơn một ngàn đệ tử, trong đó có Tô Kỵ Đa, Nam Hoài Nhân, ... chỉ còn đại trưởng lão ở lại trấn thủ môn phái.

Lý Sương Nhan, Hứa Bội cũng đi theo công tử của các nàng. Tô Ngọc Hà vẫn ngủ say bên trong đàn cổ bên người Lý Bát Dạ.

.....

Ma Bối Lĩnh cách Tây Nhan Cổ Phái cũng không xa, tối đa là hơn mười vạn dặm. Nơi đây là một tòa sơn mạch nằm ngang giữa thiên địa, tòa sơn mạch này tựa như cự long nằm ngủ ở phía trên đại địa, tỏa ra uy thế ngập trời.

Lối vào của Ma Bối Lĩnh ở giữa ngọn đồi của sơn mạch này, ngọn đồi này dài mấy triệu dặm, thời điểm đứng ở phía trên sườn đồi trông về bốn phương, khiến người ta cảm thấy bốn phương quá nhỏ bé. Đương nhiên, nơi này chỉ là lối vào của Ma Bối Lĩnh mà thôi, Ma Bối Lĩnh chân chính rộng lớn đến làm cho người khó tưởng tượng.

Canh giữ trước lối vào Ma Bối Lĩnh là đội ngũ tiên phong của Bảo Thánh thượng quốc do Trần Chiêm Hạo tự mình dẫn đội. Đặc biệt là Trần Chiêm Hạo cùng Đồng Thánh Long và Tử Sơn Hạo quan hệ khá tốt.

Lúc này có không ít tu sĩ tán tu tới sớm, tụ tập bên ngoài, xa xa quan sát. Những tán tu cùng tiểu tu sĩ này không có tư cách tiến vào Ma Bối Lĩnh, bọn họ tới đây là muốn đục nước béo cò, nhìn xem thời điểm hỗn loạn có thể lấn vào hay không, coi như không thể tiến vào. Bọn họ cũng muốn mượn cơ hội này quan sát những đại nhân vật trâu bò của cương quốc đại giáo kia một chút, nếu có cơ hội thấy móng vuốt của đám thần nữ, thánh nữ, vậy khi trở về cũng có cái mà mơ tưởng.

Sau khi đội ngũ của Bảo Thánh thượng quốc tới đây, những tán tu này cũng khá thức thời rời xa cửa vào Ma Bối Lĩnh, bọn hắn còn không có ngóc đến cùng quái vật khổng lồ như Bảo Thánh thượng quốc đối địch.

- Vô Lực Hạo tới...

Khi Trần Chiêm Hạo đóng tại cửa vào không bao lâu, thì có một vị Vương Hạo eo lá cười chiến mã đi đến, chiến mã bước đi, kéo theo huyết khí cuộn cuộn, khiến rất nhiều tu sĩ cúi bấp biến sắc.

- Vô Lực Hạo khó lường nha, vấn đề Vương Hạo không đến năm mươi năm, vậy mà, hắn được Nhân Hoàng bệ hạ đặc cách thu được làm nghĩa nữ, được quyền tiến thẳng vào Ma Bối Lĩnh.

Nhìn thấy Vô Lực Hạo ung dung mà đến, có không ít tiểu tu sĩ vì đó hâm mộ nói ra.

Vô Lực Hạo đến trước lối vào, Trần Chiêm Hạo chỉ là xa xa ôm quyền một hồi mà thôi, không có chiêu đãi, mà Vô Lực Hạo cũng không quan tâm từ từ đi vào bên trong.

Tiếp theo, có thêm mấy vị Vương Hạo của Bảo Thánh thượng quốc cũng nhao nhao đi vào.

- Tử Hà Quan tới...

Một lúc sau, các đại giáo cương quốc bên ngoài Bảo Thánh thượng quốc cũng có đệ tử giá lâm.

Ngay khi Tử Hà Quan cùng đám đệ tử đi tới, hào quang trên bầu trời nở rộ, cầu vồng vắt ngang thiên địa, kéo dài qua sơn mạch.

Lúc này, Trần Chiêm Hạo vội vàng phân phó đệ tử nghênh đón.

Đệ tử theo sau Tử Hà Quan đều không tầm thường, chỉ thấy từng người huyết khí trùng thiên, ngạo khí vênh mặt. Cả đám đều là thiên tài nổi tiếng một phương.

- Phi Giao Hồ cũng tới, khó lường nha, lần này Phi Giao Hồ lại là do Thiếu chủ tự mình dẫn đội. Nghe nói Phi Giao thiếu chủ chính là một đầu nòng nọc tu yêu đạo, hoá thành Cự giao, tương lai có cơ hội trở thành Yêu Hoàng!

Có người động dung nói ra.

Phi Giao Hồ giá lâm kèm theo một tiếng long ngâm, một đầu hư ảnh cự giao giữa mặt trời to bay tới bên này, trên lưng cự giao cồng trên trăm đệ tử, từng đệ tử đều là tài hoa xuất chúng. Có điều, đệ tử Phi Giao Hồ đa số là yêu tộc đặc đạo, tướng mạo khác nhau, có đệ tử đầu rắn thân người, có đệ tử đội sừng trâu, có đệ tử đầu người thân chim, cũng có đệ tử chim mọc trên mặt...

Đệ tử đại giáo cương quốc ở bên ngoài Bảo Thánh thượng lần lượt xuất hiện, nơi đây trở nên náo nhiệt vạn phần.

- Sao không thấy có Cổ Thánh giá lâm?

Theo cương quốc, đại giáo lần lượt giá lâm, một ít tu sĩ tư lịch còn thấp không rõ nguyên do trong đó, tò mò hỏi.

- Theo truyền thuyết trước kia, Ma Bối Lĩnh chính là chỗ lịch lãm rèn luyện của môn hạ đệ tử Tây Nhan Cổ Phái, là nơi dùng để ma luyện, ban thưởng cho đệ tử trẻ tuổi, cho nên, Ma Bối Lĩnh chỉ có tu sĩ dưới Cổ Thánh cảnh mới có thể đi vào, nếu muốn cưỡng ép đi vào, sẽ bị tiên uy vô địch trấn áp!

Có lão tu sĩ nói ra.

Cũng có tu sĩ già hơn nhẹ nhàng lắc đầu:

- Hiện tại Cổ Thánh sẽ không dễ dàng xuất hiện, thời đại Đạo Trung kéo dài ba vạn năm, khi đó linh khí khô kiệt, mãi tới sau này mới hồi phục, bất luận là Cổ Thánh hay Thánh Hoàng đều áp huyết ngưng thọ, trốn tránh thời đại này không nguyện ý đi ra.

Chương 46: Giang Tả Hầu

Uỳnh uỳnh uỳnh. . .

Một hồi tiếng sấm vang lên, sau đó, có một đội thiết kỵ đạp nát hư không mà đến, trong nháy mắt vượt qua trăm dặm, bên trong hư không kéo ra hư ảnh thật dài, đội thiết kỵ này kéo theo mây đen cuộn cuộn, che phủ bầu trời.

Hí. . theo một tiếng hí dài, thiết kỵ như dòng lũ sắt thép tràn xuống, trong nháy mắt xếp hàng chỉnh tề ở lối vào Ma Bối Linh.

Đội thiết kỵ này tỏa ra sát ý trùng thiên, khí thế băng lãnh vô tình, đè ép mọi người không thở nổi.

- Giang Tả thế gia. . .

Thấy cảnh này, không biết có bao nhiêu người trở nên động dung, hô to.

Ngay cả Từ Hà Quan cũng lầm bầm nói:

- Không hổ là Giang Tả thế gia, đòi nào cũng xuất hiện nhân tài lớp lớp.

Nhìn thấy thế gia cổ xưa như thế, nhóm yêu nghiệt kiêu ngạo tới từ Phi Giao Hồ không khỏi biến sắc.

- Giang Tả thế gia so với Tây Nhan Cổ Phái còn cổ lão hơn.

Có một vị Xà yêu của Phi Giao Hồ thì thảo nói.

Dẫn đầu Giang Tả thế gia, chính là một thanh niên, chỉ thấy, người thanh niên này lạnh lùng vô tình, toàn thân mặc áo giáp sắt, nhưng mà, hấn từ trên thân tuần nhảy xuống, lại nhẹ nhàng vô cùng.

- Giang Tả Hầu, đỉnh cấp thiên tài hai mươi tuổi vẫn đỉnh Vương Hầu.

Vô Lực Hầu nói, hai mắt hấn tỏa sáng nhìn thanh niên kia.

Ngay khi đội thiết kỵ đáp xuống, Trần Chiêm Hầu tự mình cẩn thận ra đón.

- Giang Tả thế gia đã từng có một vị hiền vương khó lường, vị đại hiền này từng là cường địch của Minh Nhân Tiên Đế. Thậm chí, Minh Nhân Tiên Đế từng bại dưới tay đại hiền kia.

Một lão quy vương già khom bên trong Phi Giao Hồ, nói.

- Giang Tả hiền vương!

Một lão thái bà hai mắt loé tinh quang, nói ra:

- Thuở niên thiếu, Giang Tả hiền vương từng yêu Minh Nhân Tiên Đế, nhưng đáng tiếc, Minh Nhân Tiên Đế lạnh lùng vô tình, sau đó, hấn từ yêu sinh hận, trở thành cường địch của Minh Nhân Tiên Đế, cuối cùng, hấn thua ở trong tay Minh Nhân Tiên Đế, không thể gánh chịu thiên mệnh!

Các tu sĩ khác nghe lão thái bà nói vậy, sắc mặt không khỏi đại biến, lúc này, bọn họ mới biết Giang Tả thế gia đáng sợ cỡ nào.

Minh Nhân Tiên Đế từng quét ngang vô số cường địch, khi chưa gánh chịu thiên mệnh, nàng đã từng nhập Táng Địa, chiến Cự Thỏ, vậy mà Giang Tả hiền vương từng đã bại Minh Nhân Tiên Đế.

- Ta nghe nói, Giang Tả Hầu có phong thái của tổ tiên năm xưa.

Có lão đạo Từ Hà Quan lầm bầm nói:

- Giang Tả thế gia còn cho rằng, hấn nhất định có thể siêu việt tổ tiên Giang Tả hiền vương!

Chuyện này khiến lớp tu sĩ trẻ tuổi nản lòng, sinh ra cùng thời đại với thiên tài như vậy, bọn họ chỉ có thể ảm đạm cúi đầu.

Giang Tà thế gia giả làm, sau đó không ít đệ tử đại giáo cương quốc tiếp tục đi tới, có điều uy phong của bọn hắn cũng không bằng Giang Tà Hạo.

Theo người tới càng nhiều, phía trên sườn đồi tập nập, không ít tu sĩ hạ trại, có môn phái té ra bảo các cung điện, cũng có môn phái té cổ thuyền lơ lửng trên không, cũng có tu sĩ là tám năm tụm ba thành đàn vây tại một chỗ, nhỏ giọng đàm luận...

Đa số tu sĩ tới đây đều đạp không mà đến, có tu sĩ đạp kiếm phi hành, có người cưỡi chim sâu bay tới, thấp nhất cũng có người ngồi lên bảo vật lướt đi, Bầu trời nhộn nhịp, muôn màu muôn vẻ.

Còn về những người đi bộ, không có tư cách tiến nhập nơi đây. Một tu sĩ ngay cả bay cũng không biết, căn bản không có tư cách tiến vào Ma Bối Lĩnh.

.....

Thời điểm không ít tu sĩ mong mỏi trông mong xem còn có đại giáo cương quốc nào tới, đột nhiên có một đám người đi bộ leo lên sườn đồi.

- Haha.. bọn kia đang làm cái gì?

Nhìn thấy hơn ngàn người chậm rãi trèo lên sườn đồi, vô số tu sĩ ở trên cười ầm lên.

Có tu sĩ cảm giác một màn này quá khôi hài, nhin không được cười to:

- Các người leo chậm như vậy, không biết năm nào ngày nào mới có thể bò lên, có muốn mọi người giúp các người hay không?

Lời này đưa tới một tràng cười vang dội, bọn họ cười đám người kia quá ngu ngốc, ngay cả bay cũng không biết mà dám tới xem kịch, không khác gì đi tìm chết.

- Là người Tây Nhan Cổ Phái.

Có tu sĩ môn phái Bảo Thánh thượng quốc nhận ra cờ xí của Tây Nhan Cổ Phái, không khỏi nói ra.

Lúc này, các tu sĩ đều nhận ra, bầu không khí cười cợt trở nên im lặng. Đặc biệt là một ít môn phái truyền thừa bên trong Bảo Thánh thượng quốc, càng là âm thầm kinh hãi, trước đó không lâu, Tây Nhan Cổ Phái làm thịt Đồng Thánh Long cùng Liệt Chiến Hầu, thậm chí ép diệt luôn Nhân Hoàng ý chí. Chuyện này nhắc lên sóng to gió lớn, tất cả mọi người đều cho rằng Nhân Hoàng nổi giận diệt Tây Nhan Cổ Phái. Nhưng mà về sau, Cửu Thánh Yêu Môn nhúng vào một cước, mới hòa giải được chuyện này. Hiện tại, chuyện này mới qua không bao lâu, Tây Nhan Cổ Phái lại chạy tới Ma Bối Lĩnh, cái này không phải hướng Bảo Thánh Thượng quốc khiêu chiến hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Em Gái Quyết

- Đứng lại...

Ngay khi nhóm người Tây Nhan Cổ phái leo lên, Trần Chiêm Hầu liền mang theo đội ngũ ngăn cản, quát to:

- Nơi này không hoan nghênh các người, mau rút đi.

Trần Chiêm Hầu lộ khí trùng thiên, khí tức Vương Hầu cuộn cuộn lao đến, trấn áp đệ tử Tây Nhan Cổ Phái, nếu không phải có mệnh lệnh của Nhân Hoàng, chỉ sợ hắn đã làm thịt đám người Tây Nhan Cổ Phái rồi.

Lúc này, Tô Ku Đa bước lên phía trước, lão cười từ từ nói:

- Trần Chiêm huynh muốn làm khó chúng ta?

- Hừ!

Trần Chiêm Hầu hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói ra:

- Tây Nhan Cổ Phái các người không có tư cách nhập Ma Bối Lĩnh.

Lý Bá Dạ liếc mắt nhìn Trần Chiêm Hầu, nhàn nhạt nói:

- Địa phương ta muốn đi, vẫn chưa có người nào có thể ngăn. Không muốn chết thì rút.

Lời này của Lý Bát Dạ khiến mọi người xung quanh biến sắc, Trần Chiêm Hào chính là vương hầu thế hệ trước, tại Bảo Thánh thượng quốc có địa vị cao thượng, thực lực của hắn khiến người ta hết sức kiêng kỵ, chưa từng có ai dám ăn nói ngông cuồng trước mặt hắn như Lý Bát Dạ.

- Nghiệp súc tìm chết!

Râu tóc Trần Chiêm Hào dựng ngược, thân là vương hầu cao cao tại thượng, vậy mà hôm nay, hắn bị một thằng nhóc chửi thẳng mặt, chuyện này khiến mặt mũi của hắn mất hết.

Oanh... Ngay lúc này, uy áp Vương Hầu điên cuồng hội tụ, huyết khí bão táp vọt lên trời. Dưới sự giận dữ, Trần Chiêm Hào vung tay đập thẳng tới Lý Bát Dạ.

Trong nháy mắt, một đại thủ lớn như quả núi hình thành, vỗ thẳng xuống đám người Tây Nhan Cổ Phái.

Ầm! Đại thủ bị oanh nát, Tô Ku Đa bước lên phía trước, ngăn cản đại thủ của Trần Chiêm Hào.

- Trần Chiêm Hào, nếu ngươi muốn chiến, ta đấu với ngươi.

Tô Ku Đa cười tủm tỉm nói ra.

Lời này của Tô Ku Đa hoàn toàn là khiêu khích trần trụi, đây chính là tát vào mặt của Bảo Thánh thượng quốc.

- Tốt, tốt, tốt, lão già, bản hầu muốn xem ngươi và Tây Nhan Cổ Phái có bao nhiêu lực lượng.

Trần Chiêm Hào lạnh lùng nhìn qua Lý Bát Dạ:

- Chờ bản tọa chém xong lão già này, rồi lại chém loại tiểu bối ngươi.

Nói xong, Trần Chiêm Hào bay lên cao.

Tô Ku Đa cũng bình tĩnh bay theo.

Một phút sau, Trần Chiêm Hào cùng Tô Ku Đa, mỗi người chiếm cứ một phương trời.

“Oanh” trong nháy mắt, huyết khí trùng thiên, cuộn cuộn như sóng thần, huyết quang phun ra nuốt vào, uy áp vương hầu va chạm lẫn nhau, quét qua vạn dặm.

Ngay khi hai cường giả vương hầu quyết đấu, tu sĩ bên dưới cảm thấy run rẩy, chim cũng nhũn ra, tuy hai người khai chiến trên bầu trời, nhưng mà khí tức vương hầu đáng sợ của bọn họ vẫn làm cho người ta kính sợ.

- Giết

Trần Chiêm Hào quát lên một tiếng, hắn há mồm phun ra một tấm lưới trong suốt, tấm lưới vừa ra liền toả ra hào quang bao phủ đất trời, sau đó, tấm lưới bày ra Thiên La Địa Võng, sát ý cuộn cuộn chụp lấy Tô Ku Đa. Lúc này, tấm lưới phun ra nuốt vào từng đạo pháp tắc trấn chiêm, dồn ép Tô Ku Đa, trấn sát hết thảy con chim trong thiên hạ.

Toàn thân Tô Ku Đa toả ra khí tức lạnh lẽo, lão chăm chú nhìn tấm lưới Thiên La Địa Võng từ trên trời rơi xuống đang hoàn toàn bao vây lấy mình.

- Khai mở.

Tô Ku Đa hét dài một tiếng, mệnh cung của lão mở rộng ra, chỉ thấy vô số cháu gái, em gái từ Mệnh Cung lão nhảy ra bên ngoài.

“ừ” một tiếng, lúc này, đám cháu gái rên lên, cả đám lao ra tứ phía, bắt đầu dùng hai tay xé rách tấm lưới.

- Em Gái Quyết!

Vừa thấy Tô Ku Đa ra tay, Lý Bát Dạ cười nói.

Roẹt! Một lúc sau, tiếng xé rách vang lên, sắc mặt Trần Chiêm Hào đại biến, hắn lập tức thôi thúc đạo pháp tới tận cùng, Thiên La Địa Võng chậm rãi ép xuống phía dưới.

Tấm Thiên La Địa Võng vốn bao trùm cả phương viên trăm trượng, dưới sự thôi thúc của lực lượng cuồng bạo, bỗng nhiên co rút lại, bao vây Tô Ku Đa ở giữa.

- Phá.

Cảm thấy Thiên La Địa Võng bỗng nhiên tăng tốc co lại, Tô Ku Đa gầm lên.

Kimochi

Theo tiếng gầm, đám cháu gái rên to cao vút, xé toang tấm lưới.

- Giết.

Pháp bảo bản mệnh bị phá, sắc mặt Trần Chiêm Hào đại biến, hấn nổi điên đánh tới Tô Ku Đa cùng đám cháu gái.

Trong khoảng thời gian ngắn, Trần Chiêm Hào cùng Tô Ku Đa chém giết đến thiên địa băng liệt, Trần Chiêm Hào liều mạng tấn công, đám cháu gái Tô Ku Đa cũng xông vào chém giết thảm liệt.

Một màn này khiến không ít người xem biến sắc, cho dù Vô Lực Hào của Bảo Thánh thượng quốc, Tử Hà Quan lão đạo hay rất nhiều đại yêu ở Phi Giao Hồ cũng không mạnh như vậy, về phần những tu sĩ khác, đều bị dư kinh ép tới mức thở không nổi.

Lý Bát Dạ không có nhìn qua trận chiến kia nhiều, hấn dẫn dắt đám đệ tử đi vào sườn đồi.

- Đứng lại, nơi này không phải là nơi các ngươi có thể đi tới, mau lui ra, nếu không, Tẩy Nhan Cổ Phái các ngươi sẽ gặp họa diệt môn!

Đệ tử của Trần Chiêm Hào quát một tiếng, ngăn cản đường đi của đám người Lý Bát Dạ.

- Họa diệt môn?

Lý Bát Dạ lạnh lùng nhìn qua đám đệ tử của Trần Chiêm Hào, nói ra:

- Ai muốn đánh chú ý lên Tẩy Nhan Cổ Phái, ta tùy thời hoan nghênh, càng nhiều người càng tốt, miễn cho không náo nhiệt thì quá không vui. Hiện tại, rút cho ta!

- Khẩu khí thật là lớn, khi nào Tẩy Nhan Cổ Phái xuất hiện đệ tử tự cao tự đại như vậy, định khiêu chiến cả thiên hạ sao?

- Chiến cả thiên hạ thì thế nào?

Lý Bát Dạ bình tĩnh nói.

- Muốn chết!

Lý Bát Dạ kiêu ngạo như vậy khiến đám người Bảo Thánh thượng quốc tức giận, cả đám té ra bão khí đập thẳng về phía nhóm Lý Bát Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 48: Cửa đá

Oanh! Tất cả bão khí bị đánh bay.

Lý Sương Nhan bước ra, Giao cấu thể nở rộ, thân thể Lý Sương Nhan tỏa sáng như một đóa tuyết liên vô thượng, khiến vạn pháp bị oanh dập. Nàng bước một bước về phía trước, đám đệ tử của Trần Chiêm Hào liền bị chấn văng lên trời.

Đối với Lý Sương Nhan mà nói, mấy trăm đệ tử này quá yếu, nàng chỉ thả ra chút khí thể liền chấn bay cả đám.

Lúc này, Lý Bát Dạ thong dong như chưa có chuyện gì, hấn ôm lấy Lý Sương Nhan đi vào Ma Bối Linh.

Lý Sương Nhan lạnh lùng lườm Lý Bát Dạ, nàng cự quậy tượng trưng vài cái rồi ôm lấy eo hấn.

.....

Một lúc sau, nhóm người Tẩy Nhan Cổ Phái tới gần sườn đồi. Chỉ thấy, bên cạnh sườn đồi có hai cánh cửa đá lớn, hai cánh cửa đá này đang đóng chặt. Phía trước cửa đá dường như từng là tề đàn.

Trên cửa đá chẳng chịt vết chém, vết quyền,..., gồ ghề nhấp nhô, rõ ràng nó từng bị rất nhiều đao kiếm tấn công, từng có người muốn oanh vỡ cửa đá này.

Ma Bối Linh trăm năm mới mở ra một lần khiến rất nhiều người đều không cam lòng, đã từng có không ít người muốn đục cửa đá Ma Bối Linh, đáng tiếc chưa từng có ai thành công, cho dù là đại hiền vô địch đương thời cũng không lay động được.

Sau khi lại gần, Lý Bát Dạ khẽ vượt cửa đá, hồi ức lại một ít chuyện xưa. Trên thực tế, Minh Nhân tiên đế cũng không phải người tiến vào Ma Bối Lĩnh đầu tiên, thời điểm còn là âm nha, Lý Bát Dạ không chỉ mang Minh Nhân tiên đế đi vào, mà còn mang rất nhiều thiếu nữ đi tới nơi đây, khi đó bọn họ hao tổn vô số tâm huyết, cuối cùng, Ma Bối Lĩnh mới trở thành tài sản của Tây Nhan Cổ Phái.

Thời điểm Lý Bát Dạ ngăn người trước cửa đá, có không ít người nhìn sang, đặc biệt là Lý Suong Nhan đang ở bên cạnh hắn, càng hấp dẫn vô số ánh mắt của đám đệ tử trẻ tuổi, cả đám thèm thường nhìn nàng.

- Thiếu niên kia là ai vậy?

Lý Bát Dạ chửi Trần Chiêm Hưu, sau đó xuất khẩu cuồng ngôn đòi chiến thiên hạ, hiện tại, bên cạnh hắn lại có tuyệt thế mỹ nữ như Lý Suong Nhan ôm ấp, không muốn người ta chú ý tới đúng là quá khó khăn, cho dù là tu sĩ thế hệ trước cũng kỳ quái, bọn họ còn tưởng rằng, Lý Bát Dạ không phải người của Tây Nhan Cổ, mà là đệ tử của cô giáo trâu bò nào đó.

- Nghe nói, tên kia là thủ tịch đại đệ tử Tây Nhan Cổ Phái mới thu gần đây, không có gì xuất sắc, chỉ là một đệ tử phạm thể phạm mệnh phạm luân.

Có những tông môn gần Tây Nhan Cổ Phái có tin tức tương đối linh thông, thăm dò được một ít tin tức của Lý Bát Dạ.

Nghe được lời này, không ít người đưa mắt nhìn nhau, đệ tử phạm thể phạm mệnh mà kiêu ngạo như vậy, không phải chán sống hay sao?

- Tây Nhan Cổ Phái đúng là không có nhân tài mà, loại đệ tử này cũng xem như bảo bối?

Nhìn thấy Lý Bát Dạ ôm ấp Lý Suong Nhan, trong lòng nhiều người cảm thấy khó chịu, đặc biệt là một tu sĩ trẻ tuổi, hận không thể thay thế Lý Bát Dạ.

- Tây Nhan Cổ Phái xem trọng hắn đó là bởi vì sau lưng hắn có Cửu Thánh Yêu Môn.

Vô Lực Hầu khinh thường, nói ra:

- Thủy tổ Cửu Thánh Yêu Môn từng lập ra môn quy, nếu như thủ tịch đệ tử Tây Nhan Cổ Phái là nam, mà truyền nhân Cửu Thánh Yêu Môn là nữ, như vậy, truyền nhân Cửu Thánh Yêu Môn sẽ phải gả cho thủ tịch đệ tử Tây Nhan Cổ Phái, hai phái đạt thành quan hệ thông gia.

- Đây chẳng phải là hoa nhài cắm bãi cứt trâu sao?

Có một ít người trẻ tuổi nghe được tin tức này thì cảm thấy tức giận bất bình, thương cảm vì Lý Suong Nhan bị ép cưới một tên phế vật.

- Lý tiên tử mỹ mạo tuyệt thế, là đại mỹ nữ của trung tâm vực, nghe đồn, Lý tiên tử có thánh mệnh thể, thiên phú tuyệt thế, là thiên tài trẻ tuổi. Nhân vật tuyệt thế như Lý tiên tử, phóng nhân toàn bộ trung vực, người có thể xứng đôi với nàng rải rác không có mấy người, đã từng có nam thần Cổ Nguo Cương Quốc lên Cửu Thánh Yêu Môn cầu hôn nhưng không thành, vậy mà, Lý tiên tử lại gả cho bao cô? Đúng là quá không công bằng!

Tu sĩ trẻ tuổi nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận bất bình nói.

Tại Trung Vực có không biết bao nhiêu người ái mộ Lý Suong Nhan, nàng chính là thần nữ của bọn họ, hôm nay lại bị gả cho một bao cô, bọn họ làm sao không tức giận bất bình cơ chứ?

Trong khoảng thời gian ngắn, vô số ánh mắt tức giận chiếu tới người Lý Bát Dạ, nếu ánh mắt có thể giết người thì Lý Bát Dạ đã bị giết nghìn lần vạn lần rồi.

- Thì ra là một kẻ chuyên bám váy nữ nhân.

Thiên tài như Giang Tà Hưu cũng nhìn qua Lý Bát Dạ, ánh mắt đầy khinh thường, Lý Bát Dạ cúi bấp như thế, sao đủ tư cách làm đối thủ của hắn cơ chứ.

Đối với những thanh âm xì xào ghen tỵ, Lý Bát Dạ không thèm quan tâm.

- Tô sư đệ, Em Gái Quyết không phải ở công phạt, mà thiên về việc lấy nhu khắc cương. Ngươi vẫn chưa hiểu chân lý của công pháp này, cho nên ngươi không cách nào phát huy ra uy lực chân chính. Chất lượng không trọng yếu, quan trọng là số lượng.

Thấy Tô Ku Đa cùng Trần Chiêm Hưu chém giết khó phân thắng bại, Lý Bát Dạ nhìn lên bầu trời, nói ra.

Tô Ku Đa sử dụng "Em Gái Quyết" tạo ra vài chục cháu gái, không ngừng oánh nát công kích của Trần Chiêm Hưu, nhưng mà Trần Chiêm Hưu cũng không phải ăn chay, hắn nổi điên đồ sát đám cháu gái, càng giết càng hung.

Lý Bát Dạ vừa chỉ điểm khiến nội tâm Tô Ku Đa chấn động! Cháu gái không phải để lòi ra đánh nhau, mà phải che trở bảo vệ, lúc này, Tô Ku Đa đưa các cháu gái ra phía sau, với mục đích quấy nhiễu phòng thủ là chủ yếu, chứ không phải đưa mấy em lên trước để chịu đòn, lúc này, chỉ có một mình Tô Ku Đa xông lên chém giết.

- Kết trận...

Một câu bùng tình người trong mộng, Tô Ku Đa quát một tiếng, theo tiếng quát, đám cháu gái tụ hợp lại thành một mê trận, mê hoặc tinh thần Trần Chiêm Hưu.

Trong thời gian cực ngắn, Tô Ku Đa đánh ra từng quyền kết hợp cùng đám cháu gái áp đảo Trần Chiêm Hào, đánh cho Trần Chiêm Hào thương tích đầy mình, sắp không chống đỡ nổi.

Ầm ầm ầm ầm!

Không có đám cháu gái chống đỡ, dư kinh từ trận chiến liền bay tán loạn, đánh vào trên mặt đất khiến vài ngọn núi bị nát bấy, cát bay bay loạn.

Nhìn thấy trận chiến như muốn oanh sập thiên địa, sắc mặt của đám tu sĩ tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Nam Thiên Thượng Quốc

- Nền chấm dứt!

Tô Ku Đa quát lên một tiếng, trong nháy mắt, toàn thân hắn phun ra nuốt vào vô số cháu gái, xung quanh người hắn hóa thành Nữ Nhi vực, lúc này, đám cháu gái xông lên tận trời, tựa như tiên nữ hàng thế.

Oanh... Từng cháu gái phát động công kích hướng tới Trần Chiêm Hào! Dưới một kích, thiên địa nhật nguyệt lu mờ, hư không vỡ vụn...

Phanh... một tiếng vang thật lớn, Trần Chiêm Hào bị đánh bay ra xa, máu tươi như mưa, âm thanh xương cốt đứt gãy vang lên liên tục.

Một màn này rung động ánh mắt mọi người.

- Đây... đây là Đế Thuật.

Nhìn thấy công kích đánh sập thiên địa, thiếu chủ của Phi Giao Hồ sắc mặt tái nhợt, hét lên. Môn công pháp này quá đáng sợ.

Hai mắt Giang Tà Hào co rút lại, sau đó hàn quang tăng vọt, lộ ra khí tức đáng sợ, công pháp kia đối với hắn có sức hấp dẫn quá lớn! Nếu như hắn có thể cướp được, một khi tu luyện thành công, vậy thì có thể khinh thường thiên tài đương thời.

Hiện tại, trong nội tâm Tô Ku Đa cũng rung động không thôi, thời điểm này, hắn mới hiểu được chân lý của Em Gái Quyết, trước kia hắn không có cách nào phát huy uy lực của bộ công pháp này.

Lý Bát Dạ nhìn Tô Ku Đa, âm thầm gật đầu. Phải biết rằng "Em Gái Quyết" chính là công pháp mạnh nhất do Âm Nha sáng tạo! Năm đó, vì sáng tạo công pháp này, Âm Nha – Lý Bát Dạ từng lên chín tầng trời xem trộm tiên nữ tắm.

Dưới mặt đất, máu tươi của Trần Chiêm Hào nhuộm đỏ đại địa, hắn nằm bất động trong cái hố sâu, cho dù hắn không chết cũng tàn phế.

Lúc này, ánh mắt Tô Ku Đa lạnh lẽo, khí tức sát phạt quyết đoán khác hẳn bộ dáng hiền lành thường ngày, hắn đằng đằng sát khí cất bước đi tới chỗ Trần Chiêm Hào đang nằm thoi thóp.

- Tô huynh, thủ hạ lưu tình!

Thấy một màn này, Vô Lực Hào vội hô lên:

- Tô huynh, Nhân Hoàng hạ chiếu, lần này vào Ma Bối Linh có một phần của quý phái, là do Trần Chiêm Hào có chỗ hiểu lầm nên mới ngăn cản. Ma Bối Linh rất hung hiểm, tất cả mọi người nên đồng tâm hợp lực cướp bảo tàng.

Nghe lời này, có không ít tu sĩ truyền nhân môn phái động dung, từ khi Tây Nhan Cô Phái thảm bại, không còn cơ hội gia nhập Ma Bối Linh, nhưng mà lúc này Bảo Thánh thượng quốc lại đặc biệt nhượng bộ, cho Tây Nhan Cô Phái tư cách vào Ma Bối Linh!

Chẳng lẽ Tây Nhan Cô Phái muốn quật khởi?

Cũng có vương hầu biết nội tình thở dài, nói ra:

- Xem ra Cửu Thánh Yêu Môn đã ủng hộ Tây Nhan Cô Phái thật rồi.

Tô Ku Đa không nói gì mà nhìn qua Lý Bát Dạ, hiện tại, giết hay không giết, toàn bộ bằng một câu nói của Lý Bát Dạ.

- Bệ hạ có nói, lần này đi Ma Bối Linh, các giáo phái Bảo Thánh thượng quốc và vương hầu hào kiệt phải chung sống hòa hợp, giúp đỡ lẫn nhau.

Thấy Tô Ku Đa còn do dự, Vô Lực Hầu tiếp tục khuyên can.

- Nếu mọi người chỉ hiểu lầm, vậy bây giờ nên xóa hiểu lầm đi.

Lý Bát Dạ khoan thai vừa cười vừa nói. Trần Chiêm Hầu thoi thóp nằm đó, không chết cũng trở thành phế vật, hẳn lười quan tâm.

Cuối cùng, Tô Ku Đa không nói hai lời, thu hồi khí thế, vô thanh vô tức lui về chỗ cũ.

Trần Chiêm Hầu trọng thương gần chết, vài trăm đệ tử bị làm thịt, vậy mà chỉ là một câu "hiểu lầm" đã bỏ qua, đối với Vô Lực Hầu, chuyện này còn khó chịu hơn nuốt ruồi, nhưng mà nếu như hẳn không làm vậy như vậy, không chừng không chỉ là Trần Chiêm Hầu, ngay cả hẳn cũng bị người khác làm thịt.

Vô Lực Hầu miễn cưỡng nở nụ cười rồi ôm Trần Chiêm Hầu đi chữa thương.

Rầm rầm rầm rầm

Thời điểm không ít tu sĩ đưa mắt nhìn nhau, một hồi tiếng nổ vang lên, giống như sấm chớp ầm trời, lại giống như tiếng trống trận dồn dập.

Ngay sau đó, không ít người nhao nhao ngẩng đầu quan sát bầu trời phía xa, chỉ thấy, từng chiếc chiến xa cổ xưa nghiền nát hư không, từ trên không trung lao xuống bên này, chiến xa như sóng thần tràn tới, vết bánh xe kéo dài thành đường trên hư không.

Chiến xa tới cũng không có nhiều, chỉ có hơn mười chiếc mà thôi, nhưng mà mỗi chiếc kêu vang như thiên quân vạn mã, mỗi chiến xa đều do thần kim tạo thành, giống như sóng biển ào ào kéo theo cả mảng trời lao nhanh xuống dưới, mặc dù, chỉ có hơn mười chiến xa nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác như một chi quân đội ngàn vạn thiên binh hạ giới.

Một lúc sau, chiến xa dừng trong hư không trên sườn đồi, từng chiếc tỏa ra khí tức hùng hậu.

Trước đó, Giang Tả thế gia dùng ngàn con ngựa lao đến, khí thế mãnh liệt, nhưng so với mười chiếc chiến xa này, thua kém quá nhiều.

- Nam Thiên thế gia.

Vừa nhìn thấy tinh kỳ của chiến xa, có người kinh hô.

- Là cỗ chiến xa của Nam Thiên quốc gia!

- Là thế tử nào giá lâm?

Lão đạo Tử Hà Quan biến sắc, thì thào nói:

- Hơn mười chiếc chiến xa, chỉ có thế tử mới có khả năng này.

Nghe được bốn chữ "Nam Thiên thế gia", rất nhiều tu sĩ ở đây biến sắc, Giang Tả Hầu cũng ngưng trọng, Giang Tả thế gia cũng là cỗ thế gia, nhưng "Nam Thiên thế gia" muốn diệt Giang Tả thế gia dễ như trở bàn tay.

....

Nam Thiên thế gia chấp chưởng Nam Thiên quốc, hay còn gọi là Nam Thiên thượng quốc.

Thời đại khai hoang, nhân tộc nhỏ yếu, khi đó thọ tinh còn hoành hành, Nam Thiên thế gia cũng đã từng từng một phương, vượt qua mọi hung hiểm tồn tại tới bây giờ.

Thời đại khai hoang, Nam Thiên thế gia cũng có được một tiên đế, đó chính là Phi Dương tiên đế. Cả đời Phi Dương tiên đế tung hoành cửu thiên thập địa, không có đối thủ.

Từ đó tới nay, Nam Thiên thế gia chấp chưởng Nam Thiên quốc đứng từng từng trăm vạn năm không ngã. Thời đại khai hoang là thời đại của các tiên đế, trải qua bao nhiêu năm tháng, bao nhiêu môn phái, bao nhiêu truyền thừa cũng đều âm ỉ sụp đổ, tan thành mây khói, biến mất trong dòng sông lịch sử. Vậy mà, Nam Thiên thế gia vẫn xưng hùng một phương, chưởng quản quốc gia rộng lớn, đứng vững không ngã, một thế gia như vậy đáng sợ đến mức nào, Giang Tả thế gia tuy cũng tồn tại nhiều năm, nhưng so sánh với Nam Thiên thế gia thì còn kém quá xa.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Hung hăng càn quấy

Lúc này, một thanh niên bước xuống chiến xa, chỉ thấy thanh niên này anh tuấn tiêu sái, nét mặt đầy ngao khí, trên thân mặc long bào, hấn long hành hồ bộ đi xuống giống như đế vương quân lâm thiên hạ.

Mặc dù thanh niên này đã cố thu liễm khí tức của mình lại nhưng vẫn khiến tu sĩ rừng mình. Người thanh niên bước đi trên hư không, như có bậc thang vô hình nổi lên xuống mặt đất.

- Nam thiên quận vương - Nam Thiên Hào.

Nhìn thấy thanh niên này, Từ Hà Quan sợ hãi hô to.

Nghe được ba từ "Nam Thiên Hào", không ít tu sĩ ở đây động dung, cho dù có một thiên tài kiệt ngạo cũng biến sắc.

Nghe đồn rằng, đời này, Nam Thiên thượng quốc sinh ra một tuyệt thế thiên tài, đó là Nam Thiên thiếu hoàng, thái tử Nam Thiên thượng quốc, thiên phú kinh tuyệt vô song, thậm chí còn có người xưng là Phi Dương tiên đế thứ hai. Mặc dù Nam Thiên Hào so với đường huynh Nam Thiên thiếu hoàng vẫn còn thua kém, nhưng thiên phú của hắn rất kinh người, hắn đã từng lập nhiều công lao không nhỏ cho Nam Thiên thượng quốc.

Vài phút sau, Nam Thiên Hào đi xuống bên dưới, ánh mắt của hắn quét qua, nhìn thấy Lý Sương Nhan xinh đẹp đứng bên dưới, Nam Thiên Hào vui mừng bước tới gần, đi đến trước mặt Lý Sương Nhan, Nam Thiên Hào cười nói:

- Thì ra là Lý tiên tử, nàng cũng tham gia Ma Bối Lĩnh?

Trên thực tế, Nam Thiên Hào là một trong những người theo đuổi Lý Sương Nhan, thậm chí hắn còn tới Cửu Thánh Yêu Môn cầu hôn, chỉ tiếc bị Cửu Thánh Yêu Hoàng cự tuyệt.

Lúc này, Lý Sương Nhan chỉ lạnh nhạt gật đầu, xem như chào hỏi.

Nam Thiên Hào không bỏ cuộc, hắn vừa cười vừa nói:

- Năm đó, sau khi gặp được dung mạo khuynh quốc khuynh thành của Lý tiên tử, hôm nay gặp lại, Lý tiên tử càng đẹp hơn trước kia. Không biết, lần này đến Ma Bối Lĩnh, Lý tiên tử tới một mình hay đi với Yêu Hoàng?

- Ta đi một mình.

Lý Sương Nhan không muốn nhiều lời, mà chỉ lãnh đạm trả lời.

Nam Thiên Hào mỉm cười mê người, nói:

- Không sao, lần này đến Ma Bối Lĩnh đoạt bảo, ta mang theo rất nhiều cường giả, không bằng Lý tiên tử cùng đồng hành với ta, chúng ta cùng nhau đi lấy bảo vật kinh thế trong Ma Bối Lĩnh.

Đối với Nam Thiên Hào chân thành mời, Lý Sương Nhan dứt khoát không thêm đề ý, nàng lạnh lùng đứng sang một bên, ôm lấy cánh tay của Lý Bát Dạ.

Mặc dù nói Nam Thiên Hào được xưng tuấn kiệt của Nam Thiên thượng quốc, nhưng trong lòng Lý Sương Nhan chỉ có mỗi hình bóng thiếu gia, nàng không thêm quan tâm tới nam nhân nào khác.

Lý Sương Nhan lãnh đạm như vậy, khiến Nam Thiên Hào cảm thấy xấu hổ, nhìn Lý Sương Nhan ôm cánh tay Lý Bát Dạ, nhất thời ánh mắt Nam Thiên Hào trở lên lạnh lẽo, sát khí bốc lên ngàn ngạt.

Nam Thiên Hào cố nén ý định giết người, hắn bắt đầu dò xét Lý Bát Dạ: tướng mạo bình thường, khí thế thường thường, huyết khí nhỏ yếu, cũng không đẹp trai, vừa nhìn là biết mặt hàng cùi bắp, không đáng một đồng.

Cuối cùng, ánh mắt Nam Thiên Hào ngưng tụ, lạnh lùng nói ra:

- Tiểu tử, ngươi tên là gì, xuất thân môn phái nào?

Mới đầu Nam Thiên Hào còn cho rằng Lý Bát Dạ là hạ nhân của Lý Sương Nhan, nên hắn không thêm đề ý. Nhìn Lý Sương Nhan như chim nhỏ nép vào long nam nhân khác, Nam Thiên Hào có cảm giác trên đầu mình mọc cỏ xanh rờn.

Khi Nam Thiên Hào lạnh giọng chất vấn, Lý Bát Dạ chỉ nhìn hắn một cái, không nói câu nào, vừa ôm mỹ nữ vừa ngắm phong cảnh.

Thời điểm này, có không ít người ngừng thở, một người là quận vương, đệ nhất thiên tài, một người là tiểu bối vô danh, trẻ trâu ngáo đá, lúc này, rất nhiều người hy vọng Tây Nhan Cổ Phái cùng Nam Thiên thượng quốc xung đột, khi đó bọn họ có thể đục nước béo cò.

- Tiểu tử, hỏi ngươi đó, còn không mau quỳ xuống báo cáo với quận vương!

Một cường giả Bảo Thánh thượng quốc nhìn Lý Bát Dạ quát lạnh.

Lúc này, Lý Bát Dạ lạnh nhạt nói:

-Cút.

Ngay khi Lý Bát Dạ vừa nói xong, rất nhiều người trên sườn đồi đưa mắt nhìn nhau, tiểu tử này thật sự quá kiêu ngạo, Nam Thiên thượng quốc là quái vật không lồ bậc nào, mới mở miệng đã đắc tội Nam Thiên thượng quốc. Nếu như tiểu tử này là kinh tài tuyệt đỉnh, lai lịch kinh thiên, vậy thì cũng bỏ đi, nhưng mà tiểu tử này lại là một bao cỏ, huyết khí đạo hạnh đều bình thường, vừa nhìn qua đã thấy là kẻ ăn bám nữ nhân! Không ngờ vẫn hung hăng càn quấy như thế.

- Đồ không biết sống chết.

Nam Thiên thượng quốc bị sỉ nhục, có cường giả trên chiến xa quát lạnh một tiếng, trong nháy mắt, hấn té ra Bảo khí, trảm tới Lý Bát Dạ.

- Ba... ba... ba..

Tên cường giả Nam Thiên thượng quốc vừa nhảy xuống còn chưa kịp tấn công đã bị Lý Sương Nhan tát hơn mười cái, khiến hấn xấu hổ đỏ cả mặt.

- Ta liều với ngươi...

Tên cường giả này rống to, đánh tới Lý Sương Nhan.

Lý Sương Nhan liền hừ lạnh một tiếng, bước ra phía trước.

Oanh!

Lý Sương Nhan vừa đứng ra, khí thế trùng thiên, trên người nàng phát tán ra ánh sáng thánh khiết tỏa sáng ngàn dặm, nàng nâng ngón tay như ngọc điểm qua, "Phanh" một tiếng, tên cường giả kia liền bị đánh bay, trong khoảng thời gian ngắn không đứng lên nổi.

Lý Sương Nha vừa ra tay, lập tức khiến rất nhiều cường giả trẻ tuổi biến sắc.

- Chẳng lẽ Ngọc Thanh thánh thể của Lý tiên tử đạt tới đại thành?

Thiếu chủ Phi Giao Hồ hoảng sợ nói ra. Thánh thể đại thành là chuyện vô cùng đáng sợ, đừng nói là thiếu chủ Phi Giao Hồ, ngay cả thiên tài Giang Tà Hầu cũng khiếp sợ không thôi.

Lý Sương Nhan tu luyện Giao cầu tiên thể, mặc dù chỉ có chút thành tựu, nhưng đây là chung cực thể thuật của thể gian, không phải Ngọc Thanh Thánh thể sao có thể so sánh.

- Tiểu tử, có dám chiến một trận hay không!

Lúc này, Nam Thiên Hào ghen ghét tới phát cuồng, hấn mang tất cả lửa giận phát tiết lên người Lý Bát Dạ. Khí thế của Nam Thiên Hào tăng vọt, hai mắt mãnh liệt, lệ khí hung tàn bao phủ Lý Bát Dạ.

Lý Bát Dạ nhìn qua đám người Nam Thiên Hào, bình tĩnh nói:

- Nam Thiên Thượng quốc cái gì chứ, chỉ là bọn chuột nhắt mà thôi!

Lý Bát Dạ nói như vậy làm cho người ở sườn đồi im lặng, người hung hăng càn quấy thì bọn họ đã nhìn thấy, nhưng hung hăng càn quấy đến loại tình trạng này thì đúng là vô địch! Ngay cả Nam Thiên thượng quốc còn không đặt vào trong mắt, hoặc là tiền đề, hoặc là tên điên!

- Đồ không biết sống chết, dám làm nhục Nam Thiên thượng quốc, ta phải tru cừu tộc của ngươi!

Nam Thiên Hào lập tức cuồng nộ, sát ý trùng thiên, nếu không phải có Lý Sương Nhan ở bên, hấn đã lao lên chém Lý Bát Dạ rồi.

- Tru cừu tộc của ta?

Ngay lúc này, Lý Bát Dạ cười rộ lên, nói:

- Chỉ bằng mấy con kiến mà dám nói tru tộc ta, các ngươi quá coi trọng chính mình rồi.

- Khẩu khí thật lớn?

Một giọng nói vang lên, theo đó một thanh niên cất bước đi tới, sau lưng thanh niên này còn có mấy lão già đi theo, tuy mấy lão già này thu liễm khí thế, nhưng mà mỗi một người vẫn có khí tức khiến người ta khiếp sợ.

Thanh niên này hơn 20 tuổi, mày kiếm mắt sáng, khí thế hạo nhiên, khí vũ hiên ngang, thân thể hấn tỏa ra khí chất bất phàm, giống như hạc giữa bầy gà.

Thanh niên vừa đi tới này chính là Thánh Thiên Đạo, hoàng tử của Thánh Thiên giáo, thiên tài của trung vực. Năm mười lăm tuổi hấn đã chấp chương

lãnh địa rộng lớn của Bảo Thánh thượng quốc, dưới trướng có trăm vạn hùng binh, hẳn đã từng lập nhiều công lao hiển hách cho Bảo Thánh thượng quốc.

Lúc này, Thánh Thiên Đạo ngưng mắt nhìn Lý Bát Dạ:

- Một phé vật Ích Cung Cảnh cũng dám sửa loạn. Ngươi cho rằng có Cửu Thánh Yêu Môn chống lưng liền có thể hoành hành cương quốc sao? Thời đại đạo trung đã qua, khắp nơi đều là ngoạ hồ tàng long, thiên tài xuất hiện lớp lớp, ngươi chỉ là một phé vật không đáng nhắc tới mà thôi.

Toàn bộ tu sĩ nơi đây thấp nhất cũng là Dục Niết, Thiên Nguyên. Vậy mà Lý Bát Dạ chỉ có tu vi Ích Cung, tu vi như vậy không đáng nhắc tới. Thánh Thiên Đạo vừa xuất hiện liền khinh thường Lý Bát Dạ.

- Ngoạ hồ tàng long? Thiên tài xuất hiện lớp lớp?

Lý Bát Dạ chậm rãi nói:

- Long hồ cũng chỉ là con giun dưới chân ta mà thôi!

- Cuồng vọng!

Thấy Lý Bát Dạ nói năng hung hăng can quấy như thế, có tu sĩ không nhịn được quát lên.

- Chỉ là một phé vật mà cũng tưởng mình vô địch thiên hạ!

Thánh Thiên Đạo khinh thường hừ lạnh.

- Cửu thiên thập địa, chỉ có chịch tâm của ta vô địch.

Lý Bát Dạ tự tin nói.

Lúc này, một giọng nói thanh thúy vang lên, khen:

- Nói hay lắm, thiên tài cũng chẳng là gì cả, đơn giản là trời sinh túi da tốt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Trần Bảo Kiều

Đột nhiên có người nói như vậy, khiến rất nhiều tu sĩ ở đây đưa mắt nhìn nhau, lời này nói ra không khác gì đánh vào mặt Thánh Thiên Đạo.

- Xem ra ta vừa tới kịp lúc.

Giọng nói trong trẻo như chuông bạc tiếp tục vang lên. Giọng nói này cực kỳ ngọt ngào êm tai, cứ như có một loại sức hút quyền rũ ngấm vào xương cốt con người ta vậy.

Mặc dù chưa nhìn thấy người, thế nhưng nghe tiếng thôi cũng đã có thể tưởng tượng đây là một vu vật tuyệt thế, là yêu tinh câu dẫn lòng người.

Ngay lập tức, một làn gió thơm bay tới, lan tỏa khắp không khí. Ngửi làn gió thơm ngát này, trái tim của tu sĩ nơi đây rung động, tâm hồn bay bổng trên mây.

Theo đó, một bóng người bay tới như một con gió, trong nháy mắt hạ xuống bên ngoài Ma Bối Lĩnh. Mọi người nhìn qua, không biết lúc nào trên cành cây đột nhiên xuất hiện một cô gái cực kỳ xinh đẹp. Cô gái này mặc váy dài màu hồng, nhìn hết như một rặng mây đỏ, thân thể lồi lõm mê người, dáng vẻ mềm mại là lướt yêu kiều, mỗi một hành động đều có phong thái quyền rũ không sao kể xiết. Mông tròn vênh lên, khe ngực trắng muốt ẩn hiện, mái tóc uốn sóng xòa xuống ngang vai, khi đứng đưa theo gió thì nhìn hết như sóng nước dập dờn. Tóc mái uốn cong, rũ xuống gò má của nàng, làm nổi bật khuôn mặt xinh đẹp quyền rũ của nàng.

Cô gái này đẹp tới mức không thể dùng bút mực miêu tả. Bộ ngực sữa mềm mại to tròn, nhất là vòng eo nhỏ nhắn bó chặt, lộ ra đường cong dữ dội, cổ áo hơi trễ xuống, có thể nhìn thấy đầy khe vừa sâu vừa trắng, xuân sắc lan tỏa, khiến người ta không kiềm lòng được nhìn thêm người lần.

Cô gái này có vóc người cao gầy, chân dài thon thả. Từ đôi chân thon dài hướng lên trên là hai bờ mông căng tròn. Kết hợp với quần áo bó sát, cặp mông tròn trịa đầy đặn được phác họa rõ mồn một, vô cùng kinh tâm động phách, khiến người ta nhìn mà lòng ngứa ngáy, muốn nhào nặn xoa nắn một

phen, thậm chí còn khiến người ta kích động muốn quát roi chúng.

Đặc biệt, nàng có đôi mắt câu hồn nhiếp phách, lấp lánh vẻ dịu dàng, sóng thu dập dờn, mỗi cái nhú mày nhả mắt đều quyến rũ không sao tả nổi. Nàng chỉ cần liếc mắt một cái thôi thì đã khiến cho con tim người ta phải rung động.

Khi người con gái này xuất hiện thì lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người đang có mặt ở đây. Trong thời gian ngắn, vô số người bị vốc người bốc lửa cùng phong thái quyến rũ của nàng thu hút, nước miếng chảy thành dòng rơi xuống đất như một dòng suối nhỏ. Rất nhiều thanh niên trẻ tuổi vừa nhìn thấy nàng thì không sao dờn mắt nổi, hoạ mi hót vang trời.

Nếu như Lý Sương Nhan khiến người ta vừa thấy đã sinh lòng ái mộ, khiến người ta say mê như tiên tử. Vậy thì người con gái này lại khiến cho người ta tâm thần rung động, thôi thúc muốn chiếm nàng làm của riêng, bởi vì nàng quá quyến rũ, quá mê người.

Vừa nhìn thấy nữ tử này, mọi người sợ hãi thán phục, thật sự là quá mê người, dung nhan vũ mị, dáng người ma quỷ, đây tuyệt đối là vu vật trong suy nghĩ của nam nhân.

Lúc này, Thánh Thiên Đạo cũng không tức giận, hần tiêu sái cười nói:

- Bảo Kiều, ngươi tới Ma Bối Lĩnh là muốn trợ giúp phu quân một tay?

Thánh Thiên Đạo vừa nói ra lời này làm không ít người động dung, rất nhiều người đoán ra thân phận của cô gái kia, có tu sĩ động dung nói:

- Là Trần Bảo Kiều, công chúa Ngọc Tẫn cương quốc!

- Nghe nói vài năm trước, quốc chủ Ngọc Tẫn cương quốc cầu thân với Thánh Thiên giáo, mang Bảo Kiều công chúa gả cho Thánh Thiên Đạo.

Có tu sĩ thấp giọng nói.

- Thánh Thiên Đạo là thiên tài có một không hai đương thời, không biết có bao nhiêu tiên nữ, công chúa muốn gả cho hắn, Ngọc Tẫn Cương quốc, Bảo Trụ Thánh Tông muốn thành lập quan hệ thông gia với Thánh Thiên giáo cũng là bình thường.

Có tu sĩ biết nội tình nói ra.

- Ai là hôn thê của ngươi?

Lúc này, Trần Bảo Kiều lạnh giọng nói.

Thánh Thiên Đạo mỉm cười:

- Bảo Kiều, hôn nhân đại sự là do cha mẹ sắp đặt, đời này, nàng đã định sẵn là nữ nhân của ta.

- Nằm mơ!

Trần Bảo Kiều bão nổi, nàng lập tức ra tay đập thẳng về phía Thánh Thiên Đạo.

Nhưng mà Thánh Thiên Đạo vẫn bình tĩnh như cũ, hần từ từ vung tay lên, bàn tay khổng lồ như ngọn núi, dễ dàng ngăn cản một kích của đối phương.

Trần Bảo Kiều cũng không dừng lại, nàng cực kỳ hung hãn, tiếp tục ra tay công kích, công kích càng lúc càng mạnh mẽ, như sóng chiều dâng trào, ập tới Thánh Thiên Đạo.

Đối mặt tấn công như bão táp kia, Thánh Thiên Đạo vẫn dư sức ứng phó, lúc này, hần dùng ngón tay làm kiếm, tung ra vô số kiếm mang, mỗi một kiếm mang đều sắc bén vô cùng, dễ dàng chém vụn hết cây công kích.

"Phanh" một tiếng, cuối cùng Thánh Thiên Đạo tung ra một kiếm mang dài vạn trượng, dễ dàng chấn áp Trần Bảo Kiều Không hề nghi ngờ, công chúa không phải đối thủ của hắn.

- Bảo Kiều, ngươi còn xa mới là đối thủ của vi phu.

Thánh Thiên Đạo cười nói, hai mắt tham lam đảo qua thân thể Trần Bảo Kiều:

- Hôm nay, vi phu muốn ăn nàng.

- Mơ tưởng hão huyền.

Trần Bảo Kiều tức giận quát to.

- Xem ra vi phu phải đích thân động thủ!

Thánh Thiên Đạo cười hắc hắc, chộp tới bộ ngực sữa của công chúa.

- Không!

Trần Bảo Kiều hoảng sợ, kêu lên một tiếng, cố gắng thoát khỏi kiếm mang áp chế. Mặc dù nàng là công chúa Ngọc Tầm cương quốc, nhưng nàng bị Bảo Trụ Thánh Tông xem như món hàng gả cho Thánh Thiên Đạo, đối với hôn sự này, nàng vô cùng phản đối.

Ngay khi Thánh Thiên Đạo chớp tới, Lý Bát Dạ liền xuất hiện bên cạnh Trần Bảo Kiều, hấn ôm nàng vào lòng, tận tình xoa nắn một phen.

-A..

Ngay lập tức, Trần Bảo Kiều giật mình hét lên, lúc này, toàn bộ thân thể nàng đang nằm gọn trong lòng một nam nhân, bàn tay của hắn đang bóp lấy bộ ngực đầy đà của nàng, cảm giác tê dại khiến đầu óc nàng trống rỗng.

- Rất mềm mại, bốn thiếu gia thích lắm.

Lý Bát Dạ cười lớn, nói:

- Mỹ nữ, ngươi hãy đi theo bốn thiếu gia đi, làm nha đầu ảm giường cho bốn thiếu gia.

- Muốn chết.

Thánh Thiên Đạo vô huyệt, nhìn Trần Bảo Kiều bị người khác ôm, hấn xanh mặt quát lên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Tán gái

Mọi người trở mắt nhìn Lý Bát Dạ vui đập vu vật Trần Bảo Kiều. Về phần đệ tử Tây Nhan Cổ Phái ở đây, đều hai mắt nhìn nhau, cả đám đều thán phục không thôi, tán gái đạt tới cảnh giới này quá trâu rồi, ngay cả khi có Lý Sương Nhan bên cạnh, đại sư huynh cũng có thể quang minh chính đại câu dẫn nữ nhân khác.

-Ài!

Lão đạo Tử Hà Quan thờ dài, thương cảm nói:

-Lão đạo ta sống mấy ngàn năm, lần đầu tiên nhìn thấy một tiểu tử vô sỉ như vậy.

Thiếu chủ Phi Giao ghen tức nhìn qua Lý Bát Dạ, nói:

- Chuyện tốt như vậy, vì sao không roi trúng ta, mà lại, roi trúng đầu một tên phế vật.

Mặc dù đa số thanh niên ghen ghét đến phát cuồng, nhưng cũng có rất nhiều người bội phục, đám câu dẫn hôn thê của Thánh Thiên Đạo ngay trước mặt của hấn, đây không phải chuyện ai cũng dám làm, nữ nhân phải có mạng mới hưởng được a.

- Tiểu tử, mau cút đi.

Lúc này, Lý Bát Dạ thập phần chán ghét nhìn qua Thánh Thiên Đạo, nói:

- Từ giờ Bảo Kiều là nữ nhân của ta.

Nói xong Lý Bát Dạ hướng môi thơm của Trần Bảo Kiều hôn xuống.

- Tiểu súc sinh, ngươi muốn chết.

Nhìn thấy Lý Bát Dạ muốn hôn Trần Bảo Kiều, Thánh Thiên Đạo giận điên lên, cánh tay hướng Lý Bát Dạ chớp tới!

Keng -- một tiếng, ngay lúc này, Lý Sương Nhan ra tay, kiếm quang như thác, lập tức chém vào bàn tay của Thánh Thiên Đạo.

Đôi mắt kiếm quang của Lý Sương Nhan, Thánh Thiên Đạo cũng không dám đón đỡ, hấn rút tay về.

Oanh... Thánh Thiên Đạo té ra bảo khí, chém thẳng vào Lý Sương Nhan.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người khó hiểu mắt nhìn nhau, ai cũng không hiểu nổi, vì sao Lý Sương Nhan lại cứu Lý Bát Dạ, huống hồ lúc này, Lý Bát Dạ còn đang ôm ấp nữ nhân khác.

Ngay khi Lý Bát Dạ hôn tới, Trần Bảo Kiều nghiêng đầu tránh sang một bên, Lý Bát Dạ cười hắc hắc quay sang góc khuất, bàn tay vô si đặt lên miệng Trần Bảo Kiều nhào nặn một phen.

Sau đó, Lý Bát Dạ lén thò tay vào trong quần của Trần Bảo Kiều, cởi chiếc quần lót nàng đang mặc ra, vài phút sau, hắn rút tay ra bên ngoài, đem theo chiếc quần màu hồng phấn vẫn còn hơi ẩm bỏ vào mồm nhai nuốt.

-Cực phẩm, cực phẩm a, thơm nồng vị hoa hồng, hương thuần như nữ tử.

Lý Bát Dạ nuốt cái ực một cái, liếm môi nói ra.

- A...

Cảm giác bên dưới hơi mát, Trần Bảo Kiều hồi phục tinh thần, mặt mày tái mét, nhảy ra thật xa. Nàng luôn kêu ngoạ về tu vi của chính mình, vậy mà hôm nay, nàng dễ dàng bị một tu sĩ thấp kém tóm lại, ngay cả ý chí cũng bị khống chế.

- Ngươi...ngươi.. ngươi dùng yêu pháp gì?

Trần Bảo Kiều trừng mắt nhìn Lý Bát Dạ, tức giận nói.

- Cô nương, ngươi nghĩ ta là kẻ nào. Cần gì dùng mấy loại yêu pháp thấp kém đó.

Lý Bát Dạ cười cười, lộ ra bộ dáng khoa trương, nói:

- Lý Bát Dạ ta, anh tuấn tiêu sái, đẹp trai vô địch, người gặp người thích hoa gặp hoa nở. Nàng thất thần trong lòng ta là chuyện bình thường.

Lý Bát Dạ nói ra lời này khiến vô số người co quắp, vô si bọn họ đã thấy nhưng vô si tới trình độ này là lần đầu tiên bọn họ thấy được.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Bị Lý Bát Dạ đùa bỡn, Trần Bảo Kiều đỏ mặt, vũ mị mê người, nàng quát một tiếng, tay ngọc nâng lên, đánh qua Lý Bát Dạ.

Trần Bảo Kiều không phải thật lòng muốn giết Lý Bát Dạ, nàng chỉ muốn giáo huấn tên dám tặc này thôi.

- Thiên Biến.

Lý Bát Dạ hô lên, chỉ thấy tốc độ của hắn tăng nhanh, dễ dàng né qua một bên.

Thiên biến trong Họa Mi Lục Biến, biến vừa ra, tốc độ cực nhanh, bất luận là không gian gì đều có thể tự do bay lượn, không thể ngăn cản. Đế thuật huyền ảo này được Lý Bát Dạ phát huy tới mức tận cùng.

- Họa Mi Lục Biến?

Trần Bảo Kiều vừa thấy Lý Bát Dạ tránh thoát công kích của mình, cũng động dung:

- Thì ra ngươi là đệ tử Tỳ Nham Cổ Phái!

Trẻ tuổi như vậy, có thể tu luyện đế thuật tới trình độ này, khiến Trần Bảo Kiều động dung, nàng đánh giá Lý Bát Dạ thêm vài lần.

- Đế thuật đối với ta mà nói, không thành vấn đề.

Lý Bát Dạ thông dong nói ra:

- Chỉ cần theo ta, nàng muốn trăm bộ ngàn bộ, ta liền tặng nàng.

- Tiểu súc sanh, muốn chết.

Nhìn Lý Bát Dạ tán tỉnh vợ mình, Thánh Thiên Đạo nghiêng răng nghiêng lợi lao tới, nhưng bị Lý Sương Nhan liên tục ngăn cản. Cuối cùng, Thánh Thiên Đạo bảo nổi, quát lên:

- Giết.

Thánh Thiên Đạo nổi khùng, té ra chân mệnh, trong chớp lát, chân mệnh như thái sơn áp đỉnh, mệnh cung bắn ra phù văn vô tận, mệnh môn như biển, đạo văn mệnh môn này có thể quét qua thiên địa.

Ông!

Nhưng mà lúc này, thánh quang tăng vọt, một tòa thánh liên mở ra, trong nháy mắt, toàn thân Lý Sương Nhan phun ra nuốt vào tiên quang trắng nhạt, thời điểm này, Lý Sương Nhan giống như thiên sứ hạ phàm.

Lý Sương Nhan bước ra phía trước, một bước vượt qua vô tận đạo văn của Thánh Thiên Đạo, vô tận đạo văn này có thể nghiền nát hư không, nhưng mà lúc này Lý Sương Nhan giống như hoa sen nở rộ, chấn bay biến đạo văn, vô tận đạo văn căn bản không thể ảnh hưởng tới nàng.

Giao cấu thể vừa ra, liền có thể cường hiếp vạn vật, vạn pháp không nhiếp, ngay cả đại đạo cũng sợ hãi tránh né.

Phốc!

Lý Sương Nhan tung ra một kiếm xé trời, trong nháy mắt, đâm trúng ngực của Thánh Thiên Đạo.

Vào lúc nguy hiểm tính mạng, "Loong coong" một tiếng, đạo y trên người Thánh Thiên Đạo phát sáng, ngăn cản một kiếm này. Một kiếm này quá đột ngột, mặc dù có bảo y ngăn cản, thân thể Thánh Thiên Đạo vẫn bị kiếm kinh đánh bay hơn trăm dặm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52-2: Tán gái 2

Trần Bảo Kiều vừa thấy Lý Bát Dạ tránh thoát công kích của mình, cũng động dung:

- Thì ra người là đệ tử Tây Nhan Cổ Phái!

Trẻ tuổi như vậy, có thể tu luyện đến thuật tới trình độ này, khiến Trần Bảo Kiều động dung, nàng đánh giá Lý Bát Dạ thêm vài lần.

- Thuật đối với ta mà nói, không thành vấn đề.

Lý Bát Dạ thông dong nói ra:

- Chỉ cần theo ta, nàng muốn trăm bộ ngàn bộ, ta liền tặng nàng.

- Tiểu súc sanh, muốn chết.

Nhìn Lý Bát Dạ tán tỉnh vợ mình, Thánh Thiên Đạo nghiêng răng nghiêng lợi lao tới, nhưng bị Lý Sương Nhan liên tục ngăn cản. Cuối cùng, Thánh Thiên Đạo bão nổi, quát lên:

- Giết.

Thánh Thiên Đạo nổi khùng, té ra chân mệnh, trong chớp lát, chân mệnh như thái sơn áp đỉnh, mệnh cung bắn ra phù văn vô tận, mệnh mông như biển, đạo văn mệnh mông này có thể quét qua thiên địa.

Ông!

Nhưng mà lúc này, thánh quang tăng vọt, một tòa thánh liên mở ra, trong nháy mắt, toàn thân Lý Sương Nhan phun ra nuốt vào tiên quang trắng nhạt, thời điểm này, Lý Sương Nhan giống như thiên sứ hạ phàm.

Lý Sương Nhan bước ra phía trước, một bước vượt qua vô tận đạo văn của Thánh Thiên Đạo, vô tận đạo văn này có thể nghiền nát hư không, nhưng mà lúc này Lý Sương Nhan giống như hoa sen nở rộ, chấn bay biến đạo văn, vô tận đạo văn căn bản không thể ảnh hưởng tới nàng.

Giao cấu thể vừa ra, liền có thể cường hiếp vạn vật, vạn pháp không nhiếp, ngay cả đại đạo cũng sợ hãi tránh né.

Phốc!

Lý Sương Nhan tung ra một kiếm xé trời, trong nháy mắt, đâm trúng ngực của Thánh Thiên Đạo.

Vào lúc nguy hiểm tính mạng, "Loong coong" một tiếng, đạo y trên người Thánh Thiên Đạo phát sáng, ngăn cản một kiếm này. Một kiếm này quá đột ngột, mặc dù có bảo y ngăn cản, thân thể Thánh Thiên Đạo vẫn bị kiếm kinh đánh bay hơn trăm dặm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Ma Bối Lĩnh mở ra

Sắc mặt Thánh Thiên Đạo rất khó coi, không lâu trước đó tu thành vương hầu, hắn tự nhận mình trở thành đệ nhất nhân trong trung tâm vực, thật không ngờ hôm nay, hắn lại ăn thiệt thòi trong tay Lý Sư Long Nhân.

Lúc này, Thánh Thiên Đạo chỉ vào Lý Bát Dạ, rống to:

- Tiểu súc sinh, núp sau lưng nữ nhân có gì hay? Nếu là nam nhân, ngươi hãy đứng ra, dùng thực lực chân chính cùng ta chiến một trận.

Lý Bát Dạ nhìn Thánh Thiên Đạo, nhàn nhạt nói:

- Ta thích núp đấy, ngươi có ý kiến sao? Có ý kiến thì đi lên cần ta đi.

- Ngươi.

Thánh Thiên Đạo bị tức hộc máu, hắn hận không thể bóp chết Lý Bát Dạ, nhưng mà có Lý Sư Long Nhân bảo vệ, hắn không thể làm gì được.

- Lý tiên tử, xin hãy bình tĩnh.

Thấy không khí có vẻ căng thẳng, Nam Thiên Hào đứng ra giảng hòa, hắn cười nói:

- Tất cả mọi người tới đây đều vì bảo vật, mọi người nên lùi một bước trời cao biển rộng, làm gì phải ta sống ngươi chết chứ?

Nam Thiên Hào nói ra khiến cho người ta kiêng kỵ, Nam Thiên thượng quốc, cổ quốc tồn tại vô cùng xa xưa, cao thủ nhiều như mây. Cho dù là Chân Nhân, Cổ Thánh cũng phải nhượng bộ lui binh.

- Lùi một bước?

Lý Bát Dạ cười rộ lên, nói ra:

- Cho tới bây giờ, ta chưa từng lùi bước, kẻ ngăn ta đều phải chết! Thánh Thiên giáo cũng tốt, Nam Thiên thượng quốc cũng được, ngăn cản đại đạo của ta, ta làm thật luôn.

Ngay khi Lý Bát Dạ vừa nói xong, tất cả mọi người biến sắc, rất nhiều người hai mắt nhìn nhau, lời này chính là khiêu khích đại giáo, cương quốc trần trụi a.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Nam Thiên Hào biến sắc, ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vào Lý Bát Dạ. Là một đời thiên tài vô song, với tư cách quận vương Nam Thiên thượng quốc, Nam Thiên Hào có quyền cao chức trọng, hôm nay, hắn lại bị tiểu tử mười năm tuổi khinh thị hết lần này tới lần khác, làm sao không tức giận cơ chứ.

- Như thế nào? Không phục? Không phục đi lên cần ta đi.

Lý Bát Dạ thông dong nói:

- Nếu tất cả mọi người đã vạch mặt, cũng không có gì phải nói, khai chiến thì khai chiến, Tây Nhan Cổ Phái ta phụng bồi!

Tất cả mọi người nghẹn họng. Thời điểm này, bọn họ mới hiểu được, Lý Bát Dạ chính là tên điên, tiểu tử trước mặt căn bản không biết trời cao đất rộng, cái gì Thánh Thiên giáo, cái gì Nam Thiên thượng quốc, đối với hắn mà nói chỉ sợ là cái tên mà thôi, thậm chí hắn còn không nghĩ tới, hành vi của mình sẽ mang tai họa ngập đầu tới cho Tây Nhan Cổ Phái.

"Cạch... Cạch... cạch..." ngay thời điểm này, đột nhiên phát sinh dị biến, cánh cửa đá to lớn đột nhiên mở ra, trong cửa đá có vô số hào quang bắn ra ngoài, vàng sáng đan vào cùng một chỗ, hóa thành phù văn vô tận, hình thành nên cánh cổng cao lớn.

- Ma Bối Lĩnh mở ra trước thời hạn?

Cửa đá đột nhiên mở ra, ánh mắt Lý Bát Dạ ngưng tụ, ngày đó tại Cẩm lâu, hắn đã dùng chích tâm oanh xuống đại địa, câu thông đế cơ, dò xét mảnh đất nghịch thiên bên dưới Tây Nhan Cổ Phái.

Tuy lần đó làm cho Lý Bát Dạ không có đạt được kết quả như muốn của mình, nhưng hắn lại suy tính ra ngày Ma Bối Lĩnh mở ra, vậy mà hiện tại Ma Bối Lĩnh mở ra trước thời gian, đối với Lý Bát Dạ mà nói, đây không phải chuyện tốt.

- Ma Bối Linh mở ra, Ma Bối Linh mở rồi.

Lúc này, có người quát to một tiếng, mọi người khôi phục tinh thần, nhao nhao lao vào trong cánh cổng.

- Chúng ta đi.

Có đại nhân vật của đại giáo mang theo đệ tử đi vào, xuyên qua cánh cổng, trong nháy mắt biến mất.

- Chúng ta cũng đi.

Đám yêu tu của Phi Giáo Hồ cũng nhanh chóng nhảy vào cửa đá.

- Nhanh đi vào.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên sườn đồi hỗn loạn, không ai quan tâm tới tranh chấp vừa rồi, không ít người nhân lúc hỗn loạn, chen nhau nhảy vào trong cánh cổng.

Trước đó, muốn tiến vào Ma Bối Linh cần phải sắp xếp theo bối phận, không phải bất luận kẻ nào bất kỳ môn phái nào cũng có tư cách đi vào.

Nhưng mà hiện tại, Trần Chiêm Hưu trọng thương gần chết, đám đệ tử tinh anh của Thánh Thiên Giáo cũng bị phế sạch, Thánh Thiên Đạo và Vô Lực Hưu đều không thèm quan tâm tới chuyện này.

Cho nên đám người Bảo Thánh thượng quốc chỉ có thể trở mắt nhìn người khác đi vào, nhìn thấy những tiểu tông môn hoặc tán tu đục nước béo cò, bọn họ chỉ có thể mặc kệ.

Lúc này, Lý Trương Nhan nhìn qua Lý Bát Dạ muốn dò hỏi ý kiến của hắn, Lý Bát Dạ nhìn qua cửa đá, cuối cùng gật đầu, nói:

- Chúng ta đi vào!

Cửa đá đột nhiên mở ra trước thời hạn, khiến Lý Bát Dạ không có tâm tình đi quản cái gì Thánh Thiên Đạo, cái gì Nam Thiên Hào.

- Cô nương, có muốn đi theo ta không?

Trước khi rời đi, Lý Bát Dạ quay đầu nhìn qua Trần Bảo Kiều nói ra.

Trần Bảo Kiều chính là hôn thê của Thánh Thiên Đạo, hiện tại Lý Bát Dạ ở trước mặt mọi người đùa giỡn hôn thê của hắn, khiến nét mặt Thánh Thiên Đạo âm trầm tới đáng sợ.

- Tiểu nam nhân, ai nói muốn đi theo ngươi!

Trần Bảo Kiều lườm Lý Bát Dạ, nói.

Nhìn bộ dáng hờn dỗi vũ mị kia, Lý Bát Dạ cười cười:

- Tiểu cô nương, ta ăn chắc nằng.

- Mơ tưởng!

Trần Bảo Kiều tức tới giận chân.

Sau đó, nàng đi trước một bước, tiến vào bên trong, đám người Ngọc Tẫn cương quốc vội vàng đi theo.

Cuối cùng, đám người Tẩy Nhan Cổ Phái cũng tiến vào, lập tức bị truyền vào bên trong Ma Bối Linh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tiến vào sâu bên trong

Hừ!

Nhìn đám người Lý Bát Dạ rời đi, Thánh Thiên Đạo nghiến răng, sát ý tăng vọt, hai mắt lộ ra sát ý điên cuồng.

Cuối cùng, ánh mắt Thánh Thiên Đạo phun ra hào quang vô cùng đáng sợ, hắc lãnh lãnh nói:

- Một ngày nào đó, ta sẽ đích thân diệt Tây Nhan Cổ Phái, không tự tay làm thịt tiểu súc sanh kia, khó tiêu mối hận trong lòng của ta!

....

Vừa bước vào cửa đá, nhóm người Lý Bát Dạ liền bị truyền vào Ma Bối Lĩnh. Thời điểm mọi người mở mắt ra, trước mắt là một thế giới vô cùng rộng lớn, khí tức mang hoang ập vào mặt.

Dãy núi bên ngoài từng là tông thổ của Tây Nhan Cổ Phái, sau này, bởi vì chiến tranh cho nên dãy núi sụp đổ, sông ngòi khô cạn, kiến trúc bị tàn phá. Nhưng bên trong lại khác hẳn khung cảnh hoang tàn bên ngoài, bên trong là một mảnh núi xanh sông dài, ngọn núi không lộ pháp phòng, phóng nhân nhìn chung quanh, thiên địa trong đây chẳng khác gì thời kỳ man hoang không có bóng người.

Ở chỗ này sơn mạch giao thoa pháp phòng, giống như cự long đang nằm phục, ở chỗ này gốc cây như rồng, đại thụ như cây dù, che đầy bầu trời.

Sâu trong lòng đất nơi đây giống như có tiếng long ngâm hồ gầm, mỗi khi gầm lên giận dữ đều khiến người ta kinh tâm động phách, dường như ở chỗ này có vô địch hung thú chiếm giữ, trong rừng như có hoạ mi lạnh lùng nhìn qua, làm cho người ta sờn hết gai ốc.

Bước vào vùng đất này, tất cả mọi người cảm nhận được tinh khí thiên địa tràn đầy, thiên địa linh khí nơi đây còn vượt qua sơn môn tiên phái hoặc là tổ địa cường quốc, thiên địa tinh khí như thể sương mù, thiên địa tinh khí tràn đầy như thế, chỉ sợ cũng chỉ có có tiên môn để thống mới có thể so sánh.

Sau khi mọi người tiến vào đây, cửa đá trên sườn đồi lại có từng đám tu sĩ bị đưa vào.

Rất nhiều tu sĩ vừa vào Ma Bối Lĩnh, cảm nhận được thiên địa tinh khí dày đặc nơi đây, đều động dung, nếu như có thể tu hành tại đây, như vậy tiến bộ còn nhanh gấp mấy lần bên ngoài.

Ma Bối Lĩnh tại trung tâm vực có rất nhiều truyền thuyết, từng có đồn đãi, vùng đất này không chỉ có thiên địa tinh khí nồng đậm, mà còn có rất nhiều hung thú như bươm bướm, hoạ mi chiếm giữ, đồng thời có rất nhiều linh dược, bảo vật,..

Chính là vì như vậy, Minh Nhân tiên đế mới dùng thần thông vô địch ngăn cách nơi đây, tự thành một phiến thiên địa khác.

Cũng có truyền thuyết, Ma Bối Lĩnh không phải sinh ra ở đây, nó từng là thuộc về một thế giới khác, từng là nơi ở của thần linh, về sau bị Minh Nhân thành tựu tiên đế, xé tan vòm trời, mang Ma Bối Lĩnh về Tây Nhan Cổ Phái.

Càng có truyền thuyết, Ma Bối Lĩnh chính là hung địa, nơi đây đã từng tồn tại hung vật vô địch, về sau, hung vật bị Minh Nhân tiên đế đánh bại, trấn áp trong hung địa này!

Truyền thuyết về Ma Bối Lĩnh có rất nhiều, không có ai biết thật giả ra sao.

- Không nên xâm nhập quá sâu, chúng ta tiến vào ngàn dặm là được, cẩn thận bươm bướm, hoạ mi.

Vừa bước vào vùng đất này, có đại nhân vật đại nhân vật nhắc nhở đệ tử của mình.

Không ít môn phái cưỡi bắt đầu tự hiểu lấy mình, mặc dù Ma Bối Lĩnh có bảo vật cơ duyên khiến cho nhiều người mờ mắt, nhưng nơi đây vô cùng hung hiểm, càng vào sâu thì thiên thú hung thú càng cường đại, có thể dễ dàng làm thịt vương hầu.

Ba vạn năm qua, có rất nhiều vương hầu, chân nhân không tin tã, tranh nhau đi vào sâu bên trong. Thế nhưng, kết quả không cần nói cũng biết, tất cả đều bị làm thịt. Về sau, các tông phái đều cẩn thận, không dám mạo hiểm.

- Chúng ta đi.

Lúc này, Lý Bát Dạ nói với đám người Tây Nhan Cổ Phái.

Thấy Lý Bát Dạ đi tới phía trước, mọi người cố nén sợ hãi đi theo.

Sau đó, Lý Bát Dạ khoan thai đi vào sâu bên trong. Nơi đây nguy cơ bốn phía, vô số nguy hiểm, thế nhưng hắc không hề bận tâm, hắc bình tĩnh đi bộ trên đường, chẳng khác gì tàn bộ cả.

Một lúc sau, khi đi sâu vào trong Ma Bối Lĩnh, ở trong bóng tối, rừng sâu có vô số hung vật kinh khủng rình mò. Có hoạ mi thò ra những cái xúc tua thật dài. Có bươm bướm thì mở to đôi mắt đỏ sậm. Cũng có hung vật trốn trong sơn động, nhìn nhóm người Tây Nhan Cổ Phái thêm chảy nước dãi...

Chỉ trong thời gian ngắn, liền vô số ánh mắt thêm khát tập trung, có vô số hung vật rục rịch muốn lao tới săn mồi.

Lúc này, Hứa Bội có chút khiếp sợ, nép lại gần Lý Bát Dạ, run giọng nói:

- Thiểu gia, ta sợ.

- Không sao.

Lý Bát Dạ vuốt tóc Hứa Bội, nói ra:

- Có ta ở đây không ai làm hại được muội.

- Ừm

Hứa Bội dụi dụi đầu như con mèo nhỏ, hưởng thụ Lý Bát Dạ vuốt ve.

- Chúng ta đi.

Lý Bát Dạ tiếp tục đi về phía trước.

Khi đám hung thú định tấn công.

“Oanh” một tiếng, chích tâm của Lý Bát Dạ nổi lên, chiếu sáng toàn bộ thiên địa, toả ra sức mạnh tuyên cổ vô thượng.

Đáng sợ nhất là, sau khi chích tâm xuất hiện, Trần Bím Thần Thể cũng chìm nổi, trên người Lý Bát Dạ không ngừng phun ra nuốt vào quang hoa êm dịu.

Trong trạng thái này, tuy rằng Lý Bát Dạ không bùng nổ khí tức vô địch kinh thiên, thế nhưng như vậy đã đủ rồi. Lúc này hắn phát tay một cái là có thể đập bẹp một ngọn núi, nổ vụn một thành trì..

Tiếng "sột soạt.." vang liên tục. Đám hung thú vội vàng bỏ chạy, chúng nó bị dọa sợ.

Cuối cùng, tất cả hung thú rút lui, Lý Bát Dạ chỉ cười nhạt, không thèm quan tâm. Hắn tiếp tục đi tới.

Phải biết rằng, phiến thiên địa này do Âm Nha cùng Minh Nhân tiên đế phong ấn, vì vậy, Lý Bát Dạ hiểu rõ nơi này hơn tất cả mọi người.

- Nội tình đế thống tiên môn đúng là thâm hậu.

Nhìn nhóm người Tây Nhan Cổ phái đi sâu vào bên trong, có nhiều người hâm mộ.

- Kia chính là một kiện đế vật.

Nhìn thần uy treo trên đầu nhóm người Tây Nhan Cổ phái, khiến hung thú không dám tới gần, có tu sĩ cổ lão nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bá - Lý Bát Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.